EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

VALEA FANTOMELOR

Capitolul I.
O FATĂ ÎNTR-UN OFICIU POŞTAL.

Soarta şi un Spanz de mare viteză l-au adus pe Andrew Macleod în împrejurimile Beverley-ului. Oraşul propriu-zis se află la capătul unui lanţ muntos şerpuitor şi nu are nici o justificare aparentă pentru existenţa sa ori pentru mijloacele de trai. Totuşi, datorită unor motive stranii, populaţia din Beverley nu murea de foame şi micile şi ciudatele magazine care formau singura sa stradă, largă şi adumbrită de copaci, aveau o înfăţişare prosperă. Dar aceasta nu se datora suburbiei aristocratice, întrucât cei din Beverley Green se aprovizionau de la marile magazine din alte zone şi veneau la oraş numai pentru acele produse care fuseseră omise de pe comandă.

Andy îşi parcă maşina sa cu capotă alungită în faţa oficiului poştal şi pătrunse în clădire. Peste cinci minute flecărea cu funcţionarul de la ghişeu, şi subiectul conversaţiei lor era Allison John Wicker, alias Scottie-Ochelaristul datorită obiceiului de a purta ochelari. Scottie era unul din puţinii oameni din branşa lui, căruia îi plăcea să se plimbe. Când directorul consiliului de administraţie al Sindicatului Diamantelor a venit într-o luni de dimineaţă la birou şi a aflat că cineva l-a scutit de plictiseala de a deschide seiful antifurt şi antifoc, prin folosirea unui suflai cu flacără oxiacetilenică, pentru Andy era tot atât de clar că isprava era opera lui Scottie, ca şi cum acesta ar fi lăsat o chitanţă pentru cele şapte pachete cu pietre pe care le luase. Gările şi porturile de îmbarcare au fost dintr-o dată inundate cu

pichete de poliţie, hotelurile – controlate şi toate comisariatele de poliţie – avertizate.

Andy Macleod, ce-şi petrecea concediul cu o undiţă şi o mulţime de cărţi pe care nu avusese timp să le citească în cursul anului, a fost rechemat de la distracţie pentru a organiza urmărirea.

Pornise în viaţă ca dr. Macleod, criminalist practician la Departamentul Poliţiei, şi a fost antrenat în profesiunea de „prinzător de hoţi”, fară a şti exact cum s-a întâmplat.

Oficial, era încă medic criminalist, un om chemat în boxa martorilor spre a atesta cauza morţii victimei; neoficial, deşi toţi i se adresau cu „domnule”, el era „Andy” şi pentru cel mai tânăr poliţist care bătea străzile.

— A trecut prin Panton Mills acum trei zile, într-un tur turistic. Sunt aproape sigur că a fost Scottie,spuse el. Eu răspund de tot teritoriul de aici până la Three Lakes. Poliţia locală jură că tipul nu a apărut pe lângă Bevearly, ceea ce înseamnă că trebuie să petreacă sub nasul lor. Sunt inteligenţi; m-au întrebat dacă a făcut ceva rău, pe când ştiau de o săptămână descrierea completă a furtului dar şi a lui Scottie.

O fată intră în oficiul poştal în momentul respectiv. Privind razant prin peretele de sticlă al cabinei telefonice, Andy o zări cu admiraţie. Atractivă, drăguţă, frumoasă? Bărbaţilor le plac femeile în costume taillor cu croială dreaptă. Era destul de înaltă pentru o femeie, suplă, dar nu slabă.

— Da, aşa-i, răspunse mecanic şefului său, cu ochii aţintiţi la fată.

Ea îşi ridică mâna, şi el văzu că are un inel pe inelar; un inel de aur cu smaralde micuţe, sau poate că sunt safire – nu, erau într-adevăr smaralde; le prinse sclipirea verzuie ca marea.

Deschise uşa cabinei un inch1, după ce transmisese partea cea mai secretă a raportului său şi, cu o ureche liberă, a prins murmurul vocii fetei. „Mai mult decât drăguţă!”, a decis, admirându-i profilul.

Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. Fata trebuie să-l fi studiat în timp ce el nu o observa. Este posibil ca ea să fi întrebat cine era tipul; probabil că bătrânul şi guralivul diriginte de poştă, căruia Andy îi arătase legitimaţia spre a-i facilita convorbirea, să-i fi oferit informaţii. Andy a auzit pronunţându-se cuvântul „detectiv”. De unde stătea, avea o vedere clară asupra figurii ei.

„Detectiv!” – fata mai mult şoptise cuvântul, dar Andy l-a auzit – şi a văzut cum mâinile ei se prinseră de marginea tejghelei şi roşeaţa îi fugi din obraji, lăsându-i de un alb cadaveric. Chiar buzele şi-au schimbat culoarea într-un mod ciudat.

Atât de absorbit şi de surprins a fost de asta, încât îndepărtă receptorul de la ureche, şi în momentul acela fata se întoarse, iar privirile li se întâlniră. Frică, panică, teroare se citea în acei ochi. În timp ce o fixa cu gura căscată, avu senzaţia că se află în faţa unei fiinţe hăituite şi torturate. Ochii ei îl părăsiră şi fata bâjbâi după mărunţişul pe care bătrânul îl pusese pe tejghea, mâinile tremurându-i atât de tare, încât cu greu prinse monedele în palma căuş şi ieşi din clădire în cea mai mare grabă.

Nerealizând că la celălalt capăt al firului un ofiţer de poliţie nedumerit bătea în furcă insistent, exprimându-se într-un mod foarte original, Andy agăţă receptorul negru şi trecu în sală.

— Cine era doamna? întrebă el în timp ce plătea comanda telefonică.

— Aceea, domnule? A, era domnişoara Nelson, din Green – Beverley Green, de dincolo de dealuri. Minunat loc, ar trebui să-l vedeţi. O mulţime de oameni bogaţi locuiesc acolo. Domnul Boyd Salter, aţi auzit de el? Şi domnul Merrivan, un om bogat, deşi cam zgârcit, şi, oh, o groază de granguri. Este un gen de – cum denumiţi dumneavoastră? – un oraş-grădină, asta este; câteva din cele mai mari case din ţinut. Familia domnului Nelson locuieşte acolo de mulţi

ani, dinainte de a exista un oraş-grădină în acel loc. Mi-amintesc de bunicul său; era un bărbat pe cinste.

Dirigintele era pregătit să ofere biografii detaliate despre persoanele favorite care locuiau în Beverley Green, dar Andy era nerăbdător să o mai vadă o dată, în treacăt, pe fată şi scurtă discuţia.

El o zări coborând grăbită panta drumului şi ghici că se îndrepta spre gară.

Era uimit şi iritat. Cum şi-ar putea explica agitaţia ei? De ce trebuie să se ferească de detectivi? Ce nebunie, mare sau mică, era răspunzătoare de teroarea rece care se oglindea în ochii ei?

Era o pierdere de timp să se gândească la motiv. Oamenii din aceste mici şi pitoreşti oraşe situate departe de lume, unde scurgerea vieţii pare atât de idilică şi de potolită, faţă de furtunile pasionale ce biciuiesc suprafaţa marilor oraşe, trebuie în mod inevitabil să treacă prin crize nu mai puţin tragice decât acelea care perturbă pe indivizii din conurbaţiile urbane.

Cuvântul „detectiv” – implicând, stricto senso, investigaţii secrete legale – nu crează nici o nelinişte persoanelor ce respectă legea.

— Hmm! făcu Andy, frecându-şi obrazul bine ras. Aşa nu-l voi prinde pe Scottie!

El conducea maşina în afara oraşului, intenţionând să pătrundă pe autostradă şi plănuind cum să-şi întindă reţeaua de „paraziţi” care se găseau la douăzeci de mile spre sud.

Încetinind pentru a lua o curbă foarte strânsă, la aproximativ o milă de Beverley, a văzut o deschidere în gardul viu de pe partea dreaptă. Era o alee largă, pietruită, flancată de copaci; potecile, mărginite de gazon bine îngrijit, coteau în afara razei vizuale. Un stâlp cu o tăbliţă ornamentală indica: „Drum privat spre Beverley Green”.

Viteza îl purtase dincolo de trecere şi el a dat înapoi, a privit gânditor tăbliţa, apoi a întors în drum. Era foarte

puţin probabil ca Scottie să fi trecut prin ceea ce bănuia a fi o fundătură. Pe de altă parte, Scottie era un geniu şi un mare oportunist, iar Beverley Green – o comunitate bogată. Aşa că Andy şi-a spus asta în chip de scuză, deşi în adâncul inimii ştia că curiozitatea sa avea drept cauză un alt interes. Dorea să vadă casa unde locuia fata. Ce fel de stil a abordat domnul Nelson în construcţia casei?

Drumul se răsucea şi se întorcea, şi într-un sfârşit făcea o curbă mai strânsă decât de obicei, şi Beverley Green, în toată splendoarea sa văratecă, îi apăru în faţa ochilor. Andy reduse viteza până la minimum. Înaintea sa se deschidea un spaţiu larg, aproape neted, şi împodobit pe margini cu o bordură neîntreruptă de arbuşti înfloriţi. La o distanţă de mai mulţi iarzi2 de la drum se vedea o ţintă, indicând un teren de golf ce, probabil, se întindea de-a lungul văii. Amplasate în verdeaţă, iţindu-se doar pe jumătate printre copacii ce le înconjurau, se zăreau aproximativ douăsprezece case. O licărire trecătoare a unui fronton, o străfulgerare a unei ferestre cu cercevele albe, o sugerare de fachwerk3, ridicarea semeaţă a unui coş elisabetan răsucit, indicau tipul de arhitectură.

Andy privi în jur, căutând pe cineva care să-i dea lămuriri. Aleea şerpuia în curbe strânse la dreapta şi la stingă sa, şi în colţ se găsea o clădire pitorească acoperită cu şindrilă, care părea a fi un club. Presupuse că exista o plăcuţă indicatoare fixată pe stâlpul de la poartă, şi ieşi din maşină spre a se informa mai departe, când zări un om în apropierea zonei unde se afla clădirea.

„Comerciant prosper de la oraş, retras din afaceri”, şi-a spus Andy în gând. „Haină neagră din lână de alpaca, pantofi cu vârf lat, guler tare şi vigilenţă dublată. Probabil îngâmfat, şi întrebându-se ce dracu urmăresc prin violarea acestor Câmpii Elizee?”

Desigur că noul venit l-a privit pătrunzător pe intrus, deşi ar fi o exagerare a se spune că îi arăta vreun resentiment.

Trebuie să fi avut între patruzeci şi cinci şi şaizeci de ani. Faţa sa lată, netedă, era neridată şi mersul îi era alert spre agilitate. Un tip impunător, ce-şi purta masivitatea atât de bine, încât Andy nu observase decât după câtva timp că avea tendinţe de îngrăşare.

Salutul pe care acesta i-l adresă risipi orice îndoială ce ar fi putut-o avea vizitatorul privind întâmpinarea sa.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus el. Mi se pare că sunteţi în căutarea cuiva. Green-ul este o localitate dificilă pentru străini; casele noastre nu au nici nume, nici numere.

Râse încetişor.

— Nu caut pe nimeni în mod special, replică Andy, tot cu un zâmbet. M-a mânat aici curiozitatea. Este un loc minunat. Am auzit despre el în Beverley.

Celălalt îşi clătină capul.

— Avem foarte puţini vizitatori – aproape că aş spune „din fericire”, dacă nu ar suna nepoliticos. Aşezarea este proprietate privată – a mea şi a vecinilor mei – şi nu avem nici un han care să atragă vizitatorii să locuiască aici. Doar o casă de oaspeţi.

Îşi flutură mâna spre clădirea îmbrăcată în glicină, care i se păruse lui Andy a fi un club.

— O păstrăm pentru musafiri. Câteodată nu-i putem găzdui pe toţi prietenii noştri, şi uneori avem câte o persoană distinsă care – oh – este, să spunem, un oaspete al micii noastre comunităţi. În prezent, de exemplu, continuă el, avem un geolog canadian eminent.

— Om fericit, şi comunitate fericită, zâmbi Andy. Toate aceste case sunt locuite?

El pusese întrebarea ştiind bine că fiecare clădire era ocupată, dar anticipând forma pe care o va avea răspunsul.

— O, da, într-adevăr. Ultima casă pe stânga este a domnului Pearson, un mare arhitect, acum, bineînţeles, retras din activitate. Următoarea, cea cu frontoane, aparţine domnului Wilmot, un gentleman care este… hmm… ei bine,. nu ştiu exact ce este, deşi mi-e nepot – să

spunem că se ocupă cu ceva în oraş?! Clădirea următoare, unde vedeţi trandafirii agăţători, este a domnului Nelson – Kenneth Leonard Nelson, despre care trebuie să fi auzit.

— Artistul?

Andy deveni interesat.

— Exact. Un mare artist. Are un atelier, dar nu-l puteţi observa de aici; se află pe partea nordică. Artiştii, după câte ştiu, preferă lumina de nord. Casa din colţul îndepărtat – s-ar putea să n-o zăriţi din punctul ăsta, dar se vede o potecă ce conduce spre terenurile de tenis – aceea este feuda mea, chicoti el bine-dispus.

— Ce reprezintă vila cea mare de pe deal? întrebă Andy.

Deci tatăl ei era Nelson artistul. Dar ce auzise despre el? Numele îi amintea ceva neplăcut.

— Casa aceea de pe deal? replică ghidul său. Aceea, din nefericire, nu aparţine comunităţii noastre. Este, de fapt, un adevărat castel feudal în jurul căruia noi, simplii… hmm, ţărani, ne-am construit cocioabele.

Imaginea plăsmuită păru să-l mulţumească, fiindcă repetă „ne-am construit cocioabele”, înainte de a continua:

— Acolo stă domnul Boyd Salter. Familia sa locuieşte aici de secole, domnule. Salter-ii se trag din… dar nu vă voi face o istorie a lor. Domnul Boyd Salter este un om foarte bogat, dar semiinvalid.

Andy aprobă din cap, şi celălalt îşi continuă explicaţiile:

— Iată-l pe oaspetele nostru, profesorul Bellingham. À-propos, numele meu este Merrivan.

Deci acesta era Merrivan. „Bogat, deşi puţin cam zgârcit”, suna descrierea făcută de dirigintele oficiului poştal.

Andy se uita la figura geologului canadian care se apropia – un tip uscăţiv, cu pantalonii necălcaţi şi uşor încovoiat datorită studiului.

— A fost pe dealuri să caute fosile. Chiar au fost găsite mai multe pe aici, îi explică domnul Merrivan.

— Cred că-l cunosc destul de bine, spuse Andy, mai mult decât interesat.

El traversă vis-à-vis să-l întâlnească pe profesor, şi, când doar câţiva iarzi îi mai despărţeau, geologul îşi ridică privirea şi se opri.

— Ghinion, Scottie, zise Andrew Macleod cu o supărare disimulată. Ai de gând să faci tevatură, sau te conduc undeva să prânzeşti?

— Logica este slăbiciunea mea, mărturisi Scottie, şi dacă m-ai lăsa să urc în cameră să-mi împachetez câteva ţoale, atunci te voi urma. Văd că ţi-ai luat maşină, dar mai degrabă aş merge pe jos.

Andy tăcu, dar când li se alătură domnul Merrivan, îi spuse afabil acestuia:

— Profesorul are de gând să-mi arate câteva din specimenele sale, şi vă mulţumesc mult, domnule Merrivan, pentru bunăvoinţa şi curtenia dumneavoastră!

— Poate vă întoarceţi vreodată şi-mi permiteţi să vă arăt împrejurimile? îl invită tipul cel solid.

— Aş fi încântat, răspunse Andy, şi chiar vorbea serios.

El îl urmă pe Scottie pe scările de stejar ale casei de oaspeţi spre micuţa şi încântătoarea cameră pe care acesta o ocupase timp de două zile.

— Scepticismul este blestemul vieţii noastre, spuse Scottie cu amărăciune. Crezi că nu m-aş fi întors dacă m-ai fi lăsat să merg singur în camera mea?

În anumite momente Scottie era copilăros, şi Andy Macleod nu se mai deranjă să-i răspundă.

Tipul cel costeliv se urcă în maşină, purtând pe figură o expresie vădită de dezgust.

— Există prea multe autoturisme în zilele noastre, se plânse el. Lipsa de exerciţiu fizic omoară zilnic mii de oameni. Ce doreşti de la mine, Mac? Orice s-ar fi întâmplat, am alibi.

— Unde l-ai găsit? Printre fosile? dori să ştie capturatorul său, şi Scottie se cufundă într-o tăcere demnă.

Capitolul II.

O ALUZIE LA ABRAHAM SELIM.

După ce Scottie a fost adăpostit într-o celulă inadecvată, Andy a descoperit că erau anumite formalităţi obligatoriu de îndeplinit, înainte ca prizonierul lui să poată fi transferat în locul unde urma să răspundă pentru păcatele sale.

— Unde aş putea găsi pe cineva? întrebă Andy, când i se spuse că transferul trebuie aprobat şi ordonat de către poliţia locală.

— Ei bine, domnule, medită sergentul de poliţie, ar fi o dată domnul Staining, dar este bolnav; şi mai este domnul James Bolter, dar este în concediu, şi mai este domnul Carrol, dar acum mi-am amintit că dânsul este plecat la cursele de cai. Dânsul creşte…

Andy îl întrerupse.

— Este” ceva în aerul acestui loc care îi face pe oameni vorbăreţi, sergent, spuse el impacientat, dar, probabil, am fost puţin neclar. Nu doresc numele persoanelor care nu se află aici. Există cineva în apropiere care face parte din Completul Judecătorilor de Pace?

— Există un gentleman, spuse sergentul cu emfază. Domnul Boyd Salter. Dânsul va semna mandatul. Apoi adăugă: Dacă este acasă…!

Andy rânji şi plecă în căutarea domnului Boyd Salter.

El află că cel mai apropiat drum spre reşedinţa acestuia ocolea Beverley Green; de fapt, domeniul domnului Salter se întindea până la Beverley şi se ajungea la el printr-o pereche de porţi cu gherete, de la capătul oraşului. Le mai văzuse şi se întrebase cine locuia în spatele lor.

Reşedinţa Beverley era o clădire frumoasă de tipul celor care îl făcuseră faimos pe Inigo Jones4.

Părea o casă a tăcerii. Primul sunet pe care l-a auzit, în timp ce era condus în hall-ul spaţios, placat cu piatră, a fost tic-tacul unui ceas. Servitorul se mişcă fără zgomot ducând cartea de vizită a lui Andy, iar vizitatorul observă că purta pantofi cu talpă de cauciuc. Lipsi mult timp şi când se întoarse îl rugă pe oaspete să-l urmeze.

— Domnul Salter este un martir datorită nervilor, domnule, şopti el. Dacă aţi putea să-i vorbiţi încet v-ar rămâne îndatorat, sunt convins.

Andy se aştepta să întâlnească un invalid, şi avusese viziunea unei figuri tremurânde, proptită într-un scaun tapiţat cu perne. În loc de asta, el găsi un om de cincizeci de ani, cu o înfăţişare sănătoasă, care îşi ridică repede privirea când Andy, neanunţat, fu introdus în cameră.

— Bună ziua, domnule Macleod. Cu ce vă pot ajuta? Înţeleg că faceţi parte din poliţie, spuse el, examinând legitimaţia.

Andy îi explică motivul vizitei sale.

— Nu trebuie să vă coborâţi vocea, zâmbi celălalt. Presupun că Tilling v-a avertizat? Câteodată sunt mai nervos, dar astăzi este una din zilele mele bune.

El se uită la documentul pe care Andy i-l pusese în faţă şi semnă.

— Prietenul nostru este hoţul de bijuterii, nu-i aşa? întrebă el. Unde s-a ascuns până acum?

— În minunatul dumneavoastră oraş-grădină, spuse Andy, şi un freamăt tulbură frumoasa figură a lui Salter.

— Beverley Green? La casa de oaspeţi, nu-i aşa?!

Andy dădu din cap, în semn de aprobare.

— Aţi întâlnit pe vreunul din localnici?

— Pe unul, domnul Merrivan.

Nu s-a mai spus nimic un timp, apoi Salter reflectă:

— O adunătură de oameni ciudaţi! Wilmot este un tip lunecos. Încă nu mi-am dat seama ce-i poate pielea. De multe ori m-am gândit că a fost un hoţ aristocrat, precum personajul din romanul acela… Cum se numea – Ruffles? Ah, Raffles, ăsta e! Precum Raffles. Un tip ciudat, acest Wilmot. Urmează Nelson. Ăsta-i chiar un caraghios! Bea ca un diavol! Ar fi în stare să sece şi marea dintr-o sorbitură.

În acel moment Andy îşi aminti ceea ce auzise despre artist.

— Are o fată, sugeră el.

— Oh, da. Frumoasă fată; foarte drăguţă. Wilmot e logodit cu ea, sau cam aşa ceva. Fiul meu este un mare culegător de veşti când stă acasă. Ar trebui să intre în serviciul poliţienesc – acum e la şcoală.

Privi mandatul de arestare, apăsă sugativa peste el şi i-l înmână lui Andy.

— Domnul Merrivan pare un tip foarte drăguţ, insinuă el.

Judecătorul îşi clătină capul.

— Nu ştiu absolut nimic despre el. Doar i-am spus „Salut!”, nimic mai mult. Pare să fie un tip inofensiv. Cam plicticos, dar inofensiv. Se exprimă cu uşurinţă; este o caracteristică a celor din Beverley.

Spre a accentua această slăbiciune locală, el continuă, fără a face pauză, să depene istoria Beverley-ului şi a oamenilor săi. Imediat vorbi şi despre reşedinţa lui.

— Da, este un locşor frumos, dar domeniul e foarte costisitor de întreţinut. Nu am fost capabil să fac ceea ce aş fi reuşit, dacă…

Privi rapid în depărtare, ca şi cum i-ar fi fost teamă că vizitatorul său i-ar fi putut citi gândurile.

A trecut mai mult timp până să vorbească din nou.

— Aţi avut vreodată legături cu diavolul, domnule Macleod?

Nu glumea. Privirea pe care i-o aruncă lui Andy era directă şi fermă.

— Am avut legături cu un număr de diavoli micuţi, zâmbi Andy, dar nu pot depune mărturie cine este tatăl lor.

Domnul Salter nici nu clipi. Îl fixă pe Andy cu o privire absentă, ce-i drept, dar statornică, timp de treizeci de secunde încheiate.

— Există în Londra un tip cu numele de Abraham Selim, rosti el tărăgănat, care este un diavol. Nu vă spun acest lucru ca unui ofiţer de poliţie. Nici măcar nu ştiu de ce vă povestesc asta. Cred că provine dintr-o asociaţie logică de idei. A trebuit să semnez multe mandate de arestare, dar

niciodată nu am pus creionul pe hârtie fără a mă gândi la această căpetenie a criminalilor. Este un ucigaş, un ucigaş!

Andy, surprins, se foi în fotoliul său.

— A ucis oameni, le-a zdrobit inimile, i-a făcut una cu pământul. Aşa a procedat cu un prieten de-al meu!

Îşi încleştă mâinile atât de strâns, încât articulaţiile i se albiră.

— Abraham Selim?

Andy nu ştia ce altceva să adauge, şi gazda sa îl aprobă.

— Dacă, după cum presupun, va face într-o zi un pas greşit şi vă va pica în mână, daţi-mi de veste. Nu, nu, nu am vrut să spun asta; niciodată nu va pica în capcană!

— Este evreu sau turc? Numele său indică ambele origini.

Boyd Salter dădu din cap.

— Nu l-am văzut niciodată. Nu am întâlnit pe nimeni care să-l fi văzut, declară el în mod surprinzător. Acum puteţi să vă duceţi, domnule Macleod. À propos, ce grad aveţi?

— De ani de zile încerc să descopăr asta, spuse Andy. Prin formaţie sunt cadru medical.

— Medic?

Andy aprobă.

— Fac o mulţime de treburi analitice. Sunt un gen de criminalist.

Boyd Salter zâmbi.

— Atunci ar fi trebuit să vă spun „doctore”, adăugă el. De la Edinburgh, bineînţeles.

Andy fu de acord.

— Am o slăbiciune pentru medici. Nervii mei sunt… teribili. Există vreun tratament?

— Psihanaliza, replică Andy cu promptitudine. Vă ajută să vă scoateţi grijile din subconştient şi să le alungaţi. La revedere, domnule.

Nu există un mod mai eficace de a-l trimite la plimbare pe Andy decât să discuţi cu el medicină.

— La revedere… ăă… doctore. Arătaţi foarte tânăr pentru un asemenea post – treizeci sau treizeci şi unu?

— Aţi ghicit pe jumătate, domnule, râse Andy şi ieşi.

Capitolul III.
UN PERSONAJ CARE-ŞI EVITĂ BIROUL.

Stella Nelson a părăsit în panică oficiul poştal. Deşi nu a întors capul, era conştientă că bărbatul cel arătos şi cu înfăţişare puternică, pe care ea îl văzuse în cabina telefonică, se uita după ea. Ce va crede el, un tip pentru care, după toate probabilităţile, chiar şi tremurul unei gene are o anumită semnificaţie?

Aproape că leşinase datorită şocului produs de cuvântul „detectiv”; el o văzuse tremurând şi devenind palidă şi trebuie că s-a întrebat care era cauza.

Simţea nevoia să alerge şi i-a fost necesară toată puterea de stăpânire spre a se abţine să accelereze ritmul de mers, deja grăbit. Coborî rapid declivitatea spre gară şi află că trebuie să mai aştepte o jumătate de oră până la sosirea trenului, şi numai în acel moment îşi aminti că, atunci când plecase de acasă, îşi rezervase timp pentru a comanda o serie de produse ce erau necesare pentru bucătărie. Să se-ntoarcă? Ar face faţă privirii cercetătoare şi grave care a speriat-o atât de tare?

În cele din urmă se decise să se întoarcă.

Dispreţul faţă de sine însăşi o îmboldea, şi descoperi uşurată că maşina albastră plecase. Alergă cu comenzile de la un magazin la altul, şi apoi, după un moment de ezitare, traversă spre poştă şi cumpără câteva timbre.

— Cine aţi spus că era acel individ?

Cu un efort îşi menţinuse vocea fermă.

— Un detectiv, domnişoară, răspunse bătrânul diriginte de poştă, cu savoare. Am rămas tablou când mi-a arătat legitimaţia. Nu ştiu ce urmăreşte.

— Încotro a plecat? întrebă ea, temându-se de răspuns.

— Se îndrepta spre Beverley Green, domnişoară, conform celor spuse mie.

Memoria dirigintelui de poştă nu era dintre cele mai strălucite, căci altfel şi-ar fi amintit că Andy nu-şi exprimase

o astfel de intenţie.

— Spre Beverley Green? a repetat ea încet.

— Chiar aşa, domnişoară – Macleod! spuse el deodată. Ăsta-i este numele. Nu mi-l puteam aminti. Macleod.

Îl pronunţase „Mac-lo-ed”.

— Macleod, l-a corectat fata. Va sta aici?

— Nu, domnişoară, este doar în trecere. Banks, măcelarul, nu m-ar crede că avem un detectiv în oraş, unul adevărat, de la Scotland Yard. El e tipul care a adus dovada în cazul acela de crimă prin otrăvire de la Marchmont. Vă mai amintiţi, domnişoară? A fost o crimă minunată, într-adevăr. Un bărbat şi-a otrăvit nevasta, fiind nerăbdător să se căsătorească cu o altă doamnă, şi dovada acestui Macleod l-a condus la spânzurătoare. Banks mi-a povestit cazul ăsta pe care, în timp ce mi-l istorisea, mi l-am amintit. Am o formidabilă memorie în privinţa crimelor.

Fata se întoarse la gară într-un pas mult mai lejer şi îşi luă un bilet. Era nehotărâtă, frământată de îndoieli şi teamă, îşi spuse iritată că ura ideea de a se îndepărta de zonă, chiar şi pentru câteva ore, cât timp acel om îşi vâra nasul în dumnezeu ştie ce.

Din nou se întoarse spre sat şi din nou auzi şuieratul strident al trenului. Nu, va duce la bun sfârşit prima sa idee. O primejdie era, în orice caz, bine conturată. Îl ura pe Macleod. Îi era duşman. Îl ura, dar se şi temea de el. Tremura la rememorarea acelei priviri fixe, inchizitoare, care-i spunea atât de clar: „Există ceva de care te temi!”. Încercă din răsputeri să citească, dar mintea sa nu se concentra asupra ziarului şi, deşi privirea parcurgea rândurile, nu vedea nimic, nu citea nimic.

Apropiindu-se de destinaţie, se întreba dacă ar fi visat vreodată să se întoarcă. Avea doar o săptămână înaintea ei pentru a rezolva această cumplită afacere – exact o săptămână – şi fiecare zi conta. S-ar putea să aibă succes. S-ar putea să se întoarcă în aceeaşi după-amiază, cu inima

tresăltând de bucurie în timp ce va traversa aceste câmpii şi poduri, şi cu cugetul liniştit.

Observa mecanic detaliile din peisaj în timp ce trenul mergea cu mare viteză. Va trebui să ţină cont să-şi stăpânească emoţiile la întoarcere, atunci când se vor îndrepta spre ferma cea albă. Când va revedea acest peisaj s ar putea să nu-i mai pese de nimic pe lume.

Visurile şi călătoria s-au sfârşit simultan. Se grăbi să iasă din marele terminal, plin de oameni oribili, ce se îmbrânceau şi care nici măcar nu ar întoarce capul dacă ar muri în acel moment. Un taxi veni la chemarea ei:

— Ashlar Building5? şoferul reflectă puţin, apoi continuă: Ştiu unde vreţi să ajungeţi, domnişoară.

Ashlar Building era o clădire înaltă de birouri; n-o mai văzuse niciodată, şi nu avea vreo idee cum l-ar putea găsi pe individul pe care îl căuta. În hall, totuşi, ambii pereţi erau acoperiţi cu tăbliţe indicatoare, şi privirea-i parcurse coloanele de nume, una după alta, până când se opri asupra lui: „Abraham Selim – nr. 309”.

Biroul se afla la etajul cinci.

A pierdut ceva timp până când l-a găsit, pentru că era amplasat în colţul uneia din aripile lungi ale clădirii – două uşi de birouri, pe una scriind „Privat”, pe cealaltă „Abraham Selim”.

Ciocăni la uşă şi o voce îi răspunse:

— Intră!

O mică balustradă separa biroul propriu-zis de spaţiul îngust destinat solicitanţilor.

— Da, domnişoară?

Omul care o întâmpină vorbea răstit şi puţin ostil.

— Aş dori să-l văd pe domnul Selim, spuse ea, şi tânărul îşi clătină capul bine pomădat.

— Nu-l puteţi vedea, domnişoară, fără programare – replică el – şi, chiar şi atunci, el nu va vorbi cu dumneavoastră.

Se opri brusc şi se uită fix la ea.

— Ce surpriză, domnişoara Nelson! zise el. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să vă văd aici.

Fata se înroşi şi încercă zadarnic să-şi amintească unde l-a mai văzut pe individ.

— Vă aduceţi aminte de mine, domnişoară? Sunt Sweeny, spuse el, şi faţa i se înroşi mai tare.

— Oh, bineînţeles, Sweeny!

Se simţea jenată, umilită de această descoperire.

— Ai părăsit serviciul de la domnul Merrivan cam repede, nu-i aşa?

Fu rândul lui să se simtă stingherit.

— Da, aşa este, domnişoară.

Tuşi.

— Am avut o mică neînţelegere cu domnul Merrivan. Un gentleman cam zgârcit şi îngrozitor de suspicios.

Tuşi din nou.

— Nu aţi aflat nimic, domnişoară?

Ea făcu un semn negativ cu capul. Nelson-ii nu păstrau servitorii îndeajuns de mult, încât să poată ajunge la gradul de intimitate, ce le-ar fi permis să bârfească cu ei, deşi aceştia erau atât de înclinaţi spre aşa ceva.

— Ei bine, de fapt, spuse Sweeny uşurat la gândul că avea posibilitatea să-şi expună prima sa variantă, domnului Merrivan i-a lipsit nişte argintărie. Am fost atât de tâmpit, încât i-am împrumutat-o unui frate de-al meu să o copieze. Era foarte interesat de argintăria veche, fiind bijutier, şi când domnului Merrivan i-a lipsit argintăria…

Iarăşi tuşi şi continuă din ce în ce mai incoerent. Fusese acuzat de furt – el! Şi fusese dat afară fără prea multă vorbărie.

— Aş fi murit de foame, domnişoară, dacă domnul Selim nu ar fi auzit de mine şi nu mi-ar fi dat această slujbă. Nu iese prea mult, adăugă el depreciativ, dar este ceva. De multe ori îmi doresc să mă aflu în Valea Fericită. Aşa numesc eu întotdeauna Beverley Green-ul.

Ea îi tăie scurt şuvoiul de explicaţii şi amintiri.

— Când l-aş putea vedea pe domnul Selim?

Băiatul dădu din cap.

— Nu vă pot spune, domnişoară. Nici eu nu l-am văzut vreodată.

— Cum?! se miră ea, privindu-l cu stupoare.

— Este purul adevăr, domnişoară. E un cămătar – dar, bineînţeles, nu era necesar să vă spun asta.

Se uită înţelegător la ea, şi fata simţi că intră în pământ de ruşine.

— Toate afacerile lui se rezolvă prin scrisori. Eu primesc vizitatorii şi le fixez audienţele. Nu că i-ar primi vreodată, spuse Sweeny, dar clienţii completează formularele – înţelegeţi, domnişoară, suma pe care o doresc, garanţiile pe care le pot oferi şi alte asemenea lucruri – iar eu i le las domnului Selim în seiful acela de unde le ridică personal.

— Şi când vine dânsul?

— Numai Dumnezeu ştie, spuse celălalt pios. Trebuie să vină, pentru că scrisorile sunt ridicate de două-trei ori pe săptămână. El însuşi comunică cu solicitanţii. Eu niciodată nu ştiu cât le împrumută sau cât i se restituie.

— Dar când vrea să-ţi dea instrucţiuni, el ţi le scrie? întrebă fata, curiozitatea înlocuindu-i dezamăgirea.

— Îmi telefonează. Nu ştiu de unde. Este o slujbă ciudată. Numai două ore pe zi şi doar patru zile pe săptămână.

— Nu există nici o posibilitate să-l văd? se rugă ea disperată.

— Nici cea mai mică, spuse Sweeny, dându-şi din nou importanţă. Există doar un singur mod de a trata afaceri cu Abe – nu s-ar supăra dacă ar afla că îi spun Abe, chiar deloc – şi aceea este prin corespondenţă.

Fata îşi aplecă privirea spre birou şi stătu aşa câtva timp, cugetând.

— Domnul Nelson se simte bine, domnişoară? întrebă Sweeny.

— Foarte bine, mulţumesc, replică ea în grabă. Mulţumesc, Sweeny, eu…

Îi repugna să facă confesiuni unui servitor.

— Nu vei vorbi despre venirea mea aici, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, spuse Sweeny virtuos. Doamne, domnişoară, dacă aţi şti cine sunt cei care vin aici, aţi fi surprinsă. Actori şi actriţe, oameni despre care citiţi în cotidiene, miniştri, personalităţi religioase…

— La revedere, Sweeny.

Închise uşa, deşi el încă povestea.

Genunchii îi tremurau în timp ce cobora scările, pe care le preferase liftului, pentru că abia acum realiză cât de mult contase pe această întrevedere. Cu disperare în suflet vedea inevitabilul producându-se. Ce ar mai putea opri acum sabia ce deja se legăna deasupra capului, gata să cadă? Nimic, nimic nu o mai putea opri! Singurul om pe care dorea să-l vadă era inaccesibil – singurul om, îşi spuse ea cu ciudă, singurul om.

Privind pe fereastra trenului ce o purta înapoi, văzu ferma cea albă şi ar fi vrut să plângă.

Schimbă trenul la nodul feroviar şi ajunse în Beverley la ora cinci, iar prima persoană pe care o văzu în timp ce se da jos din tren fu bărbatul calm, puternic, cu ochii verzi. El o zărise primul, şi privirea sa deja o urmărea când cobora. Inima ei încetă să mai bată, apoi observă că în dreapta lui se afla un om cu cătuşe la mâini – profesorul canadian! Iată, deci, pe cine căutase el – pe profesorul din Canada, cel ce-i vorbise atât de interesant despre fosile.

Scottie cunoştea foarte multe chestii despre fosile; era subiectul său preferat. În închisoare, dacă cineva îşi alege o temă, de regulă descoperă la bibliotecă trei sau patru cărţi ce conţin amănunte despre problema respectivă. De cealaltă parte a lui Scottie sta un poliţist în uniformă. Cât despre criminal, acesta îi întâmpină privirea îngrozită, cu un zâmbet şters. Fata presupuse că oamenii devin aspri şi împietriţi după un timp, şi ruşinea de a fi condamnat dispare. Dar trebuie să fi fost o vreme când, chiar şi omul

acesta cu figură uscăţivă şi-ar fi plecat ochii în faţa unei femei cu care vorbise atâtea.

Îi aruncă o privire rapidă lui Andy şi trecu mai departe. Uşurare! Disperarea deprimantă de pe drumul de întoarcere i se alină. Era aproape veselă când a ajuns la poteca străjuită de trandafiri ce ducea spre casă.

Capitolul IV.

DOI TIPI BEŢI.

În casa domnului Nelson se intră din stradă într-un hall mare, înconjurat pe trei laturi de o galerie la care se ajunge printr-o scară amplă.

Nelson sta înaintea unui şevalet examinând o pictură, şi faţa lui era ascunsă privirilor fetei. Dar nu era nevoie să-i vezi figura. Atitudinea sa era elocventă. Se întoarse şi o studie cu o anumită semeţie ciudată pe care un rege ar rezerva-o probabil oaspeţilor nedoriţi. Era un bărbat cu o faţă îngustă, uşor pleşuv. Nasul îi era subţire şi aristocratic, dar bărbia şi gura oarecum lipsite de fermitate. O mustaţă castanie subţire, uşor înspicată, îi dădea o aparenţă cvasi-militară, în deplină concordanţă cu starea sa de spirit războinică din acel moment.

— Ei bine, exclamă el, te-ai întors!

Se îndreptă spre ea cu pas maiestuos, cu mâinile la spate şi umerii săi înguşti aruncaţi înapoi.

— Eşti conştientă de faptul că nu am servit prânzul? întrebă el ameninţător.

— Ţi-am spus că în dimineaţa asta mă voi duce în oraş. De ce nu ai rugat-o pe Mary?

Fata se temea de răspuns.

— Am concediat-o, zise el, şi Stella suspină lăuntric.

— Nu cumva ai dat-o afară şi pe bucătăreasă?! îl întrebă.

— Ba da, am concediat-o şi pe bucătăreasă.

— Le-ai plătit şi salariile? îl interpelă ea, explodând de furie. Oh, tată, de ce faci asemenea lucruri?

— Le-am concediat pentru că erau impertinente, zise domnul Nelson, gesticulând. Asta e! Eu sunt stăpân în

această casă.

— Aş fi dorit să fii mai stăpân pe tine însuţi, spuse fata cu amărăciune în timp ce se îndrepta spre cămin.

Luă o sticlă şi o privi în lumină.

— De ce, ori de câte ori eşti beat, îi dai afară pe servitori, tată?

— Beat?! zise el, şocat.

Ea întări.

În asemenea momente nu folosea eufemisme; nu era cazul să fie delicată.

— Mâine dimineaţă îmi vei spune că nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat, şi vei fi foarte spăşit. Dar va trebui să merg la Beverley ca să găsesc doi servitori care n-au fost concediaţi de noi. Şi vor fi foarte greu de găsit.

Nelson îşi înălţă sprâncenele.

— Beat?! repetă el, dar ea nu-i acordă atenţie şi curând după aceea, din bucătărie, unde-şi prepara masa, îl auzi urcând scările, repetând „beat?!” şi râzând sardonic din când în când.

Se aşeză lângă masa sclipind de curăţenie şi îşi pregăti mâncarea – o ceaşcă de ciocolată şi o felie de pâine cu unt. Căută brânză, deşi ştia că o face fără succes. Era o altă caracteristică a domnului Nelson ca, atunci când cocheta cu Bachus, să aibă o slăbiciune pentru brânză.

Oare lucrase ceva?! Se îndreptă spre atelierul aflat în spatele casei. Pânza pe care i-o aşezase pe şevalet în acea dimineaţă nu simţise atingerea cărbunelui. Stella Nelson suspină.

— Ce folos? se întrebă, adresându-se unuia din multele studii neterminate ce atârnau pe pereţi.

Socotea cheltuielile casnice, stând la o măsuţă de scris amplasată într-un colţ al atelierului, când, auzind clopoţelul sunând, s-a îndreptat spre uşa principală. Era amurg, şi cel ce sunase se retrăsese la oarecare distanţă de uşă, astfel încât, la început, nu-l putu distinge.

— Ah, tu eşti, Arthur? Intră, nu te jena. Tata s-a dus să se culce.

— Presupuneam acest lucru.

Domnul Arthur Wilmot aşteptă până când ea aprinse luminile în atelier, şi apoi intră.

— Ai fost în oraş astăzi?

— M-ai zărit? întrebă ea repede.

— Nu. Cineva mi-a spus, cred că Merrivan. Şi ai aflat despre geologul nostru canadian? Este un hoţ important, chiar destul de important spre a pune un om ca Andrew Macleod pe urmele sale. Criminalistul acela.

— Cine este Andrew Macleod? se interesă fata.

Ştia din primul moment că Andrew Macleod era tipul cu ochii verzi, dar dori să fie sigură.

— Este detectiv… Ei bine, nu-i chiar un detectiv. Cred că e medic criminalist. Se ocupă doar de cazurile importante, şi profesorul este binecunoscut în domeniu. Presupun că i se spune „Scottie”, cel puţin aşa i s-a adresat domnul Macleod.

— Trebuie să-l fi văzut în gară, spuse ea, un tip mai degrabă arătos, cu ochi deosebiţi.

— Nu l-aş numi arătos pe Scottie, replică Wilmot, dar era atât de tulburată, încât nu a corectat impresia greşită pe care şi-o formase el.

— Nu te pot ruga să stai prea mult, zise fata. Ne-am pierdut servitorii.

— Iarăşi?! se miră musafirul. Oh, nu, dar este prea de tot. Într-adevăr, cred că tatăl tău este imposibil. Asta înseamnă ca tu să fii şi bucătăreasă şi menajeră, până când găseşti pe altcineva.

— Cu un tată plin de căinţă, foarte nerăbdător să mă asiste, şi stându-mi în cale tot timpul! Este una din crucile pe care trebuie să le port, şi tata e un scump atunci când…

Tânărului îi stătea pe limbă s-o întrebe dacă domnul Nelson a fost vreodată complet treaz. Dar era prea deştept pentru a o lăsa să continue, nu însă într-atât pe cât se vorbea.

— În ce parte a oraşului ai fost? o întrebă.

Era aplecată pe pupitru, aranjându-şi hârtiile.

— De ce? replică, privindu-l cercetător.

— Oh, eu… doar am întrebat…, se bâlbâi el. Mi-ar fi plăcut să aflu că eşti în oraş. Am fi luat masa împreună.

— Nu mă gândesc la mâncare când merg la oraş, zise ea. Cu ce te ocupi, Arthur? continuă fata. Ţi-am pus această întrebare mai mult sau mai puţin direct până acum. Permite-mi luxul unei adevărate indiscreţii. Este o indiscreţie să te-ntreb cum îţi câştigi existenţa?

El rămase tăcut.

— Fac diverse lucruri, spuse vag.

— Ai un birou?

Tânărul ezită, apoi confirmă:

— Da, am un birou.

— Unde?

Ea-l observă cum se încruntă rapid, dar el zise:

— De cele mai multe ori folosesc birourile altor persoane. Am un număr mare de prieteni, şi ei…

Se opri din nou.

— Mă întâlnesc cu clienţii mei cât pot de aproape de casele lor.

— Nu eşti avocat şi nici doctor, enumeră ea cele două profesiuni pe degete, nu eşti samsar… eşti aproape tot atât de misterios ca… – tăcere – ca domnul Scottie, cum îl numeşti pe bietul nostru profesor. Şi acum, zise, brusc, cred că ar fi bine să te duci. Nu sunt formalistă – se auzi o izbitură deasupra capului fetei, şi privi într-acolo – dar din moment ce tatăl meu s-a retras să se culce – cred că tocmai îşi scoate ghetele – trebuie ca şi tu să pleci.

— Presupun că, începu el cu stângăcie, nu te-ai gândit cumva că… despre… nu vreau să te zoresc sau să profit de faptul că… că lucrurile…

Îl privi cu bunăvoinţă şi-l măsură de la părul său perfect aranjat până la pantofii bine lustruiţi. Avea o faţă latăşi o mustaţă mică, neagră (câteodată îi sugera Stellei imaginea

unei râme negre venită să se odihnească sub nasul lui), şi erau perioade când i se părea puţin ridicol. Din motive nedeterminate, el nu era aşa astă-seară, şi inima fetei se umplu de compasiune.

— M-am gândit, Arthur, zise liniştită, dar este absolut imposibil. Cu adevărat nu doresc să mă mărit cu nimeni. Şi acum pleacă şi uită tot ce are legătură cu asta.

El sta, fixând podeaua cu privirea şi bătând nervos cu degetele în masă, iar tăcerea îi învălui; ea nu îndrăzni să-l întrerupă din nişte gânduri care nu păreau deloc fericite.

Deodată vorbi:

— Acum, Stella, ai face bine să abandonezi această atitudine băieţoasă. Eşti femeie şi sunt bărbat. Îţi ofer ceva. Nu sunt chiar atât de sărac cum se crede, iar când Merrivan moare…, ei bine, sunt unica lui rudă. Eşti lefteră şi te-ai băgat într-o încurcătură blestemată. Nu ştiu în ce constă, dar, mai curând sau mai târziu, voi afla. Nu vei mai putea sta în Beverley Green. Tatăl tău a băut deja două ipoteci pe casă şi, până să crape, va bea şi mobilierul. Presupun că tu speri că e bine şi uşor să munceşti pentru a te întreţine, dar nu-i aşa. Cinci slujbaşi din şapte te vor săpa, ştiu asta. Sunt nerăbdător să-l depun pe bietul tău beţiv într-un sanatoriu pentru alcoolici. Va muri sau se va vindeca şi, oricum, altă soluţie nu există. Îţi vorbesc direct. Am încercat în alt mod şi n-a mers. Eşti destul de femeie pentru a deosebi binele de rău. Te doresc, Stella; te doresc cum nu mi-am dorit nimic pe lume până acum. Şi sunt conştient de acest lucru.

Totul era cât se poate de clar. Buzele ei se mişcară, dar întrebarea pe care o puse nu se auzi.

— Ştiu în ce stare jalnică îţi sunt afacerile, şi te previn că am de gând să folosesc toată ştiinţa mea ca să te obţin. Nu mă voi da în lături de la nimic, oricât de necinstit ar fi, pentru a te avea. Asta-i!

Fuseseră atât de apropiaţi, încât reticenţele ce-i despart de regulă pe prietenii obişnuiţi, se topiseră. Era singurul

om pe lume, cu excepţia tatălui ei, care i se adresa pe numele mic. Ea îl numea „Arthur” în mod absolut firesc. Pentru Stella Nelson el era tipul tânărului om de afaceri care juca tenis, dansa bine, vorbea despre sine cu satisfacţie, şi era proprietarul unui automobil destul de luxos. Era tipul cel mai fermecător din câţi întâlnise, şi îl studiase îndeajuns spre a şti exact cum va reacţiona în anumite circumstanţe date.

Prima ei senzaţie, când tânărul a început să vorbească, a fost una de consternare şi amărăciune. Nu se simţea rănită; de mult nu mai putea fi rănită. Dar era supărată că făcuse o asemenea greşeală. Avea acelaşi sentiment ca atunci când, la o partidă de bridge, dădea jos o carte greşită ştiind că era o carte greşită, şi că, în consecinţă, va pierde jocul. Simţea o dorinţă absurdă să se scuze pentru a se fi înşelat asupra caracterului său, dar, deşi nu a realizat absurditatea situaţiei, era incapabilă să scoată un sunet. Ea greşise, nu el. El avea dreptate, fireşte, era propriul său stăpân, agresiv şi „al dracului de sigur pe el”. Profesorul canadian utilizase expresia în prezenţa ei şi o amuzase. Arthur Wilmot era al dracului de sigur de el, de poziţia sa avantajoasă, de ea.

Apoi îi reveni vocea.

— Ai face mai bine să pleci, Arthur, îi zise cu blândeţe.

Deşi abia păşise peste pragul copilăriei, avea sentimente de mamă faţă de tânăr. Era atât de patetică nerozia lui, încât îi părea rău pentru el.

— Plec când vreau, replică tânărul. Dacă vrei să mă dai afară, cheamă-l pe tatăl tău! De ce nu-l chemi? Cheamă-i pe servitorii pe care i-a dat afară! Mă crezi un ticălos, dar îţi subliniez şi întăresc că eşti singură, nu în această casă, ci pe lume!

Fata regăsise puterea şi armele necesare.

— Şi tu eşti omul cel puternic şi vorbăreţ. Tăcerea, mai devreme sau mai târziu, are efect contrar, zise ea.

Se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile la spate. Siguranţa ei era deconcertantă pentru acest sfărâmător de citadele. El nu întâlnise nici sfidare, nici capitulare, ci senzaţia că exista o rezervă ascunsă. O simţea şi era descumpănit.

— Nu sunt îngrozitor de supărată de – Încerc să mă gândesc la o caracterizare corectă – această bufonerie tragică, bufonerie pentru că intenţia sa era de tragism. Nu vreau să mă mărit cu tine, Arthur, deoarece… ei bine, chiar tu ai recunoscut că nu ai nici o calitate sau un farmec special, nu-i aşa? Trebuie să „mă ai” în virtutea mai bunei tale poziţii financiare. Este snobism, nu-i aşa? Prin şantaj sau prin alt mod, aşa procedează lichelele din melodrame. Ar fi trebuit proiectat un reflector asupra ta, bărbatul cel puternic, flecar şi femeia neajutorată şi tăcută. Ar ieşi un roman, nu-i aşa? Eşti al doilea om beat pe care l-am întâlnit astăzi, doar că tu ai înghiţit ceva mult mai toxic. Eşti beat de vanitate, şi va fi foarte greu să redevii echilibrat.

Vocea ei nu pierduse nici o secundă dominaţia asupra lui. El se crispa, scotea sunete înăbuşite. O dată a încercat să o întrerupă, dar, în final, a fost învins şi şi-a reţinut şuvoiul de argumente ce şi le pregătise cu atâta minuţiozitate, tremurând la gândul că până şi lui i s-ar părea stupide.

Fata traversă spre uşă şi o deschise.

— Aş dori doar să spun… începu el, şi ea râse.

— Tot mai doreşti să adaugi ceva? îl întrebă.

Tânărul ieşi fără un cuvânt, iar Stella închise uşa şi o încuie în urma sa.

Stătea cu o mână pe mânerul sferic al uşii, cugetând cu capul aplecat ca şi când asculta ceva. Dar gândea doar şi, tot cufundată în cugetare, stinse luminile şi urcă scările spre camera ei. Era prea devreme ca să se culce, însă nu avea nici un motiv să mai rămână la parter. Se dezbrăcă încet la lumina lunii. Camera Stellei se afla la ultimul etaj, pe acelaşi nivel cu ale servitorilor. Corespundea ferestrei de

fronton pe care o văzuse Andrew Macleod, şi ea o alesese pentru că de aici avea o privelişte nesegmentată de copaci.

Îşi puse un halat de casă peste pijama şi, deschizând larg oberlicht-ul, îşi rezemă coatele de pervaz privind afară. Totul era o îmbinare de tente înceţoşate. Lumina ce inunda pajiştea centrală dădea ierbii o culoare cenuşie-albăstrie. Razele lunii se proiectau pe cicatricea albă a carierei de piatră de la Beverley, ce arăta ca o mare scoică sidefie pe panta împădurită a dealului. O noapte de pace; nici un sunet, doar ţipătul pătrunzător al unei bufniţe pe deal şi scârţâitul paşilor pe drumul pietruit. Trop, trop, trop, precum marşul cadenţat al unui soldat. Cine era în apropiere? Nu a recunoscut pasul calm, liniştit. Apoi tipul apăru în raza ei vizuală.

Privind în jos printre tulpinile a doi copaci zări un om, şi îl recunoscu înainte ca el să-şi fi întors faţa iscoditoare spre casă.

Detectivul cu ochii verzi – Andrew Macleod!

Îşi muşcă buzele spre a opri ţipătul ce creştea în ea şi, dându-se înapoi, închise ferestrele pe furiş.

Inima îi bătea dureros, aproape că-i auzea tic-tac-ul.

Detectivul! Se târî la fereastră, privi afară şi, în aşteptare, o deschise. Nu se auzea nici un sunet, nici măcar al paşilor pe pietriş. După o clipă îl văzu. Traversa pajiştea şi, curând după aceea, dispăru. Apoi ajunse la ea bâzâitul unui motor ce se stinse şi el.

Se îndreptă clătinându-se spre pat şi se aşează.

În acel moment Arthur Wilmot era torturat de supoziţii. Ce credea ea oare despre el? S-ar putea să fi petrecut o noapte albă. Dar fata uitase de existenţa lui Arthur Wilmot.

Capitolul V.

VALEA FANTOMELOR.

Aşteptând pe peronul gării, Scottie devenise comunicativ, chiar retoric.

— Crezi că eşti destul de bine acomodat cu toată mizeria vieţii, Macleod, pentru că ştii locurile fierbinţi ale oraşului,

coşurile pivniţelor chinezeşti, şi draperiile de mătase şi sofalele centrelor comerciale, că le ştii pe toate astea… Admit că nu eşti atât de sigur pe dumneata precum unii dintre acele surogate ce-şi spun detectivi, iar profesia de doctor te-a condus la conţinutul lucrurilor, dar nu le ştii pe toate.

— Aşa este, mărturisi Andy.

— Ăsta-i punctul unde unii dintre voi greşesc – nu dumneata, recunosc, dar unii dintre voi, sticleţii. Nu bucătăria speluncilor şi a hoţilor sau locul unde găseşti drojdia societăţii şi calicii – mici pungaşi ce se cred copiii lui Rothschild6 când ating o bancnotă de cinci dolari – nu astea sunt locuri rele.

Se uită în jur. Poliţistul care îl escorta la oraş nu asculta discuţia lor.

— Dacă vrei să respiri un aer morbid, du-te la Beverley Green!

Andy îl privi pătrunzător şi simţi un fior inexplicabil pe şira spinării.

— Ce vrei să spui? Ai auzit ceva?

Scottie îşi exprimă negaţia printr-o strâmbătură a buzelor.

— Nu, nimic, dar am mirosit. Sunt sensibil la… cum dracu se spune? Atmosferă, asta e. Vei zâmbi pe sub mustaţă, dar a fost o şansă pentru mine în ceea ce aş numi zilele mele de vrajbă cu Cel de Sus. Acum te las să zâmbeşti, dar nu vei mai râde când vei vedea tăria şi evidenţa alibiului meu. În acele zile sentimentul ăsta care dă fiori m-a scutit de foarte mult timp pierdut. Eram în închisoare când l-au adus pe un tip ce urma să fie spânzurat. Nimeni nu a ştiut de existenţa lui; a fost transferat în ziua dinaintea execuţiei, pentru că pardoseala casei morţii a luat foc. Ăsta-i adevărul! Şi eu am ştiut că el se afla în închisoare, am ştiut ora la care a fost adus. Aşa simt acum ceva despre Beverley Green. Este acolo ceva – ceva rău. Sună ciudat cuvântul în gura mea, aşa-i, Macleod? Te ating pe cot când mergi – fantome! Râzi! Dar îţi spun că sunt cel puţin o duzină! Iată de ce am

denumit-o Valea Fantomelor! Şi acum îţi voi spune ceva care va atârna greu împotriva mea, dacă-l treci în capul de acuzare. Dar am încredere în dumneata, Macleod, pentru că eşti diferit de majoritatea indivizilor; eşti un gentleman. Am avut o armă. Întotdeauna am avut una în bagajul meu, dar niciodată nu am purtat-o asupra mea. Acum a fost pentru prima oară. Am avut-o la mine în clipa în care m-ai săltat. Am aruncat-o în timp ce intram în Beverley. Nu-ţi voi spune locul, pentru că nu ai văzut unde s-a întâmplat.

— Când ai pretins că-ţi vine să caşti în vreme ce luam curba la intrarea în oraş, spuse Andy. Însă nu voi menţiona acest fapt, şi voi contramanda ordinul pe care-l dădusem de a se cerceta şanţurile. Dar, Scottie, văd că nu prea eşti speriat!

Scottie plescăi din buze. Era chiar serios.

— Nu ştiu… nu sunt nervos – niciodată n-am fost. Nu mi-este frică de nimic omenesc. Am fost doar… ei bine, stelele căzătoare îmi dau acelaşi fior. A fost o teamă. I-am transmis-o ieri lui Merrivan, bârfitorul comunităţii.

Andy surâse la omagiul adus acestuia ca agent publicitar şi ghid al Beverley Green-ului.

— Nu-i un tip rău. A cam uitat cum să raţioneze, dar asta vine de la îngrăşare. Nu-i un tip rău. El a spus acelaşi lucru după ce i-am mărturisit senzaţia mea. A fost de acord. Poate că ar fi de acord cu oricine; este un tip adaptabil. Dar mi s-a părut că eu am transpus în cuvinte ceea ce ar fi gândit şi el, dacă Domnul l-ar fi înzestrat cu puterea de a gândi. Macleod, du-te şi stai o zi sau două în Beverley Green şi vei simţi aceasta – ceva ia naştere, tăcerea de moarte dinaintea trăsnetului ce-ţi loveşte casa… dar iată trenul! Dacă vei fi chemat să depui mărturie contra mea, să-mi pui o vorbă bună!

— Am spus eu vreodată ceva împotrivă-ţi, Scottie? întrebă Andy cu reproş. Succes alibiului tău!

Scottie îi făcu cu ochiul, complice.

Era acel moment în care trenul s-a oprit şi Stella Nelson a coborât. Ochii lui Andy au urmărit-o până când a ieşit din raza sa vizuală.

— Şi ea este implicată pe undeva, şopti Scottie, aproape lipindu-şi buzele de urechea detectivului. La revedere, Macleod.

Astfel Scottie s-a îndreptat spre bara justiţiei, o experienţă mai puţin dezastruoasă decât anticipase el, pentru că alibiul i-a fost solid şi bine expus, iar mărturia a patru persoane cu aparenţă respectabilă, care jucau cărţi cu el în perioada când a fost comis delictul, nu a putut fi zdruncinată de dispreţul juraţilor şi de întrebările abile ale unui judecător neîncrezător.

Andy îşi promisese plăcerea unei plimbări cu maşina la lumina lunii de-a lungul ţinutului până la locul de vacanţă de unde fusese chemat. Mărturiile în privinţa arestării urmau să fie prezentate de inspectorul însărcinat cu acest caz, pentru care predarea prizonierului de către poliţistul comitatului constituia arestare. Dacă prezenţa lui Andy ar fi necesară la tribunal, aceasta ar însemna doar o zi în oraş.

Vorbele lui Scottie corodaseră suprafaţa minţii sale precum acidul o tinichea. Când s-a întors la hanul unde îşi garase maşina, nu avea nici o intenţie de a părăsi Beverley-ul, deşi era jenat să descopere că identitatea lui este proprietate publică şi că populaţia răzleaţă se întorcea să-l privească chiorâş, când trecea.

Dacă nu avea nici o intenţie să părăsească Beverley-ul în acea noapte, cu atât mai puţin se gândea să facă o vizită la Beverley Green. În subconştient se prea poate să se fi decis deja, dar, aparent, el s-a supus unui impuls de moment când, după cină, şi-a luat maşina şi s-a îndreptat spre fericita comunitate. A tras în faţa casei de oaspeţi, a oprit motorul şi a stins luminile. Era lună plină, iar magia ei lucra puternic asupră-i.

A stat timp îndelungat, sorbind cu nesaţ frumuseţea delicată a scenei, apoi a traversat pajiştea şi din nou

picioarele l-au purtat fără voie în direcţia casei Nelson.

Un dreptunghi de lumină aurie a apărut deodată: uşa se deschisese şi el se opri în umbra unui pâlc de rododendroni, unul din multele ce mărgineau pajiştea localităţii.

A văzut ieşind un om, şi era ceva în mersul acestuia ce i-a atras imediat atenţia. Era literalmente adevărat că obiectul său de studiu, în ceea ce priveşte omenirea, era însăşi făptura umană. O grimasă, mişcarea mâinilor, modul specific cum stă la masă un individ şi îşi despătureşte şerveţelul, aveau un anume înţeles pentru acest căutător.

„Uite acolo unul care este în toane foarte rele!”, gândi el, privind făptura lui Arthur Wilmot ce călca cu paşi mari pe drumul pietruit. Acesta lăsă deschisă poarta vilei sale şi se opri ca şi cum i-ar fi venit o idee neaşteptată, ieşi din nou, închizând poarta în urma lui, şi îşi continuă preumblarea, pătrunzând într-o casă situată pe colţul drumului îngust – casa domnului Merrivan. Andy reţinuse şi îşi aminti că cei doi erau unchi şi nepot.

Merse mai departe, ţinându-se în umbra tufişurilor. Ceva – o stare de anxietate – i se transmisese. Avea imaginaţie într-un mod practic, dar cu siguranţă nu era atât de susceptibil cum se pretindea Scottie. Rememorase istorisirea acestuia şi, omiţând acele extravaganţe inerente limbajului personajului, rămăsese sinceritatea sa reală. Andy făcuse abstracţie de frica pe care individul o zugrăvise atât de precis ca parte integrantă a bizareriei sale, dar acum el însuşi încerca aceeaşi teamă nedesluşită. Era ca şi cum sufletul îi trecea prin umbra unei ameninţări. Îşi imagină acea ameninţare luând forma unei figuri gigantice cu o sabie ridicată şi zâmbi închipuirilor romantice.

Totuşi, el se menţinu în.umbră şi se opri vis-à-vis de vila lui Merrivan. Ce l-a determinat să procedeze aşa, niciodată nu va şti. Risca să pericliteze o mai strânsă legătură cu oamenii din Beverley Green şi, după toate regulile bunelor maniere, acţiona de neiertat. Poarta casei domnului Merrivan era deschisă, aşa cum o lăsase Arthur Wilmot şi, trecând peste

drum, Andy pătrunse în curte, mergând pe fâşia verde ce mărginea aleea de maşină.

Era o casă cu multe ferestre, a constatat asta când a scăpat de liziera copacilor ce-i împiedicau vizibilitatea – ferestre albe, ovale, pe care luna le poleia într-un argintiu patinat. Nu se vedea nici o lumină şi el urmă bordura de iarbă până când ajunse sub o fereastră de la parter şi atunci, cu o claritate de necrezut, auzi o voce:

— N-o vei face, pe Dumnezeul meu că nu! Te voi ucide înainte de a o face!

Cel ce vorbea nu era Merrivan. Trebuie că era vizitatorul. Imediat auzi un murmur înăbuşit. Fereastra era deschisă de câţiva inchi în partea de sus. Ghici că în spatele ei existau draperii groase şi vorbitorii se aflau în această cameră. Deodată îl auzi distinct pe Merrivan:

— Eşti ridicol, eşti absurd, dragul meu! Nu mi-este frică de ameninţările tale. Şi acum îţi voi spune ceva, ceva care te va surprinde. Îţi cunosc… misterioasa ta ocupaţie din oraş…

Apoi vocile au scăzut şi, deşi Andy îşi lipi urechea de geam, nu mai putu distinge nimic; a auzit doar murmurul rapid, insistent al vocii vizitatorului şi, o dată, râsul domnului Merrivan.

A intuit mişcarea unui scaun, aşa că s-a întors pe calea pe care venise, stând ascuns în tufişuri până când Arthur Wilmot a ieşit din casă şi, mergând mult mai încet, a dispărut în propria sa vilă.

Certurile familiale pot foarte, uşor să pară mai importante, mai tragice decât sunt. Dar asta era o ceartă neobişnuită. Care era această misterioasă ocupaţie a domnului Arthur Wilmot, a cărei simplă menţionare îl redusese de la starea de taur înfuriat, suflând foc pe nări şi ameninţând cu uciderea, la o persoană ce imploră abia auzit?

Aşteptă până ce uşa casei lui Wilmot s-a închis, apoi trecu pe drumul pietruit şi se întoarse cu pas domol. În timp ce se apropia de locuinţa lui Nelson se opri şi privi, cu inima bătându-i în ritm accelerat. O văzu distinct pe fată. Lumina

lunii dădea frumoasei ei figuri o delicateţe nepământeană. O văzu retrăgându-se, închizând încet fereastra, şi ştiu că ea îl zărâse. Îi era teamă? Îl recunoscuse? Era ciudat, îşi spuse, întorcându-se spre Beverley, dar cel mai ciudat lucru era o neaşteptată uşurare a spiritului şi îndepărtarea sentimentului de pericol iminent ce îl încercase până atunci, în timp ce maşina sa intra în şoseaua principală.

Dacă exista un demon la Beverley Green, trebuie că era unul foarte puternic. Pentru o secundă îl speriase pe Andy Macleod.

Capitolul VI.

A DOUĂZECI Şl PATRA ZI.

Stella Nelson era la micul dejun când tatăl ei coborî. Nu mai era trufaşul ce concediază servitorii, ci un om ruşinat şi umil. Întreaga sa atitudine era o scuză.

Odinioară Stella se lăsa indusă în eroare de pocăinţa lui. Crezuse că, dacă cineva îşi dădea seama şi îi părea cu adevărat rău pentru greşelile sale – şi nu devenise atât de împietrit încât să treacă în tăcere peste asemenea fapte – trebuie să fie ceva bun în el şi să aibă o şansă de îndreptare morală. Dar acea iluzie trecuse, ca multe altele.

— Bună dimineaţa, draga mea. Mi-e greu să pot privi în ochii tăi, spuse el în timp ce se aşeza şi îşi despăturea şerveţelul cu mâini tremurânde. Sunt o bestie, o bestie!

Fata îi turnă ceaiul, neimpresionată.

— Este pentru ultima dată, Stella, pentru ultima dată! Am hotărât, în timp ce mă îmbrăcam azi-dimineaţă, că niciodată un pahar cu vin nu va mai atinge buzele mele. Am fost din cale-afară de idiot? Nu le-am dat afară pe servitoare, nu-i aşa?

— Au plecat deja, spuse ea.

El suspină.

— Poate că aş putea să le vorbesc, zise plin de zel. Cred că aş putea aranja lucrurile în ceea ce o priveşte pe Nellie… Nu era o fată rea, deşi, într-adevăr, mi-a pierdut butonii de aur. Mă voi duce să le explic, şi până la prânz le vom avea

înapoi, iubirea mea. Nu-ţi pot permite să faci treburi casnice!

— Nellie a venit după cufărul ei astăzi dimineaţă, îi zise fata cu un ton sec, şi i-am făcut aceeaşi propunere ca şi tine. Mi-a declarat că nu ar mai veni înapoi chiar dacă i-aş plăti un milion de lire pe an. Nu i-am făcut şi această ofertă.

— Am înjurat-o? o întrebă cu vinovăţie.

Ea aprobă şi împinse marmelada înspre el.

— Ai ceva bani? Vreau să merg la cumpărături, zise fata.

Nelson se mişcă pe scaun, vădit jenat.

— Mă tem că nu am, răspunse. Ieri dimineaţă, după plecarea ta, am fost în Beverley şi am făcut ceva cumpărături.

— Ştiu, îl întrerupse Stella, calmă. Ai lăsat exact o jumătate de sticlă pe care am vărsat-o în chiuvetă.

— N-ar fi trebuit să faci asta, draga mea, murmură el. Este un produs otrăvitor, dar e bine să-l ai în casă în caz de îmbolnăvire subită.

Kenneth Nelson, în asemenea ocazii, prezicea în mod inevitabil izbucnirea unor maladii care ar putea fi vindecate numai prin utilizarea din abundenţă a whisky-ului.

— Dacă vom fi bolnavi, îl vom chema pe doctorul Granitt, spuse tăios fata. Eşti sigur că nu ai nici un ban, tată?

— Am câţiva şilingi7.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de mărunţiş.

— Voi avea nevoie de ei, zise grăbit. Astăzi voi primi cecul de la negustori. De ce nu a fost adus de dimineaţă, nu ştiu… Indivizii ăştia nu sunt deloc oameni de afaceri.

— Cecul a sosit săptămâna trecută, zise ea, fără căldură. Ai luat scrisoarea de la servitoare şi ai rugat-o să nu-mi spună nimic despre asta. Mi-a povestit ieri acest fapt, printre multe altele.

El oftă din nou.

— Sunt un risipitor, un om de nimic, se tângui. Am băgat-o în mormânt pe mama ta datorită bestialităţii mele. Ştii că aşa este, Stella!

În asemenea momente de jertfă de sine simţea plăcerea să-şi expună slăbiciunile. Nu-i păsa că acest lucru ar putea-o răni pe fiica lui. Îi producea o satisfacţie atât de mare, încât nu şi-ar fi putut imagina că ea nu împărtăşea dureroasa-i plăcere.

— Termină, spuse fata aproape aspru, şi readuse conversaţia la problema banilor. Îmi trebuie nişte bani, tată. Servitoarele vin astăzi după leafă. Sau, spre a fi mai exactă, le-am promis că le-o trimit.

Stătea cocoşat pe scaun, un om nefericit, cufundat în gânduri.

— Voi începe lucrul la Pygmalion chiar astăzi, spuse. Îmi va lua ceva timp realizarea lui şi va dura până obţin banii. Aceşti comercianţi infernali…

Îl începuse pe Pygmalion cu trei ani în urmă, dar inspiraţia îl cam părăsise de atunci. Stella renunţase să mai angajeze modele pentru el şi întâmpină vestea continuării lucrului la marea pictură, cu aceeaşi indiferenţă cu care primise şi pocăinţa sa.

Nelson se lumină în timp ce o idee îi încolţi pe neaşteptate şi se rezemă de masă coborând vocea până la un ton confidenţial.

— Presupun, Stella, că nu vei putea să… Îţi aminteşti de banii pe care i-ai obţinut când acel infam producător de gemuri mi-a intentat proces pentru suma pe care mi-o dăduse ca aconto – de parcă eu aş putea picta un tablou la comandă?! Nu am fost niciodată zugrav. Nu ridic osanale artei, dar Ea este chiar esenţa existenţei mele.

O privi pacient, rugător. Fata îşi scutură capul.

— Nu mai pot obţine bani în acest mod, zise ea. Mai degrabă aş muri.

Tremură la aducerea aminte.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, tată!

În acel moment el se sculă şi începu să se plimbe neconsolat prin cameră, poposind în faţa portretului

neterminat al fiicei sale, care fusese început când era cu trei ani mai tânără.

— Iată o pictură în devenire, spuse artistul. Am o teribilă poftă să mă concentrez asupra ei.

Mai târziu, într-adevăr, l-a găsit în atelier, examinând o altă pânză abia începută.

— Câteva săptămâni de muncă la ea, Stella, şi, pe Dumnezeu! am obţinut premiul Academiei!

— De ce nu începi, tată? îl întrebă. Te ajut să-ţi prepari vopselele. Ia-ţi bluza de lucru şi dă-i zor.

— Am timp berechet, îi replică aferat. Am de gând să caut un expert organizator de expoziţii. O expoziţie itinerantă m-ar face putred de bogat.

După un răstimp îl văzu dispărând în vale, cu băiatul ce-i aduna mingile de golf în spatele lui şi expertul alături, un om fără grija zilei de mâine sau cu vreun regret autentic pentru cea de ieri.

Când se întoarse la masa de prânz era atât de radios şi sigur de sine, atât de sentenţios şi optimist, încât ea îşi dădu seama că buna lui decizie din acea dimineaţă era deja o amintire hazlie.

— Să ştii unde să te opreşti, Stella, iată ce face diferenţa dintre un om şi un prost, zise el. Nu ştie nimeni mai bine ca mine care-i este măsura. Necazul cu mine e că sunt un artist. Mintea mea colindă prin ţara viselor trandafirii şi beau în mod mecanic, fără să realizez deloc aceasta. Râse zgomotos şi o ciupi de barbă. Vom termina Pygmalion-ul într-o săptămână. Crezi că-i o promisiune deşartă, nu? Trebuie să-ţi spun, draga mea, că în tinereţe, când am pictat tabloul care m-a făcut celebru – Homer bând otrava – am început lucrul duminică dimineaţa şi marţi seara l-am terminat. Bineînţeles, l-am mai retuşat ulterior.

Fata auzise istorisirea de nenumărate ori.

— Ai băut ceva la club, tată?

Clubul de golf – un bungalow micuţ la capătul satului – era, poate, clubul cu cel mai mic număr de membri din lume.

— Doar un whisky cu sifon, spuse ofensat, şi adăugă ceva despre un om care ştie când a luat destul la bord.

Kenneth Nelson avea un obicei la care neurastenicii sunt sensibili. Îşi putea scoate din minte orice aspect din viaţă şi orice amintire a unui cuvânt sau fapte la care îi era neplăcut să se gândească, sau care şoca sufletul său de artist. Se referea la această aptitudine ca la un dar; era, de fapt, o slăbiciune simptomatică pentru neurastenia sa. Discursul îi abunda în aforisme şi zicători vechi, care se cristalizaseră dintr-o deprindere de a gândi. Citatul lui favorit şi, într-adevăr, singurul poetic, era acea strofă din Homer ce se referea la inutilitatea degetului care se mişcă.

— Oh, à propos, Stella, avem un vizitator la casa de oaspeţi. Pe cuvânt, este o justiţie poetă, chicoti el. Ştrengarul de Bellingham era un hoţ, un spărgător. Pe Dumnezeul meu! Nu aş fi putut dormi liniştit dacă aş fi ştiut asta.

Fata se întrebă ce ar mai exista în casă, în afară de tablouri neterminate, care să-l fi tentat pe aventurierul Scottie.

Înainte ca tatăl ei să-şi fi continuat ideea, intuise exact ceea ce acesta avea de gând să-i spună.

— Detectivul? întrebă grăbită.

El o aprobă.

— Va sta aici o zi sau două – cu adevărat un tip interesant, încântător. Într-un fel este oaspetele lui Merrivan. Ştii că Merrivan culege oameni ciudaţi, imposibili, dar de această dată a cules un învingător. Detectivul ăsta – Andrew… Andrew… cum dracu se numeşte? Un nume scoţian. Niciodată nu-mi pot aminti numele acestor Mac…

— Macleod.

— Andrew Macleod, ăsta-i! Ei bine, tipul a fost trimis să-l aresteze pe infractor, şi a făcut-o într-un mod foarte inteligent. E cu adevărat un leu. Bineînţeles, pare neobişnuit să găseşti un detectiv care să fie şi un

gentleman, cu excepţia celor din romane. Ţi-ar place să-l întâlneşti, nu, draga mea? Ar fi interesant.

— Nu, spuse ea atât de repede, încât îl făcu s-o privească intrigat. Nu sunt chiar deloc interesată, continuă grăbită, şi, de altminteri, l-am văzut ieri-dimineaţă la oficiul poştal şi nu mi-a plăcut mutra lui.

Domnul Nelson căscă şi îşi privi ceasul.

— Ei bine, o şterg acum. I-am promis lui Pearson că îi voi fi partener la o partidă de golf în după-amiaza aceasta. Sigur nu vei sosi la ceai?

Fata nu i-a mai pus întrebări incomode despre Pygmalion cel neterminat. Cu doi ani în urmă, când s-a întors prima dată de la şcoală, ar fi rămas stupefiată de faptul că tatăl îşi uitase atât de repede nobilele sale intenţii şi i-ar fi propus să-şi petreacă după-amiaza în atelier, iar el i-ar fi replicat că se va trezi devreme a doua zi şi va avea un debut bun. Dacă ea i-ar fi repetat propunerea acum, ar fi primit acelaşi răspuns. Dar deja era resemnată, resemnată la toate. Lucrurile trebuiau să-şi urmeze cursul lor. Stella făcuse eforturi pentru a-l schimba şi nu reuşise. Rechemând în memorie călătoria la oraş şi marile speranţe pe care şi le pusese în întrevederea ce se dovedise imposibilă, ştiu că zbaterea febrilă pentru a scăpa a fost inutilă de la bun început. Răul trebuia să se întâmple. Era Destinul.

Când coborâse în acea dimineaţă, găsise o scrisoare de la Arthur Wilmot şi, după ce se asigurase că el era autorul, o rupsese în bucăţi fără a o citi şi o aruncase în coşul de gunoi. El era cel mai puţin deranjant dintre toate.

Cât despre detectiv, acesta, de asemenea, reprezenta Soarta. Putea face orice ar fi dorit, orice era de datoria lui să facă. Se resemnase, acceptând tot ce era mai rău, iar el era inclus în categoria nenorocirilor. Astăzi se afla în fruntea listei.

Şi-a petrecut după-amiaza interogând un grup de servitoare neinstruite. Erau tinere fete de ţară, ce stăteau cu gura căscată şi se hlizeau la vederea dispozitivelor

economizoare de muncă pe care le prezenta fata. Era pierdere de vreme să cauţi servitori instruiţi, căci ei cunoşteau casa şi auziseră de beţiile lui Kenneth Nelson.

O rezervă secretă de bani, pe cale de a se epuiza, ce o păstrase în secretaire-ul ei, îi permitea să-şi achite datoriile faţă de servitoarele pe care Nelson, în maniera sa de mare senior, le concediase. Tocmai terminase sarcina anostă de a o învăţa pe noua bucătăreasă măreaţa artă a preparării ceaiului („Îmi place şi mie ferbinte şi tare, domnişoară”, a spus femeia), când domnul Merrivan sosi. Îl văzu pe fereastră şi îi deschise chiar ea uşa.

Era un vizitator nedorit, deşi nu-i displăcea fetei. Îşi stăpâni freamătul de teamă pe care îl simţi, trecându-l în categoria ineluctabilităţilor şi se reculese cu o anumită linişte lăuntrică.

— O sarcină dificilă, domnişoară… ăă… Nelson, zise el, scuturându-şi capul spre a sublinia caracterul delicat al misiunii sale. O sarcină foarte dificilă. Nici nu ştiu de unde să încep.

Ea aşteptă, temându-se că vizitatorul va debuta prin a-i aminti de o anumită obligaţie pe care fata şi-o asumase odată şi, din fericire, şi-o îndeplinise. Spre uşurarea ei, subiectul pe care venise să i-l expună era brutalitatea nepotului său.

— Nu ştiu ce ţi-a spus el, pot doar să ghicesc. Îmi permiţi să mă aşez?

— Vă rog să mă scuzaţi!

Împinse un scaun mai în faţă şi domnul Merrivan se aşează încet, mulţumindu-i în cuvinte meşteşugite.

— Te-a insultat fără putinţă de iertare, începu el, dar fata îl întrerupse.

— Sper din suflet că nu aveţi de gând să-mi vorbiţi despre acel fapt, domnule Merrivan. Arthur este foarte tânăr şi nu se prea pricepe la femei.

— Nu zău? îi replică semnificativ. Îmi pare rău să spun că nu sunt de acord cu dumneata. Ştie îndeajuns de multe

despre doamne spre a înţelege care-i este datoria.

— V-a spus el? îl întrebă, minunându-se cum a ajuns masivul om să afle acest lucru.

Îi trecu prin minte ideea că Arthur trebuie să fi moştenit predispoziţia spre pălăvrăgeală din partea familiei domnului Merrivan.

— Bineînţeles că mi-a zis, confirmă celălalt, şi m-a rugat să-mi folosesc influenţa pe lângă dumneata – hm, tuşi el. I-am spus, articulă cuvintele distinct şi rar, că, cu siguranţă nu-mi pot permite să pledez cauza altcuiva în faţa dumitale.

Făcu o pauză în timp ce fata încerca să înţeleagă sensul ultimelor cuvinte.

— A altcuiva? repetă ea. Vreţi să spuneţi că – o, nu, nu puteţi spune că…

— Mă refer la mine însumi, zise domnul Merrivan foarte liniştit şi, ca şi înainte, foarte distinct. Nepotrivirea de vârstă, domnişoară Nelson, este, aparent, un obstacol de netrecut pentru fericirea mea.

— Vârsta nu are nici o legătură cu asta, domnule Merrivan, spuse ea grăbită, doar că eu… eu nu intenţionez să mă mărit. Chiar vorbiţi serios? Vreţi să vă căsătoriţi cu mine? Sper că nu – m-aţi face să par stupidă, dacă nu glumiţi, dar – mă simt mai degrabă ridicolă.

— Este exact ce am intenţionat să-ţi spun, întări Darius Merrivan în maniera sa demnă. Timp îndelungat am studiat un asemenea pas, domnişoară Nelson, şi cu fiecare zi în care te-am văzut, am devenit din ce în ce mai convins că eşti singura femeie din lume lângă care viaţa mi-ar fi cel puţin agreabilă.

Stella râse.

— Sunt puţin isterică, cred, se scuză ea. Niciodată nu am visat că dumneavoastră… Desigur, sunt foarte onorată, domnule Merrivan, nici nu vă pot spune cât de onorată… Şi aţi fost atât de bun cu mine!

El îşi ridică mâna în semn de protest:

— Hai să nu vorbim la modul acesta. Îţi pot oferi…

— Aşteptaţi! îl întrerupse grăbită. Nu vreau să mă căsătoresc, acesta-i adevărul. Sunt foarte tânără şi nu am idei fixe despre căsnicie, dar nu doresc să mă mărit. Asta nu se datorează dumneavoastră, domnule Merrivan, tot astfel cum nu se datorează lui Arthur. Pur şi simplu nu vreau să mă mărit!

Ar fi putut crede că el se aşteptase la un asemenea răspuns, pentru că îi primi refuzul neaşteptat de calm şi fără a arăta vreo urmă de supărare.

— Problema poate aştepta. Nu pot pretinde unei tinere doamne să se hotărască pe loc, dar nu voi renunţa la speranţă.

Fata îşi scutură capul, replicând:

— Cred că ar fi mai corect din partea mea să vă previn să nu speraţi. Îmi plăceţi teribil de mult, şi aţi fost foarte bun cu mine.

Din nou mâinile lui protestară.

— Dar nu doresc să mă mărit cu dumneavoastră, domnule Merrivan, mai mult decât aş fi dorit s-o fac cu nepotul dumneavoastră, şi, cred că oricât timp mi-aţi acorda spre a reflecta asupra problemei, tot nu s-ar putea produce o schimbare a opiniilor mele. Sunt consolidate şi de neclintit.

Totuşi, bărbatul nu făcu nici o încercare să se ridice, şezu acolo mângâindu-şi bărbia netedă şi privind fix în spatele ei, până când fata începu să se întrebe ce exista acolo care să-i atragă privirea?!

— Lucrurile sunt în regulă cu dumneata, domnişoară Nelson?

— Foarte în regulă, vă asigur, răspunse aceasta, radioasă.

— Nu ai nici un fel de probleme?

Fata făcu semn cu capul că nu.

— O altă problemă delicată, zise el. Sunt un om foarte bogat şi nu am rude, şi puţine cerinţe îmi grevează punga. Dacă o sumă de două mii ar fi de vreun folos pentru dumneata, spre a birui aceste vremuri grele, poţi dispune de ea.

— Nu, domnule Merrivan, îi replică liniştită, este măreţ şi generos din partea dumneavostră. Am abuzat o dată de bunătatea dumneavoastră, însă… nu a fost o experienţă plăcută. Oh, da, aţi fost foarte drăguţ atunci, dar nu mai pot accepta.

Vizitatorul se ridică în picioare, îşi scutură un fir de praf de pe mânecă şi îşi culese pălăria, apoi zise:

— Arthur ştie. I-am spus.

— Ce i-aţi spus? îl interpelă, surprinsă.

— Că am de gând să te rog să te măriţi cu mine.

Râse uşor.

— A fost foarte violent, domnişoară Nelson, şi m-a ameninţat – cred că a declarat că mă va ucide.

Se îndreptă spre uşă.

— À propos, ţi-a spus ceva despre faptul că-ţi ştie secretul?

— V-a declarat şi asta?

— Nu, am ghicit eu. Secretul pe care îl ştia era că ai împrumutat bani de la mine, şi cum a reuşit să afle, depăşeşte puterea mea de înţelegere. Este posibil să te conving să-ţi schimbi părerea?

Stella negă.

Stătea lângă uşă, cu mâna pe clanţă, privind spre grădină.

— Când este data de douăzeci şi patru ale lunii? o întrebă, fără a întoarce capul.

Se scurse o perioadă considerabilă de timp până când veni răspunsul ei.

— Lunea următoare, şopti fata, şi rămase nemişcată, în timp ce el trăgea uşa în urmă-i.

Deci ştia, ştia într-adevăr. Şi detectivul era aici – pentru ce alt scop dacă nu pentru a-l sluji pe domnul Merrivan în discreţia sa?

Capitolul VII.

ÎNTÂLNIND-0 PE STELLA.

Andy petrecu două zile fără folos la Beverley Greenfără folos întrucât persoana pentru care venise, sperând să o întâlnească, îl evitase în mod evident. Odată zări o fată

traversând spre cealaltă parte a pajiştii. Era însoţită de doi câini care alergau dezordonat înaintea şi în urma ei, iar câteodată în juru-i şi, iuţindu-şi paşii, află că era o oarecare domnişoară Sheppard, o fată căreia îi fusese prezentat pe terenul de golf.

Cină în prima seară cu domnul Merrivan şi cu Sheppard, arhitectul, un om cu o personalitate atât de evazivă, încât, chiar şi după aceea, Andrew nu-şi putu forma o imagine mentală despre el. Domnul Merrivan era celibatar, după cum le declară el însuşi; în nici un caz unul incorigibil. Era gata să se lase convins, şi, dacă îndrăznea să vorbească despre sine, deşi presupunea că nu interesa pe nimeni în mod deosebit, el fusese deja convins.

— Într-adevăr? se mirară oaspeţii, impresionaţi în grade diferite.

Andy se întrebă cu ce tip de femeie s-ar căsători amfitrionul său. Domnul Sheppard nu făcea supoziţii. El îi creă impresia că încetase să mai gândească din momentul când strânsese suficienţi bani spre a se retrage din profesiunea sa.

Andy îl revăzu cu ochii minţii pe marele arhitect – un tip cu faţa rotundă, dar nu era sigur dacă avea mustaţă sau era ras. Purta la guler un bulon mare de aur, plat, semănând cu un nasture. Avea o piatră mică, neagră, în centru. Era singura „trăsătură” a personalităţii lui pe care şi-o putea aminti.

— Fapt este, domnilor, spuse domnul Merrivan coborându-şi vocea de parcă le-ar fi dezvăluit un mare secret, că, oricât de frumos este acest loc şi de fermecătoare această mică comunitate – şi aşa vor fi întotdeauna, sunt sigur – am plănuit o existenţă chiar mai… oh!… senină. Ştii unde se află lacul Como, dr. Macleod?

Andy ştia destul de bine.

— Am achiziţionat o vilă – vila Frescoli – un loc micuţ unde sper să găsesc o fericire chiar mai mare decât am avut la Beverley.

Andy cugeta. Vila Frescoli, departe de a fi un loc micuţ, era un palat, iar domnul Merrivan nu era tipul om lăudăros; un mare palat cu marmură albă, rememoră el, datorită faptului că numele vilei i se păruse atât de inadecvat, când îi fusese arătată.

Era o femeie la petrecerea de pe lac din acea zi, o persoană cu o gândire practică, casnică.

— O denumesc vilă, a spus ea, dar ar fi necesar un personal de o sută de servitori spre a o întreţine.

Fusese prin acele locuri şi văzuse palatul respectiv, care fusese construit pentru un Mare Duce rus.

Domnul Merrivan căpătă un plus de importanţă în ochii lui Andrew Macleod.

Şi-a petrecut seara întrebându-se dacă Nelson-ii îi vor face o scurtă vizită după cină, aşa cum era obiceiul între membrii comunităţii. Dar viaţa se scurgea mult mai convenţional decât presupusese el, şi, într-adevăr, nu ar fi existat nici un motiv să se aştepte la aşa ceva. Vecinii nu se vizitau între ei. Beverley Green îşi menţinea autonomia.

Domnul Sheppard plecă devreme şi, la invitaţia gazdei sale, Andy servi cafeaua în ceea ce domnul Merrivan denumea „micul său cabinet de lucru”.

Se trezi astfel în încăperea unde Merrivan şi Wilmot se aflaseră când el le ascultase conversaţia în noaptea precedentă. În anumite privinţe era o cameră neobişnuită – lungă şi, aparent, mai îngustă decât în realitate. Se întindea pe toată lăţimea casei şi era luminată la ambele capete de două ferestre înalte. Chiar în centru se afla un mare cămin sculptat, care s-ar fi potrivit mai degrabă în salonul unui baronet, şi era posibil ca, din cauza acestei caracteristici, salonul să pară disproporţionat, iar plafonul neobişnuit de coborât.

Lambriuri de stejar acopereau pereţii, şi primul lucru pe care Andy l-a observat a fost absenţa cărţilor. În mod evident, domnul Merrivan nu era un literat şi nu încercase să amăgească pe oaspetele ocazional că ar fi fost. Tablourile

de pe pereţi erau, în majoritate, gravuri foarte valoroase. Andy observă câteva exemplare nepreţuite din operele lui Zohn, şi domnul Merrivan îi indică, fără mândrie, altfel justificată, o schiţă de Leonardo da Vinci.

Pentru şemineu se scuză. Îl cumpărase de la executorii testamentari ai castelului Stockley. Blazonul celor de la Stockley apărea pe antablament. Mobilierul era bun şi modern – două banchete largi, potrivite în nişele ferestrelor, şi, pe lângă biroul domnului Merrivan, care era în partea dinspre faţada principală a casei, se afla o masă lungă în partea opusă acestuia, un minunat scrin de origine orientală şi câteva fotolii foarte confortabile.

— Sunt o persoană comună, cu gusturi simple, zise domnul Merrivan satisfăcut. Nepotul meu consideră acest spaţiu mai degrabă un birou. Ei bine, m-am simţit foarte bine în birouri. Fumaţi, doctore?

Andy alese o ţigară din caseta de argint ce-i fusese oferită.

— Găsiţi odihnitoare mica noastră comunitate?

Andy zâmbi.

— Este o senzaţie delicioasă, spuse el, iar domnul Merrivan toarse ca o pisică.

— Mi-am atribuit o mare parte din meritul pentru crearea ei, îi zise. Eu am realizat aceste case, una câte una. Câteva sunt foarte vechi, deşi nu s-ar părea, şi tot eu am fost cel ce a pregătit Beverley-ul pentru a fi ceea ce vedeţi astăzi. Am vândut toate casele fără a avea nici cel mai mic profit, domnule, nici un penny.

Andy era surprins.

— Asta a fost contrar regulilor comerţului.

— Deloc, deloc, zise domnul Merrivan, scuturându-şi capul. Ideea de bază a fost să aduc aici oameni de o anume calitate. Mi-e teamă că nu toţi sunt din cel mai bun soi. Oamenii nu sunt toţi aşa cum par, şi caracterele se deteriorează. Dar, în contrast cu viaţa dumitale activă, doctore, Beverley Green-ul trebuie să fie foarte odihnitor.

Trecură la o discuţie despre crime şi criminali, discuţie care, în principal, luă forma unor întrebări din partea lui Merrivan şi răspunsuri, lungi şi scurte, după cum avea interes să răspundă la ancheta lui Merrivan, din partea lui Andy.

— Ai întâlnit vreodată în călătoriile dumitale – gazda sa ezită – un tip cu numele de Abraham Selim?

— Altcineva mă întreba zilele trecute acelaşi lucru, zise Andy. Dar cine oare? Oricum, nu l-am întâlnit, domnule Merrivan. Este un pungaş, nu-i aşa?

— E un cămătar şi, după cum am toate motivele să cred, un şantajist, spuse Merrivan serios. Din fericire, nu i-am picat în gheare, deşi alte persoane… Îţi poţi aminti cine a vorbit despre el? Nu a fost Nelson, din întâmplare?

— Nu, nu Nelson. Cred că a fost domnul Boyd Salter, care m-a întrebat dacă l-am întâlnit.

— Lordul nostru feudal, zise Merrivan cu umor. Un om foarte drăguţ, domnul Boyd Salter. Îl cunoşti foarte bine? Nu eram la curent cu faptul că îl întâlniseşi deja când ţi-am vorbit despre el zilele trecute.

— L-am cunoscut în aceeaşi după-amiază. A trebuit să-i obţin semnătura ca judecător de pace, înainte de a-mi putea prelua prizonierul.

— Un tip încântător; din păcate îl vedem prea puţin. De curând a devenit o epavă datorită nervilor, mi s-a spus.

Andy rememoră servitorul cu pas uşor şi tăcerea din casă, apoi zâmbi. Plecă curând după aceea. Domnul Merrivan l-ar fi însoţit până la casa de oaspeţi, dar Andy refuză. Era nerăbdător să rămână singur; dorea să facă o plimbare de plăcere. Casa Nelson putea fi văzută dintr-o singură parte a pajiştii.

„Se pare că-mi petrec timpul ascultând pe la uşile oamenilor”, gândi Andy. Stătea vis-à-vis de poartă, încremenit de uimire, pentru că dinăuntru ajungeau până la el urletele unui om de o nebunie violentă. Deodată uşa se izbi într-o parte şi două femei zburară afară, bolborosind de

furie. În spatele lor, cu paşi mari, venea Nelson. Era îmbrăcat în pantaloni, cămaşă şi papuci. Andy ghici că era beat, dar, deşi văzuse mulţi beţivi, nu întâlnise încă unul care să meargă atât de ferm ca el, acum, când le urmărea pe femei în afara curţii, sau a cărui voce şi pronunţie să fie atât de clare.

— Să nu vă mai văd niciodată, ticăloaselor! izbucni într-un torent de expresii abjecte.

— Tată!

Fata apăruse lângă el şi îşi strecurase braţul pe sub al său.

— Cred că mai bine ai intra în casă.

— Nu voi intra în casă! Fac ce vreau! Stella, du-te în camera ta!

Gesticula dramatic.

— Să fiu bârfit de aceste lepădături, aceste scursori ale societăţii, eu, Kenneth Nelson, membru corespondent al Academiei Regale?! Nu voi permite!

— Vrei să intri în casă, tată, te implor, sau eşti dornic ca Beverley Green-ul să…

— Îl dau dracului de Beverley Green! Sunt superior întregului Beverley Green! O mână de negustori de gem retraşi din afaceri! Du-te în camera ta, Stella!

Dar ea nu se mişcă, şi Andy se gândi că era un moment propice să-şi facă simţită influenţa.

— Ah, domnul Macleod!

Nelson era blândeţea întruchipată.

— Bună seara, domnule Nelson. Aş dori să vorbesc puţin cu dumneavoastră.

Îl luă de braţ şi îl conduse în casă fără a întâmpina rezistenţă. Fata îi urmă.

Era recunoscătoare, dar speriată, curioasă să afle mai multe despre el, să fie în contact mai strâns cu el, şi în acelaşi timp era umilită de circumstanţele în care se întâlniseră. Pentru prima oară recunoscu – şi recunoştinţa ei fu deplină – puterea lui. Era unul din cei ce îi dominau pe oameni. Simţise şi ea ceva din magnetismul lui, şi, poate, îi

acordase mai mult credit decât ar fi meritat, pentru docilitatea tatălui ei faţă de el.

— Tocmai am concediat două membre impertinente ale clasei de jos, două servitoare infernale, domnule Macleod, spuse Nelson, cu o revenire a trufiei sale. Clasele de jos devin din ce în ce mai de nesuportat. Draga mea, se uită cu reproş la fiica sa, nu te pot felicita pentru alegerea făcută. Crede-mă că nu pot. Acum adu-i domnului Macleod ceva de băut, şi eu voi servi foarte puţin spre a-i ţine companie.

— Atunci vom servi un păhărel cu apă, domnule Nelson, spuse Andy surâzător.

— Apă!

Kenneth Nelson nu încercă să-şi ascundă dispreţul faţă de propunerea sa.

— Cât timp voi avea o casă şi o pivniţă, dragul meu prieten, nici un oaspete nu va pleca de aici fără o cupă din bunul şi auriul vin de Scoţia. Ha, ha, ha!

Andy se aşteptase să găsească o fată abătută, şi fu şocat să observe stăpânirea ei de sine, şocat pentru că echilibrul sufletesc în această criză îi dovedea o experienţă îndelungată. Izbucnirile lui Nelson trebuiau să fie frecvente, se gândi, şi ea părea atât de tânără, atât de copilă… Citise odată într-un roman despre o eroină că era ca o floare, şi respinsese acea descriere ca pe o extravaganţă din partea autorului. Şi totuşi descrierea i se potrivea. Puritatea de petală a coloritului ei, înfăţişarea mlădie – nu aceste lucruri, deşi existau, le admira el. Era un boboc, dezvăluind pe jumătate splendoarea unei flori, şi totuşi pe deplin satisfăcută în lipsa-i de maturitate. Văzuse genul ei în făpturile fetelor mai măricele de la şcoală – ceva între adolescentă şi copil – atât de desăvârşită încât te împotriveai oricărei îmbunătăţiri.

Fata nu schiţă nici un gest de a pleca în căutarea whisky-ului. Ştia că nu mai era nici pic în casă.

— Pivniţa este goală, tată, spuse ea sec. A fost o grevă printre minerii din minele de vin.

Ridicolul îl înfurie, şi se clătină în direcţia ei, dar ceva îl făcu să întâlnească privirea lui Andy. Ochii acestuia îl dominau şi îl ţineau în loc.

— Pot să vorbesc câteva minute între patru ochi cu tatăl dumneavoastră, domnişoară Nelson? Doresc să discut cu dânsul ceva anume.

Stella dădu din cap şi dispăru.

— Dragul meu băiat, murmură Nelson protestând slab.

— M-aţi numit „Domnule Macleod" acum câteva minute. Aţi uitat că sunt medic. Aţi consultat un doctor în ultimul timp?

— Nu, nu am consultat. Sănătatea mea este perfectă, perfectă, spuse celălalt sfidător.

— Departe de a fi perfectă, replică Andy, sunteţi la limita unui colaps total, din care nu v-aţi mai putea reveni niciodată. Vă pot spune, fără a mă deranja să vă examinez inima, că aveţi un anevrism. V-am făcut să tresăriţi, pentru că ştiţi că e perfect adevărat. V-am privit la golf, şi mi-am dat seama. Domnule Nelson, nu veţi mai trăi încă un an, dacă nu renunţaţi la băutură.

Nelson clipi din ochi.

— Încercaţi să mă speriaţi, zise el. Ştiu că sunt fraier, dar nu atât de fraier pe cât mă credeţi. Am pe cap o mulţime de probleme, domnule… dr. Macleod.

— Puteţi scăpa de cea mai mare, renunţând la whisky – deşi urăsc să spun ceva ce va reduce volumul producţiei ţinutului meu natural. Îmi permiteţi să vin şi mâine să vă văd? Cine este medicul dumneavoastră?

— Granitt din Beverley. Niciodată nu am apelat la el pentru mine. A îngrijit-o pe biata mea soţie.

— Ei bine, eu vă voi consulta şi el vă poate trata. Vom avea o a doua consultaţie. Îl voi chema pe Granitt. Probabil va dori să vă trateze el însuşi, dar asta nu înseamnă că veţi suferi prea tare.

— Nu ştiu de ce… începu Nelson în vechiul său mod arogant, dar Andrew îi înlătură obiecţiile.

— Nu vreau s-o alarmez pe fiica dumneavoastră, spuse el, coborându-şi vocea, aşa că nu vom mai discuta această problemă.

Când fata se întoarse îl găsi pe tatăl ei blând ca un mieluşel. Lui Kenneth Nelson îi era teribil de frică, pentru că avusese un şoc din care, era foarte probabil că nu-şi va reveni prea curând.

— Cred că mă voi duce la culcare, Stella. Sunt puţin obosit. Nu m-am simţit prea bine în ultima vreme.

Andrew se amuza, dar nu zâmbi. Merse cu fata până la poartă, aşteptând-o pe trepte până îşi puse o eşarfă mică – „o eşarfă neagră", observă el în treacăt. Avea o monogramă discretă, roşie într-unul din colţuri. Orice amănunt despre ea i se părea interesant. În timp ce mergeau pe potecă, îi povesti câte ceva din conversaţia pe care o avusese cu tatăl ei.

— Nu am crezut nici o clipă că are anevrism, dar voi vorbi cu Granitt. Cred că îl cunosc destul de bine pe fiul lui – a fost coleg cu mine la Guy's8 – şi putem aranja un diagnostic îndeajuns de complicat spre a-l ţine departe de băutură un timp îndelungat.

— Sper, spuse fata cu îndoială.

— V-aţi pierdut încrederea, nu-i aşa?

Ea făcu semn că da.

— Puţin. Când cineva apucă pe drumul acesta…

— Să vă spun ceva. Există o reţea de taxiuri condusă de un tip numit Stadmere. Taxiurile Stadmere sunt de departe cele mai luxoase. Eu însumi aveam obiceiul, când nu eram foarte gtăbit, să aştept un Stadmere. De regulă durează mult până vin, câteodată însă poţi prinde unul într-o clipă. Dar este remarcabil cât de repede vin, dacă te hotărăşti să nu iei altceva decât un Stadmere.

— Este o parabolă, zâmbi ea. Dar îmi doresc ceva care e chiar mai rar decât un Stadmere, îmi doresc un miracol.

Andy nu replică nimic, şi Stella regretă că vorbise atât de mult cu un străin. Deodată el se întoarse, ţinând poarta cu

mâinile.

— Am văzut întâmplându-se chiar şi miracole. Merită să le aştepţi, dar presupun că sunteţi foarte tânără, foarte nerăbdătoare, zilele trec atât de repede şi anii sunt aşa nişte prăpăstii enorme de timp, încât obosiţi să le aşteptaţi.

— Vorbiţi ca un bătrân gentleman. Fata nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Un gentleman foarte bătrân, cu mustăţi lungi, albe, ei? spuse el bine dispus. Destul de bătrân spre a fi câteodată nerăbdător. Dar totuşi mai pot aştepta!

Îi menţinu mâna într-a lui câteva clipe şi ea îl privi în timp ce traversa pajiştea până văzu silueta sa estompată intrând pe uşa casei de oaspeţi.

Capitolul VIII.

ÎMPUŞCĂTURA UCIGAŞĂ.

Zilele se scurgeau încet. Andy şi-a prelungit şederea cu încă o săptămână. L-a contactat pe doctorul Granitt, care a trecut pe la Nelson şi, deşi nu a descoperit nici un anevrism alarmant, când şi-a părăsit pacientul, acesta era vădit impresionat de numărul şi gravitatea maladiilor de care suferea.

Andy nu a mai văzut-o pe fată decât de la distanţă. Concediul i se apropia de sfârşit şi, într-adevăr, trebuia să petreacă o săptămână la pescuit. Camera sa de la casa de oaspeţi era confortabilă, terenul de golf – excelent, şi nu exista chiar nici un motiv ca el să plece la pescuit.

Duminică merse la biserică. Plecă oarecum precipitat într-acolo, pentru că încă era în pijama, citind, când o văzu pe Stella Nelson trecând cu o carte de rugăciuni în mână. Era în biserică la zece minute după intrarea ei şi îşi asigură o bancă de unde avea vizibilitate asupra profilului ei. Fata îl recunoscu la ieşire, şi se întoarseră împreună lă Beverley Green.

— A fost o slujbă destul de interesantă, nu crezi, domnule Macleod?

— Foarte, fu el de acord şi schimbă cu tact subiectul.

Ştia că fusese slujbă, pentru că văzuse un bătrân încovoinduse pe un colţ al băncii şi adormind repede. Dar despre ce fusese vorba, nu avea nici cea mai vagă idee.

— Am auzit că ne părăsiţi mâine, spuse fata.

— Intenţionam să plec, dar, probabil, voi mai sta câteva zile, dacă nu cumva mă dau afară de la casa de oaspeţi.

Ea îşi scutură capul.

— Nimeni nu este dat afară din casa de oaspeţi. Doar poliţiştii o pot face, adăugă puţin maliţioasă, şi Andy chicoti.

În timp ce se plimbau, un om venea în întâmpinarea lor. Pe neaşteptate dădu colţul şi dispăru pe o stradă laterală.

— Sweeny se comportă de parcă n-ar vrea să dea ochii cu mine, spuse ea zâmbind uşor.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Cine este Sweeny?

— Obişnuia să fie valetul domnului Merrivan, dar mai degrabă cred că a dispărut în nori. Îl urăşte pe domnul Merrivan.

Era derutată. Nu-l considera pe Sweeny înzestrat cu o asemenea delicateţe, încât să o evite spre a o cruţa de amintirea stânjenitoare a ultimei lor întâlniri. Explicaţia prezenţei lui o dădu chiar domnul Merrivan. Inteligentul gentleman veni la ei în timp ce stăteau în poarta casei.

— Bună dimineaţa, domnişoară Nelson, îi spuse voios. Nu l-ai întâlnit pe ticălosul de Sweeny, nu-i aşa?

— Credeam că el a fost, zise ea.

— Secătura!

Domnul Merrivan îl ameninţă cu degetul arătător.

— A avut impertinenţa să-şi arate din nou nasul în Beverley Green. L-am surprins spionând în jurul casei mele – sau, mai exact, grădinarul meu l-a surprins. Dacă aş fi fost la biserică, cum îmi este obiceiul, probabil că niciodată n-aş fi auzit de apariţia lui. Toţi aceşti servitori ţin unul la altul.

Oare ce era atât de odios în a supraveghea terenurile domnului Merrivan, se miră Andy, când acesta îi relată că Sweeny nu a făcut altceva decât să se strecoare printr-un gard viu, moment în care a fost descoperit de vigilentul

grădinar. Probabil că „vigilentul grădinar” nu ar fi spus nimic, numai că se întâmplă ca domnul Merrivan să se învârtă pe acolo – era genul de om ce-şi irosea timpul fără rost – şi auzise vocile lor.

Nimic demn de semnalat nu se petrecu în acea zi, şi maşinăria destinului, care în lucrarea sa urma să facă renumit în lume Beverley Green-ul, nu începu să macine până când luna se ridică deasupra dealurilor.

Stella Nelson citea în salon. Revenise de câteva clipe de la etaj, unde fusese să-l vadă pe tatăl ei şi să-l ajute să se pregătească pentru noapte, ritual adoptat de când domnul Nelson luase foarte în serios sfatul medicului şi nu-şi părăsise camera de la avertismentul lui Andy.

Tocmai întorcea fila când auzi un „toc-toc” tainic. Puse jos cartea şi se ridică. Nu era nervoasă. Arthur Wilmot, pe timpuri, obişnuia să-i atragă atenţia în acel mod, când dorea ca ea să iasă spre a se plimba împreună pe pajişte.

Trase draperia într-o parte şi privi în grădină, dar nu văzu nimic. Nori grei se rostogoliseră toată după-amiaza deasupra localităţii, mânaţi dinspre sud-vest, şi luna se ascunsese.

Se îndreptă spre uşa principală, şi pusese deja mâna pe mânerul sferic al uşii pentru a deschide, când observă o scrisoare la picioarele ei. Nu avea adresant, şi, după un moment de ezitare, o deschise. Era o scrisoare lungă – patru pagini acoperite cu o scriere măruntă.

La început crezu că era de la Arthur. Primise diverse scrisori de la el, şi toate luaseră calea celei dintâi.

Căută semnătura, o studie câtva timp nedumerită, apoi începu să citească. Cu cât citea mai mult, cu atât inima îi bătea mai tare, şi o gheară părea să i-o strângă din ce în ce mai puternic, până când cu greu mai putu respira. Se duse în bucătărie, îşi luă un pahar cu apă, şi, ţinând scrisoarea cu mâini tremurânde, o reciti, iar fiecare rând era o lovitură de cuţit. Curând după aceea găsi ce căuta – un revolver Colt micuţ care aparţinea tatălui ei, şi pe care îl zăvorâse pe

vremuri, când ameninţările lui la beţie însemnau pentru ea mai mult decât astăzi. De asemenea, găsi o cutie mică, verde, ticsită cu cartuşe. Şterse pistolul cu o cârpă, îl deschise calmă, introduse trei cartuşe, după care închise butoiaşul. Apoi urcă la ea în cameră, găsi un balonsaid închis la culoare şi îl îmbrăcă, strecurându-şi totodată pistolul în buzunar.

La întoarcerea în salon îşi dori să nu fi ars scrisoarea. Voia să procedeze absolut precis. „Ar putea afla”, îşi spuse ca. Era stăpână pe sine şi nu tremura. Mâna care stinse lumina, cufundând camera în întuneric, era fermă. Îşi legă eşarfa şi se asigură că are cheia în buzunar, înainte de a închide uşa fără a face zgomot.

La poarta grădinii se opri să privească spre casa de oaspeţi. Câtă putere era acumulată acolo! O secundă de nebunie o făcu să fie tentată să treacă povara ei cumplită pe umerii lui puternici – doar o secundă. Apoi absurditatea acestei idei o cutremură. Să chemi în ajutor un ofiţer de poliţie! Aşa că merse înainte, o făptură a sentinţei tragice, şi inima îi era neagră ca şi camera pe care tocmai o părăsise, pentru că lumina speranţei dispăruse din calea ei.

Andy Macleod îşi schimbă hotărârea pentru a treia oară în acea zi. Va pleca mâine, îşi spuse; era doar un idiot sentimental, declaraţie ce nu suna deloc frumos pentru un om de treizeci şi cinci de ani.

Se îndreptă spre casa Nelson-ilor şi, văzând ferestrele întunecate, se întoarse în apartament unde încercă să citească. Puse cartea jos după o tentativă de a citi, se dezbrăcă şi se vârî în pat. Avea o conştiinţă curată, o bună digestie şi, deşi îşi spusese că urma o noapte de neodihnă, după cinci minute dormea buştean.

Un zăngănit la uşa dormitorului îl trezi brusc.

— Cine-i acolo?

— Johnston – administratorul, domnule. Pot să vă vorbesc? Este foarte urgent.

Andy Macleod aprinse lumina. Ceasul de la capul patului indica ora două fără un sfert. Ce se întâmplase? Presupuse că sosise un mesaj telefonic de la departament, reclamând prezenţa sa în legătură cu arestarea lui Scottie, şi îl înjură nu tocmai catolic pe acesta.

Prima privire aruncată spre figura administratorului îi spuse că necazul se afla mai aproape. Faţa lui Johnston era cenuşie şi buzele îi tremurau.

— Ah, domnule, şopti el, s-a întâmplat un lucru atât de cumplit! Domnul Pearson mi-a spus să vă aduc de urgenţă şi apoi să merg la poliţie.

— Care-i problema? întrebă Andy repede.

— Domnul Merrivan, domnule, domnul Merrivan…, scânci omul.

— Ce s-a întâmplat?

— Mort, domnule, omorât, domnule. Oh, este îngrozitor!

— Merrivan – omorât! Aşteaptă puţin! Voi coborî în câteva minute. Pregăteşte-mi o ceaşcă de ceai, dacă poţi!

Se îmbrăcă repede, înghiţi ceaiul pe care i-l întinse administratorul (cum tremura ceaşca şi zăngănea în mâinile acestuia!) şi ieşi.

Totuşi, altcineva anunţase autorităţile locale. La ciocănitul său, uşa casei lui Merrivan fu deschisă de un sergent de poliţie.

— Mă bucur că aţi venit, domnule, îi spuse. Este o afacere destul de urâtă. Am mobilizat toate forţele de poliţie şi am organizat filtre în toate gările din ţinut.

— Este mort?

— O, da, domnule, mort de tot! Trebuie să fi murit cam de o oră. Am trimis după doctorul Granitt!

Andy îl aprobă.

— Unde e?

— Acolo, arătă sergentul, în „cabinetul de lucru”, cum obişnuia să-l numească.

Andy deschise uşa şi pătrunse în camera cea lungă. Toate luminile fuseseră aprinse, şi se răsuci automat spre partea

dreaptă, unde se găsea biroul lui Merrivan, dar el nu se afla acolo. Era întins în celălalt capăt al încăperii, cu picioarele spre fereastră, cu mâinile ridicate, ca spre a se a para de un agresor, şi cu un rânjet temător pe faţă. Fusese împuşcat de la mică distanţă, după cum indicau urmele de praf înnegrit de pe jiletcă.

Nu era necesar să dispui de o examinare medicală; o privire fugară spre corpul neînsufleţit îţi dezvăluia întreaga poveste.

Capitolul IX.

INELUL STELLEI NELSON.

Andy intră în salon.

— Unde sunt servitorii? întrebă.

— Valetul le potoleşte pe femei, domnule.

— Cheamă-l! spuse Andy imperativ.

Valetul nu auzise nimic. Stăpânul lui trimisese devreme la culcare pe servitori. Spusese că va stinge el luminile şi va încuia. De multe ori proceda aşa, încât valetul nu văzuse nimic neobişnuit în acel ordin.

— A avut ceva vizitatori în această seară?

Omul ezită.

— Nu v-aş putea spune sigur, domnule. Am auzit o dată voci. Coborâsem după o lumânare şi am crezut că l-am auzit vorbind.

— Cu cine?

— Ei bine, domnule – ezită iarăşi – după câte aş putea judeca eu, cu o doamnă.

— I-ai recunoscut vocea?

— Nu, domnule.

— La ce oră s-a petrecut asta?

— Între zece şi jumătate şi unsprezece.

— Nu ai auzit nici o împuşcătură?

— Nu, domnule. Ceva m-a trezit; poate că asta să fi fost. Bucătăreasa spune că a auzit un sunet asemănător unei uşi care scârţâie tare. A venit şi m-a trezit. Nu m-a trezit imediat ce a auzit zgomotul, ci a stat în pat tremurând şi

gândind că au intrat hoţii. Apoi s-a sculat şi a ciocănit la uşa domnului Merrivan şi, întrucât dânsul nu a răspuns, a venit la mine. Aşa l-am descoperit pe domnul Merrivan.

— Când ai intrat în cameră ferestrele erau deschise, sau nu?

— Erau închise, domnule.

— Există o altă ieşire în afară de uşa principală?

— Da, domnule. Există o ieşire prin bucătărie şi o alta dând spre poteca cu trandafiri, cea pe care o folosea numai domnul Merrivan.

Uşile ce duceau la aceste două ieşiri erau baricadate şi zăvoarele puse, aşa că Andy se întoarse în camera unde fusese comisă crima. Observă ceva special la scrinul chinezesc sculptat. Uşa nu părea să se potrivească şi, trăgând de ea pentru a o deschide, aceasta urmă traiectoria mâinii lui. Atunci înţelese utilitatea scrinului. Înăuntru se afla un seif din oţel, care era, de asemenea, deschis. O legătură de chei atârna de broască. Deschise şi această uşiţă, pentru a descoperi că seiful era gol. Apoi, în focul din cămin, văzu un morman de hârtii arse. O parte încă mai ardeau mocnit, şi extrase cu grijă bucăţile rămase nearse. Salvă şi un mic jurnal îmbrăcat în piele, care fusese doar parţial ars, şi pe acesta îl aşeză cu grijă pe o bucată de hârtie.

— Nimeni să nu atingă cenuşa, ai înţeles, sergent?

— Am înţeles, domnule!

Andy examină ferestrele. Cele de pe faţada principală fuseseră asigurate şi nu păreau violate. Încercă şi ferestrele din celălalt capăt şi, după cum se aşteptase, una dintre ele se deschise.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse sergentul. Aţi văzut scrisoarea?

— Scrisoarea? întrebă Andy. Nu, unde este?

— Valetul a găsit-o căzută pe parchet, lângă birou. Mi-a povestit că a ridicat-o şi a pus-o sub un teanc de hârtii de pe

birou. Tocmai şi-a amintit. Crede că e scrisoarea pe care domnul Merrivan o citea chiar înainte de a fi omorât.

Andy cercetă biroul şi, de sub un maldăr de facturi şi scrisori lăsate fără răspuns, scoase la lumină o foaie de hârtie de scrisori galbenă. Caligrafia era ilizibilă – înghesuită şi aplecată spre stânga, într-o manieră caracteristică persoanelor care caută să-şi disimuleze scrisul.

Primele cuvinte îi captară atenţia lui Andy. Se aşeză în balansoar. Scrisoarea spunea: „Ţi-am acordat o şansă. M-ai înşelat. Trebuie să suporţi consecinţele. Dacă în douăzeci şi patru de ore nu-ţi îndeplineşti promisiunea, fereşte-te! E ultimul meu cuvânt. Am aşteptat prea mult!”

Era semnată „A. S.”. „AS.?!” Privi spre plafon. „A. S. Abraham Selim!” Exista şi un post-scriptum: „Un prieten de încredere al meu va pune această scrisoare sub uşa dumitale.”

Andy împături scrisoarea şi o puse în agenda sa de buzunar, în timp ce doctorul Granitt tocmai intra.

— Ei bine?

— Foarte rău, spuse bătrânul doctor, clătinând din cap. O, da, este mort în toată regula; mort cam de o oră, aş putea spune. Ridicaţi-i puţin capul, dr. Macleod. Da, iată rana! Artera aortă este secţionată şi a patra vertebră dorsală – zdrobită de acelaşi glonte. S-ar putea spune că a fost omorât de două ori. Grav, foarte grav!

— Aţi observat ceva particular la el, doctore Granitt?

— Nu, zise celălalt, uitându-se cu un ochi profesional la cadavru.

— Priviţi-i ghetele!

Bătrânul doctor se supuse şi, privind, îşi ridică sprâncenele.

— Doamne sfinte, dar are în picioare o pereche de ghete muncitoreşti!

Erau nişte ghete groase, de o formă nedefinită, de felul celor pe care le poartă muncitorii agricoli, şi aveau noroi

galben întărit pe ele. Doctorul privea şi clătina din cap.

— Mai ai nevoie de mine, Macleod?

— Nu, cred că nici nu va fi necesar să vă prezentaţi la rechizitoriul procurorului, decât în caz că doresc mărturie coroborată.

— Mulţumesc cerului pentru asta, spuse Granitt. Avea oroarea doctorilor de medicină generală faţă de procedurile judecătoreşti cu tergiversările lor ce înghit timp inutil.

— Sunt îngrozitor de ocupat în perioada asta. Aproape că nu e noapte în care să nu fiu chemat de soţi speriaţi – oameni foarte prolifici, cei din Beverley.

Andy l-a condus până la ieşire şi s-a întors în camera defunctului să efectueze o investigaţie mai amănunţită. Lucra departe de cadavru şi începuse cu fereastra pe care trebuie să fi venit ucigaşul. Aici a avut confirmarea completă a teoriei lui. Existau trei urme de paşi, prăfuite, pe pervaz, care era îmbrăcat în poplin negru ce indica forma şi desenul tălpilor – două ale pantofului stâng şi una de la dreptul. Erau foarte, foarte mici, ca ale unei femei, deşi tocul era mai lat. Trebuie să fi fost urmele unor pantofi de casă, de damă – valetul auzise vocea unei femei. Fereastra era nezăvorâtă şi se mişca uşor, fără zgomot. Nu găsi nimic până nu ajunse la masa de scris. Era un birou masiv, din stejar negru, aşezat pe un piedestal. Părea a fi o antichitate; e greu de crezut că un om ca Merrivan ar fi achiziţionat imitaţii de mobilier jacobian.

Pe partea opusă se aflau două scrinuri, şi unul dintre ele – cel mai jos şi mai aproape de fereastră – era deschis. Arăta ca şi cum ar fi fost lăsat aşa de Merrivan pe când sta în balansoar. Andy îl deschise mai mult, şi strălucirea aurului îi atrase privirea. Era inelul de logodnă al unei femei – un cerc subţire de aur cu cinci smaralde dispuse echidistant.

Îşi încreţi fruntea. Mai văzuse acest inel. Unde? Ştia, dar nu putea să admită asta. Era inelul Stellei Nelson. Îl văzuse pe inelarul ei la oficiul poştal, şi, pe moment, simţise o

strângere de inimă datorită dezamăgirii – mâhnirea pe care o încearcă toţi bărbaţii când văd că o femeie frumoasă nu este pentru ei.

Privi ţintă la micuţul cerc din palma sa, îl întoarse invers şi îl puse în buzunar, închâzând scrinul.

Începu să cerceteze biroul şi zona din jurul lui.

Din nou a fost răsplătit. Culese o cutie mică, îmbrăcată în piele. Era caseta originală a unui inel, acum goală. Nu s-a obosit să potrivească inelul în lăcaşul din catifeaua albă. Orice mărime de inel s-ar fi potrivit. Se auziră paşi pe coridor, şi îşi strecură caseta în buzunarul jachetei.

Noul venit era inspectorul local, un tip important, în mod cert nerăbdător să se acopere cu toată gloria pe care o putea obţine din conducerea anchetei.

El spuse că era o „afacere foarte urâtă”. Este curios cum oamenii folosesc întotdeauna această expresie în asemenea ocazii.

— Eu preiau conducerea aici, domnule… MM… Macleod, spuse el.

— Desigur, îl aprobă Andy, dar trebuie să mă informaţi în scris că nu sunteţi de acord să mai conduc nici o investigaţie.

Cererea îl făcu pe inspector să ezite.

— Sunt dispus să cred că vom lucra împreună, domnule Macleod. Am vorbit la telefon cu şeful poliţiei şi mi-a spus să anunţ departamentul.

— Vom lucra împreună dacă voi răspunde de caz, îi zise Andy. Veţi avea tot creditul meu, inspectore. Lăsaţi-mă să-l găsesc pe ucigaş!

— Nu doresc nici un credit. Dar sunt convins că mă veţi aprecia, domnule Macleod. Cu ce vă pot ajuta?

Andy îi dădu instrucţiunile cuvenite şi în jumătate de oră cadavrul a fost mutat. Mai târziu, inspectorul a venit la el cu informaţii.

— Domnul Pearson a auzit împuşcătura. S-a trezit datorită ei, după cum a declarat. A sosit aici chiar când valetul

descoperea crima comisă. Împuşcătura a venit dinspre livada din spatele casei lui Merrivan.

Andy asculta neîncrezător.

— Din livadă? Imposibil! A fost împuşcat de foarte aproape. Jiletca este pârlită şi înnegrită.

— Dar şi una din servitoare a auzit aceeaşi detunătură – cea isterică. Fereastra de la camera ei este orientată spre grădină. Şi ea era trează; nu ciocănitul în uşă a valetului a trezit-o.

— Dar valetul nu a auzit zgomotul?

— Se afla pe scări în acel moment, coborând spre parter, îi explică ofiţerul.

Andy îşi frecă nasul cu un gest nervos.

— Merrivan era mort deja şi seiful jefuit. Trebuie să fi durat cel puţin patru minute până a găsit cheile şi a deschis seiful – nu, dar este imposibil! Valetul trebuie să fi făcut un zgomot oarecare – probabil a dărâmat vreun scaun.

— Dar domnul Pearson nu ar fi auzit.

Andy tăcu.

— Într-adevăr, nu ar fi putut, mărturisi el.

Se lumina afară, şi trecu prin bucătărie spre grădină. Era o atmosferă de linişte solemnă şi aerul proaspăt de dimineaţă avea un gust de o dulceaţă indescriptibilă.

Livada se întindea în spatele grădinii de zarzavaturi. Urmai o pistă de zgură, dincolo de o poartă din lemn, şi ajungeai la şiruri ordonate de pomi fructiferi, trunchiurile lor spoite cu var arătându-şi albeaţa în lumina zorilor.

Înainte de a ajunge la pomi, poteca se acoperea spre capăt cu o iarbă crescută necontrolat.

Andy privi cercetător în stânga şi în dreapta, dar nu observă nimic până când nu depăşi prima linie de pomi şi, chiar şi atunci, umbra era atât de deasă, încât trecu destul timp până să zărească făptura ghemuită lângă un trunchi de copac. Era mort, împuşcat drept în inimă.

Andy se întoarse în casă şi îl convocă pe inspector.

— Există un al doilea cadavru în grădină, spuse el, şi, dacă privirea nu m-a înşelat, ar trebui să fie o veche cunoştinţă de-a dumitale.

Ofiţerul de poliţie îl însoţi la locul unde zăcea mortul.

— Îl cunosc pe tip, se numeşte Sweeny, afirmă el. A fost în serviciul domnului Merrivan care l-a concediat, acuzându-l de furt. Aşadar, el a fost criminalul; întâi l-a ucis pe domnul Merrivan şi apoi a ieşit afară şi s-a împuşcat singur.

— Unde este revolverul? întrebă Andy, liniştit.

Inspectorul cercetă terenul din jur, dar fără succes. Iarba era tunsă scurt şi fusese zdrobită pe alocuri (mai târziu, Andy află că, în acea săptămână, oile fuseseră admise în livadă), şi nu exista nici o ascunzătoare pentru armă.

— Aici s-a dat o luptă, spuse Andy la un moment dat. Priveşte gazonul! Trei adâncituri acolo unde tocul ghetei cuiva a încercat să găsească un punct de sprijin, şi… Du-te şi adu-l pe valet, te rog, inspectore.

Andy aşteptă până când celălalt dispăru din raza sa vizuală, apoi se îndreptă repede spre următorul copac şi ridică ceva de jos. Era o eşarfă neagră din mătase – eşarfa pe care Stella Nelson o purtase când venise la poartă cu două nopţi în urmă.

Nu exista nici un fel de dubiu. Într-un colţ avea o monogramă mică, brodată cu mătase roşie: „S. N.”. Eşarfa era puţin ruptă. O mirosi. Era conştient că ea folosea un parfum, o mireasmă suavă, cea mai delicată aromă pe care şi-o amintea. Da, era eşarfa Stellei Nelson, fără nici un dubiu. O rulă, făcând un pacheţel mic, şi o îndesă în buzunarul de la şold, realizând cu tristeţe că era încărcat cu dovezi, şi toate o indicau pe această fată ca ucigaşă.

Totuşi, în suflet nu avea îndoieli. Nu frumuseţea sau tinereţea ei îl convinseseră de imposibilitatea ca Stella să fie criminală. Era ceva dinlăuntrul lui. Probabil că, la fel ca şi Scottie, avea mintea tulbure. Zâmbea propriilor gânduri când îşi dădu seama că nu mai simţea apăsarea care îl iritase tot timpul cât fusese în vale. Poate era lumina zilei.

Nu, simţise acea formă ascunsă şi când soarele era de şapte suliţi pe cer.

Inspectorul se întoarse şi, de dragul aparenţelor, spre a justifica faptul că-l trimisese pe ofiţer, trebui să supună pe servitorul agitat corvezii identificării cadavrului.

— Da, domnule, acesta era omul pe care domnul Merrivan l-a găsit pe domeniu astăzi dimineaţă… ieri dimineaţă, domnule.

— Bineînţeles!

Andy uitase incidentul.

— Acest Sweeny îl ura pe Merrivan. Probabil că avea un motiv serios, în afara antipatiei fireşti faţă de un patron care îl descoperâse în timp ce săvârşea un furt.

Întors în casă dădu ultimele instrucţiuni:

— Nimeni să nu aibă acces în clădire. Nici o informaţie să nu fie dată reporterilor, cu excepţia simplului fapt că domnul Merrivan a fost ucis între miezul nopţii şi ora unu a.m… Poziţia corpului poate fi arătată în mod dramatic; nimeni nu are voie să intre în cameră. Motivul? Jaf. Omul din grădină… să încercăm să le explicăm prezenţa acestuia în maniera proprie lor.

Era la jumătatea drumului pe poteca din grădină, când Arthur Wilmot dădu buzna pe poartă. Se îmbrăcase grăbit – bluza de la pijama apărea de sub haina încheiată neglijent – şi era foarte palid.

— Domnule Macleod, este adevărat… bietul meu unchi… Doamne-Dumnezeule, nu se poate!

— Îmi pare bine că vă văd, spuse Andy încet. Da, mi-este teamă că e perfect adevărat. Unchiul dumneavoastră a fost ucis. Împuşcat.

— Omorât?!

Şopti cuvintele temător. Andy dădu din cap, afirmativ.

— Dar… el nu are duşmani…

— Puţini oameni sunt omorâţi din duşmănie, zise Andy. Singurul om care, de curând, i-a ameninţat viaţa lui Merrivan, sunteţi dumneavoastră.

Wilmot se clătină, dându-se înapoi ca şi cum l-ar fi lovit cineva.

— Eu?! gângăvi el. Eu niciodată… V-a spus el?

— Era mort deja când l-au găsit, răspunse Andy, şi nu mi-a spus niciodată nimic despre această problemă. Acum, domnule Wilmot, să nu răspundeţi grăbit şi, mai degrabă, să nu răspundeţi deloc, decât să spuneţi altceva… Aţi avut o ceartă cu Darius Merrivan?

Tânărul fu atât de şocat, încât rămase mut. Putu doar să dea din cap fără vlagă şi să se holbeze înspăimântat la anchetator.

— Vă voi spune doar atât, că, stând în faţa acestei case, acum o săptămână, v-am auzit spunând: „Înainte de asta, te voi ucide!”.

Wilmot îşi regăsi vocea:

— Cineva v-a îndrugat minciuni despre mine.

Îşi înălţă vocea până la a ţipa.

— Şi vă pot spune câteva adevăruri despre cineva. M-am certat cu el, într-adevăr! Pentru o fată care nu valorează nici cât două cepe degerate! Acum ştiţi. Îmi povestea că vrea să se căsătorească cu ea – şi el era deja însurat. Nu ştia că am aflat, iar eu nu i-am spus-o niciodată. Soţia lui l-a părăsita plecat în străinătate – şi ei nu au divorţat niciodată. Îi era frică să divorţeze de ea – şi când mi-a spus că are de gând să se căsătorească…

— Nu striga! îl întrerupse Andy tăios, nu sunt surd. Şi nu ard de nerăbdare să aflu problemele voastre familiale. Sunt aproape sigur că nu ai nici o legătură cu crima, deşi – făcu o pauză spre a da mai multă greutate următoarei fraze – deşi eşti moştenitorul lui şi beneficiezi de pe urma acestei morţi. Doar dacă, bineînţeles – adăugă el, privind undeva în spatele tânărului, dar observând reacţia cuvintelor sale în ochii lui – nu doreşti să dovedeşti că are o soţie care trăieşte. În acest caz, soţia lui obţine totul. S-ar putea să existe un testament.

Wilmot clătină din cap.

— Nu există testament, spuse pe un ton mai blând. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, Macleod, dar sunt năucit – şi cine n-ar fi aşa?

— Chiar, cine n-ar fi? îl aprobă Andy.

Îl conduse pe Arthur Wilmot şi îl urmări cu privirea până când acesta intră în propria-i casă. Tipul avea de adus o acuzaţie împotriva cuiva – împotriva fetei pentru care nu merita să te cerţi? Asta îi dădu de gândit. Se certaseră cei doi, pe care Beverley Green-ul îi considera ca „practic logodiţi”? Ce vanitate rănită îl făcuse să rostească acele cuvinte: „nu valorează nici cât două cepe degerate”? Cunoştea asemenea simptome. Fata îi rănise mândria lui Wilmot, îl atinsese într-un loc foarte sensibil. Iar înfumurarea tânărului fusese vizibilă pentru Andy încă de la început. Avea un tic: să închidă ochii câteva secunde când vorbea despre sine şi împlinirile sale – un avertisment evident privind vanitatea unui om.

Păşea încet pe drumul pietruit.

Să se ducă acasă? Îşi consultă ceasul. Era şase fix. Posibil ca ea să nu se fi trezit. Privi cu îndoială înspre casa cufundată în tăcere. Jaluzelele erau trase, dar ea îi spusese că se scula la ora şase, atunci când nu aveau servitori. „Da”, hotărî el, cu articulaţiile degetelor ridicate spre a ciocăni în uşă. Dacă e pe aproape, îl va auzi. Dacă dormea, nu ar deranja-o. Ciocăni, şi în acelaşi moment uşa se deschise.

Capitolul X.

DRAGOSTE PRINTRE RUINE.

Faţa ei era albă ca varul; avea cearcăne sub ochi. O dovadă şi mai elocventă era că purta ciorapii gri de mătase pe care îi avusese în ziua precedentă, şi o femeie nu poartă ciorapi de culoare deschisă două zile, consecutiv. Deci nu se dezbrăcase astă-noapte!

Fata intră în salon. Ardea o lumină, pentru că draperiile nu fuseseră trase şi nici jaluzelele ridicate.

— Vă aşteptam, spuse ea apatică. Îmi permiteţi, vă rog, să-l anunţ pe tata înainte de a mă aresta?

El simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

— Înainte… de a vă… ar-resta? repetă.

— Ştiam că veţi veni să mă ridicaţi. V-am aşteptat toată noaptea, domnule Macleod. Cred că nu m-am mişcat din acel scaun.

Îl văzu cum păleşte deodată şi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, murmură fata. Am fost nebună, pur şi simplu nebună.

Andy se reculese, şi din doi paşi era în faţa ei, mâinile lui strângându-i cu putere umerii.

— Proasto – biată proastă dragă, şopti. Oh, doamne, ce prostuţă e! Uite ce-ai lăsat – priveşte!

Scoase eşarfa din buzunar şi o aruncă pe masă.

Lângă ea se rostogoli inelul.

— Eşarfa mea – inelul meu! Îmi amintesc.

Cu greu reuşi să vorbească; inima îi bătea într-un ritm ce-l făcu pe medicul din el să se minuneze.

— Sunt tot atât de neghiob ca şi tine, Stella, spuse el, dar nu pot… nu te pot lăsa să mergi în iadul acela. Sân îndrăgostit de tine, presupun, ceea ce sună ca o nebunie din partea mea, dar îmi voi pregăti maşina într-un sfert de oră şi te pot scoate din ţară înainte ca cineva să te suspecteze – să te asocieze cu crima. Sunt nebun, bineînţeles, dar nu mă pot opri…

Ea îl privea nedumerită, încreţindu-şi fruntea, cu ochii măriţi, şi privirea i se umezi.

— Eşti foarte… minunat, doctore, dar nu pot, şi domnul Merrivan ştie şi probabil că mă supraveghează.

El se dădu un pas înapoi.

— Ştie… supraveghează?… Dar este mort!

Ea nu pricepu.

— Merrivan este mort – omorât noaptea trecută!

— Omorât noaptea trecută, repetă ea, şi lui i se luă o piatră de pe inimă.

— Phu! îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte. Sunt într-adevăr… să cred că ştiai ceva despre asta…

Se ridică repede şi o prinse în timp ce fetei i se muiau genunchii.

Prima idee care-i veni în minte când îşi recăpătă cunoştinţa, fu aceea că el o crezuse criminală şi dorise să o salveze. Domnul Merrivan era mort. Era o veste groaznică. S-ar putea ca ei să o suspecteze, dar el, omul cu ochii de oţel care îi studiaseră atent faţa şi pe care îl urâse, nu o bănuia. Nimic altceva nu conta cu adevărat.

— Cred că sunt puţin ţicnită, spuse ea şovăielnic, şi paharul pe care Andy i-l ţinea la buze se ciocni de dinţii ce-i clănţăneau.

Îl privi drept în faţă în timp ce o ajuta să soarbă apa, iar el îi citi pe chip încrederea copilărească – încredere pe care, probabil, i-o insuflase tatăl ei.

— Eşti minunat, şi cred că te-ai îndrăgostit de mine – dragoste printre ruine! spuse ea sacadat. Este groaznică moartea domnului Merrivan. Aseară am fost la el acasă. M-a chemat, şi eu am acceptat, întrucât urmăream ceva.

— Ce anume, Stella? o întrebă el cu gingăşie.

— Asta nu ţi-o voi spune niciodată, zise fata, chiar dacă aş muri nu-ţi pot spune, doctore… Andrew. Şi te uram cu atâta forţă… şi eşti atât de drăguţ…!

El îi înconjurase umerii cu braţul şi îi rezemase capul brun de pernă. În timp ce vorbea, se juca cu degetele mâinii lui ce o susţinea.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— S-a purtat groaznic cu mine. N-ar trebui să vorbesc aşa despre el, acum când e mort, nu-i aşa? Dar s-a purtat… groaznic… şi a trebuit să-l las să mă pipăie – o simţi cum tremură – şi să mă sărute, şi după aceea mi-a arătat lucrurile pe care le voiam, şi m-a obligat să-mi scot inelul şi mi-a pus în deget altul, cu un diamant mare şi strălucitor. Apoi am luat repede acele lucruri – erau pe masă – şi, când a venit după mine, l-am ameninţat cu revolverul.

— Ai avut un revolver? Oh, doamne, Stella, ai făcut tot ce ai putut pentru a-ţi primejdui dragul tău gât, aşa este?

— Am făcut, nu-i aşa? Şi apoi am ieşit din casă ca o vijelie.
— Pe ce drum ai venit?
— Pe uşa din faţă. Nu cunosc altă cale.
— Nu ai trecut prin livadă?
— Nu. De ce să fi trecut?
— Spune mai departe – ai venit direct acasă. Ce oră era?
— Unsprezece. Ceasul din turnul bisericii bătea ora unsprezece când eu deschideam uşa.
— Ce te-a determinat să te duci la el?
— O scrisoare – o scrisoare cumplită – spunând lucrurilor pe nume şi… şi… prezentând alternativele tot atât de clar. Am… am distrus… obiectele pe care le-am adus de acolo şi te-am aşteptat să vii să mă arestezi pentru ceea ce făcusem. Am sperat un moment că nu o vei face tu, apoi am sperat ca tu să fii acela. M-am gândit că nu vei fi grosolan şi oribil ca inspectorul Dane. Şi când ai ajuns la uşă – presimţeam că tu erai – mi-am dorit ca totul să se termine odată. Nu mai puteam îndura. La ce te gândeşti, doct… Andrew?
— Te-a văzut cineva când te îndreptai spre casă?
Ea dădu din cap că nu.
— Crezi că… Wilmot te-a zărit?
— Arthur Wilmot? Nu. De ce?
— A fost foarte misterios cu privire la ceva anume. „Obiectele” pe care le-ai distrus, erau documente?
Ea confirmă.
— Unde le-ai ars – aici, sau în casa lui Merrivan?
— Aici. Stella arătă spre cămin. Unde am ars şi scrisoarea.
— Scrisoarea prin care îţi cerea să te duci la el? o interpelă el cu groază. Doar nu ai ars-o?!
Ea tăcu.
— Dar de ce, ar fi dovedit totul!
Fata era imperturbabilă.
— Nu-mi pasă… dacă mă crezi, spuse ea şi se ridică în picioare strâmbându-se de durere. Mă duc să mă culc. Nu, nu mă duc. Nu are cine să-i ducă tatei micul dejun. El îmbină un apetit sănătos cu mofturile proprii unui bolnav.

— Te vei duce la culcare, zise Andy autoritar, iar eu îi voi prepara tatălui tău micul dejun. L-am sunat ieri pe servitorul meu şi l-am chemat încoace. Poate găti excelent, iar la măturat nu are rival.

— Eşti sigur? îl întrebă, îndoindu-se, totuşi dornică de a fi convinsă, pentru că tânjea după somn.

— Nu ţi-aş propune ceva atât de nedelicat ca, de exemplu, să te duc pe braţe până sus, spuse el cu un aer grav, dar am dus doamne mai grele, fiind în exerciţiul funcţiunii. De regulă erau uşor cherchelite.

— Mulţumesc, voi merge pe propriile mele picioare, replică grăbită.

Se opri la jumătatea scării şi, aplecându-se peste balustradă, lăsă mâna să-i atârne spre el.

— Sunt foarte bucuroasă că ai fost tu, murmură ea în timp ce Andy îi luă mâna într-a lui şi şi-o lipi de obraz.

— Camera tatei este la primul etaj – cea din faţă, sunară ultimele ei instrucţiuni.

După plecarea fetei ridică jaluzelele şi deschise ferestrele. Nu „telefonase” după servitor. Avea unul, dar la amintirea mâncărurilor gătite de el se înfioră. Căutând bucătăria şi cămara, îşi prepară nişte ceai, apoi trecu la pregătirea micului dejun al lui Kenneth Nelson. De mai multe ori, în timpul activităţii sale, îşi repetă că era angajat în depistarea unui asasin, răspunzător de două crime, şi că era absurd din partea lui să şteargă praful într-o cameră, făcând pauză din când în când pentru a asculta dacă şuieră ceainicul.

Kenneth Nelson a fost şi mai surprins de preocupările lui Andy, decât fusese respectivul gentleman de el însuşi. Se înălţă pe perne holbându-se la spectacolul unui D. M. (Edinburgh)9 purtând o tavă, iar prima lui impresie a fost aceea că suferâse un colaps şi, revenind la realitate după o perioadă de inconştienţă, este uşor ameţit.

— În ce zi suntem?

— Este încă luni, spuse Andy, aşezând tava. Sau, era înainte de a urca eu scările. Am trimis-o la culcare pe fiica

dumneavoastră.

— Nu cumva este bolnavă?

Kenneth era sincer alarmat.

— Este obosită. A fost o noapte captivantă. Merrivan este mort, şi cred că aţi putea să vă ridicaţi din pat astăzi. Un mic schimb de idei cu prietenii vă va face bine. Dar, domnule Nelson, satul a secat pentru dumneavoastră! Nu-mi pot asuma nici un risc.

Nelson era şocat.

— Merrivan mort?! Când s-a întâmplat? Părea a fi tabloul sănătăţii când l-am văzut ultima oară.

Andy nu-i dădu nici un amănunt până când artistul nu se îmbrăcă şi coborî la parter. Veni jos cu o tavă de ouă reci şi ceai, şi luară micul dejun împreună.

— Asta este foarte rău. Bietul Merrivan! Nu-mi era prieten apropiat, dar…

Andy văzu faţa acestuia contractându-se ca şi cum o amintire respingătoare, de mult îngropată într-un colţ al memoriei, îi trecuse prin faţa ochilor. Îi cunoştea slăbiciunea şi, dacă i-ar acorda timp, ar putea să ajungă la temeiul acesteia. Moartea lui Merrivan rupsese un sigiliu ce acoperea o anume cameră a minţii lui, iar gândurile negre ieşiseră de acolo şi îl perturbau. În timpul dejunului, Andy îl văzu luptându-se să prindă şi să închidă ideea evadată. Dar ea creştea prea mare pentru celula sa îngustă, şi Nelson deveni mai grav şi mai tăcut, mai asemănător cu omul pe care Andy îl presupusese a exista în el.

— De ce a stat trează Stella toată noaptea, doctore? întrebă el.

— Se poate ca ea să fi auzit împuşcătura, sau este posibil să i se fi spus. Una dintre servitoare a avut o criză de isterie şi a ţipat încontinuu timp de o oră. Mă mir să fi putut dormi cineva în Beverley Green astă-noapte.

Îl lăsă pe domnul Nelson pregătindu-se să iasă la plimbare şi plecă spre casa de oaspeţi. Trecuse de ora opt, iar el avusese şase ore obositoare şi cel puţin trei minute de

concentrare mentală ce fuseseră mai istovitoare decât tot restul evenimentelor.

Inspectorul Dane tocmai ieşea din bungalow când el sosi.

— Mesaj telefonic de la departament, raportă Dane. Toate comisariatele au fost avertizate, şi în dimineaţa aceasta se va emite un mandat pentru arestarea lui Abraham Selim. Cei de la departament vor să ştie dacă aveţi idee unde locuieşte. I-au descoperit biroul.

Andy nu-i putu oferi nici o informaţie.

— Nu s-a mai găsit nimic? întrebă el.

— Nimic. Doar câteva amprente digitale pe partea lustruită a biroului, şi voi avea grijă ca acestea să fie fotografiate. Procurorul ar dori să vă vadă la ora unsprezece.

Formalităţile ce însoţesc crimele premeditate sunt infinite, actuala „muncă de comisie” – obositoare, dar necesară. Andy era obosit ca un câine şi somnoros la ora când cei mai mulţi se aşează la masa de prânz.

Stella Nelson s-a trezit la amiază şi prima ei impresie a fost că ceva interesant se petrecuse. Această stare s-a menţinut şi cât timp s-a îmbăiat şi s-a îmbrăcat, deşi ştia că se comisese o crimă la câţiva iarzi de ea, şi că era ultima persoană cunoscută a se fi aflat în compania victimei înaintea morţii. Îşi spuse acest lucru, şi acceptă autoreproşul cu mare calm. Îi părea foarte rău şi, dacă oamenii gândeau răutăcios despre ea, era regretabil. S-ar putea chiar să fie arestată. Nici măcar acest sfârşit groaznic nu o scoase din calmul ei.

„Ai sânge rece, eşti împietrită şi inumană, îşi spuse, ai un comportament nevrednic pentru o femeie!”

Probabil că era mai feminină în acest fel decât în oricare altul. Lumea este mai strâmtă şi mai specific delimitată pentru o femeie decât pentru un bărbat. Poate fi redusă la o figură strălucitoare care se proiectează pe un fundal învăluit în fum, cu forme vagi şi fără conţinut.

Servitorul lui Andrew era, evident, un tip ce ştergea praful din camere într-un mod neglijent şi expeditiv, gândi ea în timp ce îndreptă ornamentele pe care le lăsase strâmbe, şi culese mătura şi pămătuful de praf de pe capacul pianului.

Kenneth Nelson intră debordând de veşti. Prânzise la club, toţi fuseseră acolo şi căzuseră de acord că omorurile erau nişte „afaceri urâte”.

— Văd că te-ai sculat, spuse fata. Ştii unde este servitorul lui Andrew Macleod? Vreau să-i mulţumesc. Ţi-a adus micul dejun? Presupun că ai fost surprins să-l vezi?!

— Doctorul Macleod mi-a adus micul dejun. Nu am văzut nici un servitor. Nici nu ştiam că are vreunul. Află, Stella, că sunt ştiri îngrozitoare despre Merrivan şi celălalt individ!

— Ce individ?

Pusese întrebarea fără a se gândi. Deci Andrew a fost cel ce a şters praful atât de stângaci! Simţi impulsul să pună mătura şi pămătuful de praf înapoi pe pian.

— Cum se numea – Sweeny?

— Sweeny?! Ce-i cu el? întrebă ea repede.

Îi depănă povestea, fericit că a găsit pe cineva care să n-o cunoască.

— Nu ţi-a spus Macleod? Mi-a zis că tu ai auzit împuşcătura şi ai stat trează toată noaptea. Şi-acum ascultă: conform teoriei mele, Merrivan şi acest tip au avut un fel de duel…

Îşi expuse ipoteza lungind-o la nesfârşit, şi ea era foarte bucuroasă să-l audă vorbind şi să fie eliberată de obligaţia de a-i da replică.

Se minună cum de Andrew găsise ouăle. Ar fi trebuit să-i spună că pâinea se afla în vasul de ceramică şi untul în frigider. Ea nu va finaliza ştersul prafului, ar fi un sacrilegiu – ca şi cum ar finisa o frumoasă ruină. Linguriţele – cum de a găsit linguriţele? Bineînţeles, doar e detectiv.

— De ce dracu râzi aşa? o întrebă contrariatul domn Nelson. Nu cred că este o problemă de care să râzi, pe Dumnezeul meu!

— Îmi pare rău, tată – isterie… sau altceva… Ce-i asta?

Luă scrisoarea din mâna lui.

— Un cec de la firma Mandby, mai mare decât mă aşteptam, spuse el. Aproape că uitasem de el, dragă, dar când te-am văzut zâmbind pe sub mustaţă, mi-am amintit.

Niciodată până atunci nu-i dăduse un cec primit de el. De regulă, el însuşi se ducea la bancă să ridice banii, şi a doua zi ea era în căutare de noi servitori. Era absurd de mândră de transformarea tatălui ei şi înduioşată.

— Dragul meu! îl sărută şi i se agăţă de gât, iar domnul Nelson retrăi un fel de satisfacţie de mult uitată şi care ţine de virtute.

— Macleod răspunde de caz. L-am văzut un minut sau două – arăta ca o stafie perfectă. El însuşi era şocat de înfăţişarea pe care o avea. Chiar mi-a spus; „Am avut zece minute rele în dimineaţa aceasta”. Bietul băiat; dar vesel! Draga mea, era tot atât de vesel cum… cum eşti tu. Presupun că aceşti oameni s-au obişnuit cu asemenea lucruri. Este un tip adaptabil. Mă bucur că se află aici.

— Şi eu, spuse ea şi privi spre dârele de praf de pe blatul mesei.

Domnul Nelson avea o mostră de veşti bune. Întâlnise în Beverley o fostă bucătăreasă de-a lor şi, spre surpriza acelei bune doamne, se oprise să discute cu ea. În momentele sale de seriozitate, niciodată nu ar fi admis în afara casei să fie considerat altfel. Asta făcuse ca reconcilierile dintre ajutoarele concediate şi fostul lor patron să fie puţin cam dificile.

— Am anunţat-o că am renunţat la băutură, spuse el. O mică pastilă pe care să o înghită, ce zici, Stella? Şi a înghiţit-o. Dar, chiar am renunţat! De fapt, aflase şi ea. Sora ei aşteaptă al patrulea prunc, adăugă el inconsecvent în idei, şi continuă:

— Vine astăzi după-amiază şi o aduce şi pe sora ei – nu, nu pe aceea, una mai tânără. Este o bună jupânească. O fată

chiar drăguţă, logodită cu un soldat plecat în India, aşa că o vom păstra puţin timp.

Stella îl binecuvântă încă o dată pe Andrew.

Toată acea după-amiază încercă să-şi reamintească sau să retrăiască ce simţise când îl întâlnise pentru prima dată. Era puţin cam dificil. Nu poţi retrăi frica fără a o avea. Sunt anumite elemente ale emoţiei ce sfidează sinteza. Ar fi dat totul spre a retrăi acele trei minute când el a crezut că ea îşi mărturisea crima. Spaima lui – dragostea lui; simţea strânsoarea mâinilor sale pe umeri. De cât timp îl cunoscuse? Îl văzuse de patru ori şi schimbaseră câteva cuvinte, înainte ca el să-i spună că şi-ar sacrifica profesiunea şi onoarea pentru siguranţa ei. Violenţa cuvintelor sale de ocară – o denumise proastă, proastă afurisită…

Din fericire, tatăl ei plecase. Nu i-ar fi înţeles niciodată râsul în cascade. Porni decisă în căutarea pământufului de praf şi a măturii şi le puse pe capacul pianului cu un „bang!”.

Capitolul XI.

SCOTTIE-OCHELARISTUL

„Cine era femeia din camera domnului Merrivan? Valetul bărbatului decedat a auzit distinct vocea unei femei. Domnul Merrivan nu primise oaspeţi în acea seară. Valetul nu lăsase pe nimeni să intre şi, totuşi, coborând scările la o jumătate de oră după ce domnul Merrivan îi spusese să meargă la culcare, a auzit voci, şi una dintre ele era a unei femei. Cine era această vizitatoare misterioasă? După toate probabilităţile, ea poate arunca o lumină asupra dublului asasinat care, datorită trăsăturilor lui senzaţionale, nu are asemănare cu niciunul din cazurile petrecute în ultimii ani.”

Andy citi cu calm articolul de fond. Existau altele ce foloseau cuvinte similare. Reporterii obţinuseră ştirile de la valet. Era inevitabil. Nu-l putea ţine încuiat pe individ, şi, aparent, avertismentul pe care i-l dăduse el nu avusese nici un efect.

Primul reporter pe care-l zări a doua zi dimineaţă aduse în prim plan incidentul cu femeia, ca fiind de supremă importanţă.

— Este posibil, afirmă Andy, ca ea să ne poată spune ceva, dar, în mod evident, nu ar arunca nici o lumină asupra crimei. A fost văzută părăsind casa la ora unsprezece. Crima nu s-a comis decât după ora unu a.m.

— Cine a văzut-o părăsind casa?

— Aha, spuse Andy, zâmbind, acesta este micul şi drăgălaşul meu mister. Zău, nu aş opta pentru femeie. Poate fi o vecină care, în mod foarte natural, să se sperie la gândul publicităţii.

Celui de-al doilea reporter îi vorbi mult mai explicit.

— Destul de ciudat, nu, chiar eu am văzut-o. Priveam pe fereastra deschisă. Era o noapte caldă, frumoasă şi aproape tot atât de clară, ca şi cum luna ar fi strălucit. Am văzut-o traversând pajiştea; a trecut pe sub fereastra mea, ieşind apoi în şosea.

Andrew Macleod era o problemă pentru Andrew Macleod. Lucra urmărind un dublu scop: să o ţină pe fată departe de caz şi, totodată, să-l aducă pe asasin în faţa justiţiei. Uşurinţa cu care minţea îl uimi. Scrupulos până în vârful unghiilor – chiar şi când urma să obţină o sentinţă de condamnare, atunci când era convins de vinovăţia prizonierului, niciodată nu-şi prezenta supoziţiile drept fapte – totuşi, acum minţea natural şi fără ruşine.

La anunţul vizitei fiecărui nou reporter, se aştepta să vadă figura dură a unuia care era cu mult mai dificil decât ceilalţi. Din fericire, un anumit domn Downer nu-şi făcu apariţia. Îl întrebă pe unul dintre reporteri:

— Credeam că acesta este un caz pentru Downer, nu?

Ziaristul strâmbă din nas.

— Downer este plecat în concediu. Sunt foarte bucuros, îmi repugnă să lucrez cu el.

Andy surâse propriilor sale gânduri. Împărtăşea uşurarea celuilalt. Răspunsese telegramei primite de la departament,

prin care era însărcinat cu rezolvarea cazului şi întrebat dacă avea nevoie de ajutor. O mare parte din aspectele cazului trebuiau elucidate în oraş, aşa că le lăsă în seama detectivilor de acolo, declarându-se satisfăcut cu sprijinul pe care-l avea la îndemână. Ajutorul său neoficial şi tot atât de neaşteptat apăru în jurul orei unsprezece, după întâlnirea cu ultimul reporter.

Un tip înalt şi subţire, purtând nişte bermude largi, strânse sub genunchi, şi pantofi de golf, sosi la casa de oaspeţi, şi administratorului îi căzu falca la vederea lui.

— Bună dimineaţa, Johnston, spuse vesel noul venit. Domnul Macleod e pe-aproape?

— Domnul Macleod este în salonaşul său, răspunse administratorul fără grabă, şi adăugă: Sunt oarecum surprins că vă văd, profesore!

„Scottie-Ochelaristul” îşi scoase ochelarii cu ramă aurită şi îi lustrui cu o batistă de mătase purpurie.

— A fost o greşeală, o eroare prostească a poliţiei. Nu le port pică. De fapt, Johnston, trebuie să admitem că în toate sistemele poliţieneşti de mare eficienţă asemenea greşeli sunt inerente. Niciodată să nu condamni poliţia, orice neajuns îţi va face! E preferabil să fie arestaţi câţiva cetăţeni nevinovaţi, decât să scape un ticălos.

— Da, domnule, aprobă Johnston uluit, căzând, fireşte, în atitudinea de deferenţă pe care i-o arătase înainte fostului său oaspete. Doriţi să-l vedeţi pe domnul Macleod?

Ezită.

— Ce nume să anunţ?

— Bellingham. Profesorul Bellingham, spuse Scottie, şi adăugă: Propriul meu nume.

După un minut:

— Profesor cum? întrebă Andy.

— Bellingham, domnule, gentleman-ul care a stat aici înainte.

— Diavolul! exclamă Andy. Condu-l până sus!

Scottie se plimbă prin cameră, îl concedie pe domnul Johnston cu un semn al capului şi închise uşa.

— Cărui miracol îi datorez această vizită, Scottie?

— Miracolului justiţiei, spuse Scottie în timp ce se aşeza fără invitaţie. Fiat justiţia, etc… Nu-ţi port nici un resentiment, Macleod.

Andy chicoti.

— Deci alibiul tău a mers, nu-i aşa?

Scottie dădu din cap solemn.

— Judele a spus că nu mă poate condamna pentru că este, în mod evident, un caz de eroare privind identitatea. Asemenea lucruri s-au întâmplat şi se vor mai întâmpla, Macleod. Spre a fi absolut onest, jucam whist cu domnul Felix Lawson, un binecunoscut cârciumar autorizat…

— Şi un tăinuitor de lucruri furate, adăugă Andy tendenţios. Există o sentinţă de condamnare împotriva lui pe această temă, dacă nu mă-nşel.

— Să nu răscolim bârfe vechi, zise Scottie. Principalul este că sunt aici, şi la ordinele dumitale.

Andy se roti în jurul vizitatorului său.

— Sub ce nume te-ai prezentat lui Johnston?

— Bellingham – profesorul Bellingham. Este un nom de guerre. De fapt, ce este un profesor? Unul care profesează. Eu profesez cunoaşterea geologiei, de la Leibnitz la Hutton. Roca paleozoică, în care includ sistemul devonian, este tema mea favorită, şi…

— Nu ne vom certa din cauza erudiţiei tale, spuse Andy bine dispus. Întrebarea este: de ce ai venit aici? Abia scăpat din capcanele unui proces just – presupun că sperjurul a existat pe scară întinsă…

Scottie îşi trase scaunul mai aproape.

— Ţi-am spus ceva despre acest loc, zise el serios. Ţi-am spus că necazurile urmau să vină, şi-au venit.

Andy îl aprobă. După noaptea crimelor îşi amintise de multe ori avertismentul lui Scottie.

— Şi acum îţi voi dezvălui o altă informaţie, spuse Scottie. Sub trandafir, pe stâncă şi pe teren plat – îşi mişcă picioarele în mod simbolic – discutăm precum fraţii.

— Ai aflat ceva despre cele întâmplate? întrebă Andy.

— Nu ştiu; presupun doar. Am venit aici, pe de o parte, pentru că e la mare distanţă de drumul principal şi, pe de altă parte, pentru că pe aici se învârtesc tot felul de oameni bogaţi cu argint şi aur demn de „recoltat”. Nevasta aia a lui Sheppard poartă nişte perle cât ouăle de mari. Soţul ei este arhitect la municipalitate şi, desigur, un şperţar. Dar, à propos de asta, îţi spun eu, există aici lucruri ce trebuie culese de… de un om de ştiinţă. Fireşte că am făcut o recunoaştere a satului de la club până la garajul lui Sheppard. Singura casă din sat care nu ar merita o noapte de muncă este a Nelson-ilor, dar, probabil că asta o ştii tot atât de bine ca şi mine. Nu că nu ar adăposti o comoară…

— Continuă-ţi speculaţiile, i-o tăie Andy scurt şi regretă, pentru că Scottie îi aruncă o privire rapidă şi interogativă.

Oricum, acesta nu mai făcu nici o referire la casa Nelson-ilor şi la comoara pe care o adăpostea.

— Am bătut domeniul lui Merrivan de la un cap la altul – este singurul care şi-a luat măsuri adecvate contra hoţilor şi tâlharilor. Există o alarmă antifurt la fiecare fereastră, cu excepţia celei din spatele casei, de la camera sa de lucru, dar şi aceea are un zăvor ingenios pe margine, care nu poate fi forţat dinspre exterior. Şi-a luat o puşcă, pe care o păstra într-un dulap micuţ din spatele biroului. Uşa arată ca unul dintre lambriurile peretelui, dar de fapt nu este lambriu.

— Iată ceva care mi-a scăpat, spuse Andy, vădit interesat. Cum se deschide?

Scottie clătină din cap.

— Nu am fost niciodată înăuntru, dar am văzut. Şi să-ţi mai spun o chestie, Macleod, fereastra din spatele casei nu are alarmă antifurt pentru că pe acolo obişnuia să iasă

noaptea bătrânul Merrivan. Sub fereastră, în exterior, există un scaun lat din piatră. L-ai observat?

— Unde se ducea?

— Nu ştiu, o singură dată l-am văzut; dar mergea atât de îndrăzneţ şi de sprinţar, încât mi-am dat seama că trebuie să mai fi parcurs acel drum de multe ori – prin livadă şi apoi dumnezeu ştie încotro. Niciodată nu l-am urmărit; ar fi fost nedelicat. Oamenii graşi au dreptul la aventuri la fel ca şi noi, cei subţiri.

— Când l-ai văzut ieşind pe fereastră?

— În noaptea dinainte de a mă „sălta”, spuse Scottie. Era aproape unsprezece şi treizeci de minute. Nu l-am văzut când s-a întors, dar am observat un tip care-l urmărea, deşi nu atât de distinct încât să-ţi pot spune cine era, sau să-l pot recunoaşte dintre douăzeci de persoane. Iată de ce nu l-am urmărit! Am presupus că Merrivan avea propriile sale probleme personale, şi, deşi datorită greşelilor justiţiei am apărut de mai multe ori în faţa completelor de judecată, niciodată nu m-am coborât până la a sta în boxa martorilor într-un caz de divorţ. Te-am captivat?

— Da, într-adevăr, Scottie. Bănuiesc că ţi-ai făcut o idee despre înălţimea tipului respectiv?!

— Era un individ mărunt, cam de statura dumitale, spuse Scottie, cu insolenţa celor şase picioare10 ale sale.

— Deci aproape cincizeci şi nouă de inchi?

— Aşa este, îl aprobă Scottie, şi se corectă. Nu, cred că nu avea nici atât. Sincer, era un tip mărunţel. Aş spune că nu-ţi ajungea nici până la umăr. Dar este dificil să apreciezi, chiar şi la lumina lunii. L-am localizat pe tip înainte ca Merrivan să iasă din casă. Trunchiurile pomilor din livadă sunt date cu var, şi l-am observat lângă unul, ceea ce m-a cam speriat. L-am supravegheat dintr-un motiv pur egoist: primul meu gând a fost pentru siguranţa personală, aşa că nu m-am deplasat mai departe, ci am rămas să investighez. Imediat după aceea, Merrivan a ieşit şi s-a îndepărtat, după cum ţi-am relatat. Dispăruse înainte ca individul, care îl

supraveghea din livadă, să facă vreo mişcare, şi atunci l-am văzut pentru o secundă în lumina lunii. Impresia pe care am avut-o în acel moment a fost că pentru el nu era prima dată când pândea de acolo, şi este posibil să fi avut un motiv întemeiat.

— Ceea ce spui dă o nouă turnură cazului, spuse Andy gânditor. La drept vorbind, Scottie, eram nerăbdător să găsesc acest nou unghi. Ne oferă, în sfârşit, o pistă ce merită a fi cercetată. Nu ai auzit nici un scandal?

Scottie negă.

— Niciodată nu ascult astfel de chestii, declară el virtuos. Dar, bineînţeles că a doua zi am studiat amănunţit toate femeile de pe terenurile de golf, fără a găsi vreuna din doamnele căsătorite capabilă să inspire un om distins şi rafinat.

Andy se gândi puţin.

— Nu ştiu exact ce mă voi face cu tine, Scottie, sau cum am de gând să-ţi explic totul. Cred că-mi vei fi de mare folos, dar fireşte că nu te poţi întoarce la vechiul tău rol de întreţinut al societăţii.

— Niciodată nu am fost aşa ceva, spuse Scottie, fără a roşi. Am avut prestigiul cu care ştiinţa îşi înnobilează slujitorii.

Andy râse.

— Oricum, îmi pare bine că te văd, Scottie, şi, deşi este imoral să spun aşa ceva, sunt aproape bucuros că te-au eliberat. Acum ce să fac cu tine? Mă întreb dacă Nelson-ii te-ar adăposti? Nu sunt sigur, în privinţa domnului Nelson…

Ceea ce presupunea că el era foarte sigur de fată, şi Scottie înţelese că în acest fel era pus în temă.

— Aşteaptă-mă puţin aici, cât mă reped până la ei – îi spuse – şi nu-mi citi corespondenţa, dacă te poţi abţine!

Oaspetele său fu sincer indignat, dar Andy îl părăsi râzând.

Stella lucra în grădină, exaltându-se la ideea luxului pe care două slujnice capabile i-l inspira. Când Andy intră pe poartă, ea îşi scoase în grabă mănuşile şi îi oferi mâna.

— Stella, vreau să mă ajuţi! A sosit un vechi prieten de-al meu pe care nu pot să-l cazez chiar în casa de oaspeţi, şi am mare nevoie de ajutorul lui.

— Dar de ce nu la casa de oaspeţi? se miră ea. Tata ar putea garanta pentru el.

— Este vorba de Scottie, îi explică. Ţi-l aminteşti pe Scottie-Ochelaristul?

— Profesorul? întrebă uimită. Credeam că este în închisoare.

— A fost o eroare judiciară, spuse Andy calm, şi l-au eliberat. Ai putea să-l găzduieşti? Ştiu că-ţi cer un lucru extraordinar, căci Scottie e fără îndoială un escroc. Dar îţi promit că nu te va discredita şi nici nu-ţi va fura argintăria. În acelaşi timp va fi necesar să-i oferim tatălui tău o explicaţie plauzibilă.

Fata îşi încreţi fruntea în semn de gândire profundă.

— Dacă tata ar putea crede că într-adevăr a fost o eroare judiciară – mă refer la arestarea lui – şi că profesorul este, prin urmare, un tip oarecum sensibil…

— Bravo! şi Andy intră în casă pentru a discuta cu domnul Kenneth Nelson.

Îl găsi în atelier, acordând o deosebită atenţie ochiului stâng al lui Pygmalion, şi domnul Nelson ascultă cu interes povestea întoarcerii lui Scottie.

— Fireşte că-l înţeleg, zise el. Bietul băiat nu doreşte să se întâlnească iarăşi cu toţi aceşti oameni, şi dacă, după cum spui, doreşte să-şi completeze studiul despre formaţiunile geologice de la Beverley – à propos, Beverley-ul are meritul de a poseda nişte formaţiuni caracteristice – îl voi primi bucuros în casa mea, deşi nu am auzit niciodată despre oameni care fac cercetări geologice noaptea.

— Profesorul este un om remarcabil, spuse Andy pe un ton grav.

Capitolui XII.

OMUL DE NICĂIERI.

Instalarea lui Scottie la Nelsoni servea unui dublu scop.

Andy recrutase un locotenent perspicace, chiar dacă fără principii, şi avea un sentiment de mai mare siguranţă în privinţa lăsării Stellei fără nici o altă protecţie decât cea a tatălui ei. Era indiscutabil faptul că undeva, în libertate, se afla criminalul, că acel criminal a avut posibilitatea de a vedea întrevederea dintre fată şi Merrivan şi s-ar putea să o implice pe ea spre a-şi salva propria-i pieie. Altfel, cum a ajuns eşarfa Stellei în livadă? Cu ce scop fusese luată, nu putea ghici, dar un lucru era cert – că asasinul era în deplină cunoştinţă de cauză privind mişcările ei în noaptea crimelor.

În acea dimineaţă plecă cu automobilul spre oraş, luând cu ei jurnalul carbonizat care nu-i spusese nimic, întrucât jumătate din pagini fuseseră smulse şi arse separat, înainte ca agenda să fie aruncată în foc.

Prima sa oprire a fost la Ashlar Building. Biroul lui Abraham Selim era în mâinile poliţiei, iar predecesorul lui Sweeny fusese găsit şi îl aştepta. Cea mai importantă descoperire pe care o făcuseră cei de la poliţie era o scrisoare adresată lui Sweeny. Era, evident, răspunsul la o alta pe care Sweeny o lăsase pentru stăpânul său, şi se referea la problema prozaică a dereticării biroului şi a cheltuielilor aferente, importanţa sa, din punctul de vedere al lui Andy, consta în faptul că scrisul era identic cu cel descoperit pe biroul lui Merrivan.

Al doilea fapt dat în vileag – această mărturie provenea de la un liftier care-l cunoştea pe Sweeny – era acela că tipul fusese concediat cu o zi înainte de a fi ucis. Motivul concedierii lui, de asemenea, se elucidase. Selim îl acuzase că deschidea scrisorile la aburi şi le citea conţinutul, iar învinuirea era, probabil, bine fondată, deşi omul negase aceasta faţă de confidentul lui.

Află încă un mic amănunt: predecesorul lui Sweeny nu-şi văzuse niciodată patronul şi, în aparenţă, urmase aceeaşi procedură ca şi omul căruia îi predase îndatoririle. Scrisorile erau lăsate în seif şi ridicate, de regulă,

miercurea şi sâmbăta, zile în care era de aşteptat ca funcţionarul să nu aibă drum în apropierea biroului. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe misteriosul domn Selim intrând sau părăsind biroul, şi portarul de la intrarea în edificiu nu-l cunoştea. Exista o posibilitate – ca el să fi ocupat o altă suită de încăperi în clădire, aşa că cercetările îi vizau pe toţi locatarii. Gândind că personalul din imediata apropiere s-ar putea să fi observat ceva referitor la domnul Selim, Andy vizită biroul alăturat care era ocupat de o firmă de expediţii – „Wentworth & Wentworth”.

Află că salariaţii se reduceau la o fetişcană dactilografă, şi, din cele povestite de ea, firma „Wentworth & Wentworth” avusese zile mai bune, dar acum afacerea era continuată mai mult din motive sentimentale, decât în scopul creşterii profiturilor.

— Domnul Wentworth lipseşte, spuse fata. Nu are o sănătate prea bună şi vine la birou doar de două ori pe săptămână; ştiu că nu v-ar putea spune prea multe despre domnul Selim.

— L-aţi văzut vreodată, din întâmplare, pe domnul Selim?

— Nu, domnule, clătină ea din cap, şi sunt sigură că nici domnul Wentworth nu l-a văzut, pentru că o dată sau de două ori mi-a spus ce ciudat i se pare că nimeni nu l-a zărit vreodată pe domnul Selim. Singura persoană pe care am văzut-o este funcţionarul. Lucra între unsprezece şi unu. Era o slujbă uşoară şi plăcută pentru el. M-am mirat că a fost atât de fraier încât să o piardă.

Şi ea auzise vag despre plicul deschis la abur.

Andy îl sună pe inspectorul financiar local. Acesta îi raportă că domnul Selim a avut întotdeauna conturile în perfectă ordine şi că taxa era plătită. Nu-l văzuse pe individ şi nu avusese ocazia să vorbească cu el.

Andy lăsă biroul în paza unui detectiv şi se întoarse la Beverley Green doar cu puţin mai luminat decât atunci când îl părăsise.

Dacă Scottie ar şti – Scottie, cu strania sa cunoaştere a lumii interlope şi a oamenilor ciudaţi care făceau parte din ea… S-ar consulta cu el. Se întâmpla adesea de când acesta locuia la Nelsoni. Avea un pretext pentru vizitele sale.

Îl găsi pe valorosul gentleman iniţiind-o pe Stella în tainele jocului de bezique11. Domnul Nelson era la club, unde expunea o nouă teorie.

— Selim? Abraham Selim? Da, este un cămătar şi un escroc, asta-i convingerea mea.

Andy observă că faţa fetei devenise deodată gravă. De fapt, ea trăia primul moment de stinghereală de când fusese înfăptuită crima.

— Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să-l cunoască, în schimb am întâlnit foarte multe persoane ce au fost finanţate de el. E un om de nimic.

— Poate fi genul de om care ar ameninţa pe cineva dacă n-ar plăti?

— Să-l ameninţe? spuse celălalt dispreţuitor. Selim nu se dă în lături de la nimic. Un prieten de-al meu… Se corectă: Am auzit despre un tip – Harry Hopson – care l-a înşelat cu două sute de lire. A obţinut contra lui o sentinţă de zece ani. Nu că Harry n-ar fi meritat-o, dar, cu siguranţă, Selim s-a folosit de un cap de acuzare zdrobitor, unul vechi, de care Harry uitase. Oricum, a intrat la pârnaie pentru zece ani.

Un lucru era cert, şi anume că, dacă Merrivan avea asemenea dificultăţi financiare încât fusese obligat să împrumute de la Selim, datoria sa reprezenta o sumă enormă. Lucrătorii lui fuseseră plătiţi până sâmbătă, la banca sa exista un bilanţ indicând un depozit de câteva mii, şi nu era nici o dovadă care să arate că ar fi fost în criză de bani. Până când expertul contabil nu-i va pune în ordine documentele, nu se putea cunoaşte cât de bogat era. Nu a fost descoperită nici un fel de corespondenţă care să dezvăluie o cât de mică obligaţie faţă de omul misterios, nici nu au fost găsite alte scrisori de la cămătar.

Un punct fusese clarificat – ghetele neobişnuite pe care Merrivan le purtase în momentul morţii. Avea obiceiul să facă vizite nocturne – dar de ce acele ghete greoaie, dacă, după cum presupunea Scottie, ţinta hoinărelilor sale nocturne se afla chiar în sat? Şi, în acest caz, de ce să porţi ghete care produc un zgomot infernal pe pavaj de pietriş sau de lemn? Oare pantofi cu talpă de cauciuc nu ar fi fost mai adecvaţi în acel gen de aventură? Andy medita la aceste probleme în timp ce se îndrepta spre casa lui Merrivan.

De două zile locul era încontinuu înţesat de reporteri. Fusese un aflux de oameni ciudaţi cu aparate foto şi tineri iscoditori cu carnete de notiţe. La ora aceasta era plecat şi ultimul ziarist. Îşi promisese sarcina unei inspecţii minuţioase a casei. Până acum îşi limitase investigaţiile la camera lungă şi se mulţumise cu o examinare atentă a celorlalte încăperi.

Stadiul în care se aflau cercetările îi permitea să facă o percheziţie amănunţită a apartamentului domnului Merrivan. Era situat la primul etaj, spre faţada principală, şi format dintr-un dormitor larg şi aerat, mobilat doar cu strictul necesar toaletei zilnice; o uşă ducea spre camera de toaletă, iar o alta spre o baie frumos amenajată. Domnul Merrivan avusese multă bătaie de cap cu asigurarea propriului confort. Baia era uimitor de luxoasă. Era placată cu marmură şi amenajată de o firmă suedeză specializată în acest gen de lucrări. Mobilierul dormitorului consta dintr-un pat pe un postament cu patru trepte, o comodă înaltă şi un birou monumental. Pardoseala era parţial acoperită de un covor gri, pătrat. Exista, de asemenea, un cufăr cu îmbrăcăminte, o măsuţă, un fotoliu scund şi alte două scaune, şi, practic, acestea formau tot conţinutul camerei.

Începu prin a acorda ceva mai multă atenţie patului, decât îi acordase până atunci. Era o piesă de mobilier foarte solidă şi suporţii de la ambele capete erau groşi şi greoi. Ciocăni într-unul dintre cei de la capul patului, şi sună a

plin. Tăblia de la picioarele patului era minunat sculptată pe partea interioară, cea exterioară fiind perfect netedă, cu excepţia a două scuturi sculptate peste care sta un trandafir heraldic care apărea şi pe picioarele în formă de piloni ce păreau crescuţi din pardoseală. Răvăşi patul şi examină saltelele; petrecu o jumătate de oră, ciocănind pereţii şi examinând restul mobilierului din încăpere, dar fără nici un folos.

Era deconcertat că nu putea găsi nici un alt indiciu despre Abraham Selim. Nu fusese descoperit nici măcar un singur document care să arunce, cât de cât, o lumină asupra ameninţării conţinute în scrisoarea găsită pe biroul victimei. Cât despre Abraham Selim însuşi, acesta dispăruse complet. Toate scrisorile ce ajungeau pe biroul său erau deschise, şi astfel reieşi volumul impresionant al afacerilor lui, ca şi caracterul serios al clientelei, dar nici o scrisoare de apel pentru împrumut sau de amânare a scadenţei nu a oferit cheia identităţii lui. Tipul era un cămătar de ultimă speţă, şi dispariţia sa trebuie să fi constituit o binecuvântare pentru mulţimea nefericiţilor care îi picaseră în gheare.

Dar era o împrejurare nemaiîntâlnită care nedumerise pe poliţişti, aceea că nu existau dovezi scrise ale obligaţiilor lui faţă de clienţi. Nici o chitanţă sau notiţă cu promisiuni nu fuseseră descoperite în biroul sau la banca sa. De regulă, un cămătar le păstrează, împreună cu hârtiile de valoare, în tezaurul băncii. Nici creditul nu-i era foarte mare. Deşi prin conturile sale se derula un imens volum de afaceri, soldul nu-i depăşea niciodată câteva mii, şi banii pe care-i depunea erau retraşi din nou, imediat după lichidarea cecurilor. Când era necesar să acopere un cec pe care-l emisese pentru o sumă oricât de mare, aceasta îi parvenea directorului băncii sub formă de bancnote.

Din nou părea imposibil ca acest individ evaziv să fi scăpat neobservat. Pentru a deschide un cont trebuia să se fi dus la bancă – argumentară cei de la poliţie – însă s-a dovedit că

banii au fost transferaţi de la o bancă din mediul rural, al cărei director era mort. Dar şi dacă ar fi trăit, probabil că ar fi dat greş în a furniza o mărturisire satisfăcătoare cu privire la identitatea lui Abraham Selim.

A spune că îşi ascunsese urmele, ar fi fals. Pentru că nu lăsase urme pe care să le ascundă. Venise de nicăieri, nevăzut, şi, tot nevăzut, dispăruse în vidul din care apăruse.

Capitolul XIII.

DOAMNA DE LA SANTA BARBARA.

Scottie rareori ieşea din casă în timpul zilei, nu pentru că dorea să păstreze secretul asupra persoanei sale, ci întru apărarea intereselor lui Andy. Dacă era vizibil la lumina zilei, aceasta se întâmpla, îndeobşte, între ora unu şi două p.m., interval în care Beverley Green-ul servea, de regulă, masa de prânz.

Ieşi de la Nelsoni pe uşa laterală, ţinta lui fiind casa de oaspeţi şi Andy. Sub braţ avea ziarul de dimineaţă, cu un articol ce constituia subiectul vizitei sale, pentru că exista o referire la el care-l făcea să se simtă stânjenit. Un reporter oarecare, fără experienţă – care în mod evident nu auzise de fericita concluzie a ceea ce Scottie descria eufemistic ca „procesul” său „legal” – scrisese despre „o arestare senzaţională în această încântătoare fierbere a vieţii”, anterioară săvârşirii crimei, şi evoluase spre o concluzie jignitoare pentru Scottie.

Abia ieşise în drum şi se opri.

Un automobil uriaş îi blocă drumul, stând jumătate pe carosabil şi jumătate înţepenit în plantaţia de arbuşti ce mărginea Green-ul şi care, după câte ştia Scottie, era mândria locuitorilor săi.

Şoferul cu faţa roşie făcea încercări disperate de a întoarce pe drumul îngust, cu rezultate dezastruoase pentru frumuseţile arboricole ale comunităţii. Dar nici şoferul automobilului strălucitor, nici agitaţia şi zgomotele motorului în marche-arrièrre nu-l absorbiră pe Scottie, ci solitara ocupantă a acelei maşini.

Era o femeie de vârstă nedefinită, solidă şi totuşi cu vino-ncoace. Sub o tocă de stofă argintie, părul ei strălucea de un roşu metalic, culoare faţă de care sprâncenele negre se revoltaseră. Nuanţa feţei apărea tot atât de sfidătoare de sub stratul gros de pudră cu care îşi acoperise robusteţea firească a coloritului. Ochii săi albaştri se bombau într-un fel ce dădea impresia că era permanent surprinsă. Toate acestea, Scottie le observă în urma unei inspecţii experte a frumuseţilor mai consistente.

În lobul fiecărei urechi avea un diamant de mărimea unei alune; de gât îi atârnau trei şiraguri de perle de o dimensiune impresionantă; ataşate persoanei sale, în această regiune se mai aflau o baghetă de diamante, o placă bătută în briliante ce străluceau într-o mie de culori în faţa ochilor lui uluiţi, şi o mare agrafă din smaralde.

Scottie, privind spre mâinile ei strălucitoare, trase concluzia că nu avea inele pe degete.

— Îmi pare rău că fac o asemenea gălăgie, dar de ce nu v-aţi construit drumuri mai largi? îl învrednici pe Scottie cu un zâmbet prietenesc.

Tresări la auzul vocii femeii. Era atât de evident diferită de ceea ce anticipase el… Ghici din accentul ei că locuise mai mulţi ani în America; avea acea intonaţie ciudată pe care englezii o capătă după un sejur îndelungat în Statele Unite. Şi era o voce care îl făcu pe Scottie să tresară, întrucât această femeie încărcată de diamante fusese născută şi crescută de drojdia societăţii, cu toată orbitoarea ei bogăţie.

„Comună”, gândi Scottie şi se întrebă cum cucerise ea diamantele.

— Nu îs… n-am mai fost pe-aicea de mulţi ani, continuă femeia, luându-l pe interlocutorul ei drept un localnic. Îmi povestiră totul despre acest loc la Beverley. Aici a fost o crimă, aşa-i?

— Aşa este, spuse Scottie şi îi oferi politicos ziarul său. Veţi găsi o descriere completă aici, dacă v-ar face plăcere să-l

citiţi, doamnă.

— Nu-mi adusei ochelarii, zise ea tăioasă, dar luă ziarul din mâna lui. Un gentleman omorât! Ce revoltător! Nu mi-au spus numele lui, şi… nu ar fi însemnat nimic pentru mine, dacă mi l-ar fi spus. Zău, crimele astea sunt oribile, nu-i aşa? Avurăm una chiar lângă noi la Santa Barbara, şi Senatorul, dragul meu soţ defunct, nu mi-ar fî spus nimic despre ea. A crezut că m-ar tulbura, presupun. Senatorul Crafton-Bonsor. Poate aţi auzit de el? Numele lui a apărut foarte mult prin ziare. Nu că el s-ar fi necăjit pentru ce spuneau ziarele.

Scottie concluzionă că ziarele fuseseră neprietenoase. Dar un senator al Statelor Unite? Ăsta era un tip foarte greu de digerat. Ştia puţine despre oamenii politici americani, experienţa sa limitându-se la a se saluta cu diverşi procurori de district; avea însă bănuiala că senatorii sunt oameni cu rafinament şi distincţie.

— Ei bine, trebuie s-o şterg, domnule. Doamne, trebuie să-ţi dea fiori să locuieşti într-un loc unde s-a comis o crimă. Nu aş putea să dorm nici o noapte, domnule…

— Numele meu este Bellingham. Profesor Bellingham.

Ea era impresionată.

— Uaaa, dar nu-i ex-traor-di-nar?! Trebuie să fie măreţ să fii profesor… A venit odată unul în casa noastră din Santa Barbara – mi-ar place să-mi vedeţi casa, uaaa! gazonul este mare cât satul ăsta – tipul era minunat… A scos arici dintr-un joben cu arcuri, şi îmi arătase pălăria înainte şi bineînţeles că era goală. Aşa un om deştept! Ei bine, mă duc, domnule… profesore, vreau să spun. Stau la Great Metropolitan12. Doamne, ăştia ştiu cum să te-ncarce la nota de plată. Şi când am cerut un cantalup, nici nu ştiau ce înseamnă. La revedere.

Maşina ieşi curând din raza sa vizuală, lăsând în urmă un Scottie dus pe gânduri.

— Ai văzut automobilul acela? sună prima întrebare pusă lui Andy.

— Nu, am auzit doar. Am crezut că era camionul vreunui meseriaş.

— Bineînţeles că era un camion, consimţi Scottie, dar, Macleod, ar fi meritat să-i vezi accesoriile!… Aproximativei bine, nu voi încerca să-ţi indic o valoare. A fost îngrozitor! Şi ce doamnă!

Andy avea alte interese decât vizitatorii ocazionali ai Beverley Green-ului.

— Cum se simte domnişoara Nelson? întrebă.

— Minunat, răspunse Scottie. Se pregăteşte pentru o lungă plimbare în această după-amiază, în partea de sus a văii.

Andy se înroşi violent.

— Cine a spus asta? ceru el.

— Ea, replică Scottie glacial, şi mi-a amintit în mod special să-ţi transmit. Domnişoara Nelson are o inteligenţă de-a dreptul impresionantă, iată prin ce se deosebeşte de majoritatea fetelor pe care le-am întâlnit. O mare parte din acea modestie feciorelnică despre care citeşti în cărţi e o prostie…

— Te previn că nu am de gând să discut despre simţul modestiei domnişoarei Nelson, Scottie, spuse Andy trufaş, şi nu văd nici un motiv special care să te facă să tragi vreo concluzie din cele spuse de domnişoara Nelson. Probabil ţi-a dat de înţeles să-mi transmiţi că se simte destul de bine pentru a face o plimbare solitară.

— Posibil, admise Scottie. Mi-a spus că la ora trei se va afla la cel de-al doilea golf şi te va aştepta.

Andy nu-i putu oferi nici o explicaţie imediată.

— Şi, vorbind despre dragoste, continuă Scottie, aş vrea să vezi ce a scris reporterul de la Post Herald despre arestarea unui criminal periculos – adică eu – cu câteva zile înaintea asasinatului.

Se scurseseră deja zece minute de aşteptare pentru Andy, lângă coliba din golf, când apăru fata.

— Mi-a fost atât de teamă că nu vei putea să scapi!… exclamă ea când se apropie. Profesorul ţi-a transmis, nu-i aşa?

— O, da, mi-a spus, răspunse Andy sec.

— A! şi ţi-a relatat şi discuţia lui cu acea femeie ce avea o înfăţişare ciudată? întrebă Stella nerăbdătoare. Au avut chiar o conversaţie lungă. Maşina ei a culcat la pământ două drăgălaşe tufe de liliac. Într-adevăr, oamenii sunt neglijenţi; să încerce să întoarcă o maşină atât de mare pe un drum aşa îngust!

— Ce femeie ciudată a fost? întrebă Andy. Scottie a făcut o scurtă referire la ea. O vizitatoare?

Stella dădu din cap afirmativ.

— Am văzut-o pe fereastră. Pur şi simplu strălucea! Nu am mai avut ocazia să vorbesc cu domnul Scottie. Deja mă îmbrăcam când s-a întors.

Se plimbau în pas lejer înspre… Andy nu era chiar sigur nici atunci, nici după, ce cale au urmat, cu excepţia faptului că au ajuns la hotarele mărginite cu gard viu ale conacului din Beverley. Era în afara lumii, într-un cer nou şi palpabil. Atractivă, drăguţă, frumoasă? Îşi mai pusese cândva această întrebare. Profilul era perfect, coloritul – tot atât de delicat în lumina prea puţin romantică a soarelui, ca şi în noaptea aceea, când vraja luminilor estompate ar fi putut juca o festă privirii sale.

— Arthur Wilmot m-a jignit azi-dimineaţă, spuse ea.

— Oh! De ce? Credeam… lumea spunea…

Nu-şi termină fraza stângaci formulată.

— Că am fost logodită cu el?

Fata râse uşor.

— Te logodesc foarte-foarte uşor la Beverley. Niciodată nu am fost logodită cu el. Obişnuiam să port un inel pe degetul respectiv pentru că… ei bine, inelul se potrivea pe acel deget. Tata mi l-a dat.

Lui îi scăpă un suspin; ea îl auzi şi îi aruncă o privire fugară, apoi se uită tot atât de repede în partea opusa.

— Ce face Arthur Wilmot pentru a-şi asigura existenţa?

— Nu ştiu. Se ocupă cu ceva în oraş. Niciodată nu vorbeşte despre afacerile lui şi nimeni nu ştie ce este el de fapt. E ciudat, pentru că mulţi băieţi vorbesc despre munca lor – majoritatea celor pe care îi cunosc. Sunt îngrozitor de mândri de deşteptăciunea lor şi nu prea există alte subiecte de conversaţie în afara propriei persoane. Tu niciodată nu vorbeşti despre tine, doctore Andrew.

— Credeam că am fost neobişnuit de locvace… domnişoară Nelson.

— Nu fi caraghios! Mi-ai spus „Stella”, şi „proastă”, şi un anumit fel de proastă, aproape chiar din primul moment al întâlnirii noastre. E minunat, nu?

— Aveam cu siguranţă o criză de nervi, se confesă el.

— Mă refeream la… la faptul că ne cunoaştem atât de bine, şi că te simpatizez. Nu-mi plac oamenii, dacă nu-i cunosc de foarte mult timp. Poate a fost o reacţie. Începusem să te urăsc; mă făceai să mă simt atât de vinovată, atunci când mă priveai… Mă gândeam ce perfid trebuie să fii; exact ca un copoi care hăituieşte bieţii sclavi nenorociţi…

— Deci te-am făcut să te simţi ca un personaj din Coliba Unchiului Tom13?! zâmbi el. Cred că-mi place senzaţia asta. Presupun că majoritatea oamenilor gândesc aşa despre poliţie. Dar noi ne hrănim cu iluzia că vederea nasturilor strălucitori ai unui poliţist aduce o rază de bucurie în inima bunilor cetăţeni.

— Eu nu sunt un bun cetăţean, replică ea laconic. Sunt un cetăţean foarte rău. Nici nu ştii cât de rău…

— Pot ghici…

Merseră apoi mult timp fără ca vreunul să scoată un cuvânt.

— Stella, spuse el deodată, când te-ai întâlnit cu Merrivan, ţi-a… ei bine, ţi-a sugerat ceva despre viitor… unde avea de gând să locuiască?

— În Italia, răspunse ea şi un fior o străbătu. Mi-a spus că ar avea o groază de bani şi că deja cumpărase un frumos palat pe malul lacului Como.

— Nu ţi-a precizat că el avea banii?

— Nu. Îmi amintesc perfect că s-a exprimat: „voi avea”. Mi-a lăsat impresia că urma să-i obţină de undeva. Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta!

„De unde urma să primească banii?” se întrebă Andy. „De la Abraham Selim? Sau deja se asigurase în această privinţă şi ascunsese banii, iar Abraham Selim, descoperind intenţia lui de a locui în străinătate, a încercat să-i recupereze? Niciodată Selim nu a chemat pe cineva în judecată. Iată un amănunt ciudat. Se pare că întotdeauna a împrumutat bani numai dacă a avut un anume atu asupra victimei.”

Întâlnind un obstacol, luă mâna Stellei şi nu i-o eliberă nici după ce o ajută să treacă peste el. Nici ea nu şi-o retrase. Era fericită şi împăcată cu sine în compania lui. Atingerea acelei mâini puternice care o ţinea pe a ei atât de delicat, de parcă ar fi fost o piesă fragilă, de porţelan, era deosebit de liniştitoare. Ceva din puterea şi stăpânirea lui de sine trecuseră asupra ei, atunci când mâinile lui o prinseseră pentru prima oară de umeri. Acum era invincibilă, putea privi fără pic de teamă spre viitorul pe care Destinul i l-ar fi trimis.

— Eşti foarte serios, nu-i aşa? îl întrebă în timp ce se întorceau. Andrew, ştiam că plimbarea noastră va fi ca aceasta – încântătoare! Atât, şi nimic mai mult, nu doresc mai mult… încă; e minunat! Şi nu o vom putea repeta mâine, pentru că… ei bine, este ca şi cum ai încerca să repeţi o petrecere care a fost reuşită, dar spontană. Data viitoare ar fi un fiasco. Plimbările noastre vor fi mereu unice.

Se opriră lângă coliba de la cel de-al doilea golf, de unde porniseră în hoinăreala lor. Nu se vedea nimeni prin împrejurimi.

— Vreau să mă săruţi, spuse fata simplu.

Andy îşi înclină capul, şi buzele ei tremurânde le atinseră pe ale lui.

Capitolul XIV.

UN PAZNIC DE VÂNĂTOARE A AUZIT O ÎMPUŞCĂTURĂ.

Domnul Boyd Salter stătea la o măsuţă trasă lângă fereastra deschisă a bibliotecii, fereastră ce permitea o privelişte amplă asupra văii şi a unui colţ din Beverley Green. Era angrenat într-un complicat joc al răbdării, totuşi, nu atât de absorbit încât să nu facă lungi pauze pentru a privi cu interes la diverse lucruri comune ce intrau în raza sa vizuală. O dată a fost o mică turmă de oi ce şi-au croit drum, încet, spre zonele de păşunat. Altă dată a fost coborârea în viraje strânse a unui vultur cenuşiu, şi dispariţia lui cu o victimă neputincioasă în gheare. Apoi zări un om cu o haină lungă, închisă la culoare, şi pe acesta îl urmări un timp. Străinul se comporta straniu, dar era prea departe de seniorul de la conacul Beverley spre a desluşi exact cu ce se ocupă, căci el dădea ocol unei plantaţii de pe care, în aparenţă, tocmai ieşise.

Domnul Salter apăsă pe soneria de lângă cotul său.

— Adu-mi binoclul, Tilling! Este vreun paznic pe aproape?

— Madding; se află în sala servitorilor, domnule.

— Trimite-l la mine, dar adu întâi binoclul.

Prin lentilele prismatice îl văzu clar pe străin, însă fără a-l recunoaşte. Părea să fie în căutarea a ceva, pentru că progresa încet şi urma o traiectorie în zig-zag.

Boyd Salter întoarse capul. Un tip solid şi roşu la faţă, cu haină de catifea şi ghetre, fusese introdus în cameră.

— Madding, cine este cel ce se plimbă pe lângă Spring Covert?

Pădurarul îşi umbri ochii cu mâna.

— Pare să fie unul dintre gentlemen-ii din Beverley Green, spuse el, se numeşte Wilmot, cred.

Stăpânul său privi din nou.

— Da, probabil aşa este. Transmite-i complimentele mele, Madding, şi întreabă-l dacă-i pot fi de folos. Pare să fi

pierdut ceva, deşi cum a putut pierde în această parte a domeniului meu, îmi depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Madding plecă, şi domnul Salter îşi reluă jocul său. Îşi ridică privirea spre a-l vedea pe solidul pădurar traversând terenurile cu paşi mari şi se întoarse la cărţile de joc. Când privi din nou, îl zări doar pe Madding; vizitatorul neautorizat dispăruse.

„Obositor”, reflectă domnul Boyd Salter, şi, strângând cărţile, le amestecă reluând totul de la capăt.

După câtva timp…

— Mulţumesc, Madding. Am văzut că l-ai ratat.

— Iată ce am găsit, domnule, puţin mai departe de locul cercetat de acel gentleman. Presupun că acesta este obiectul căutat de dânsul.

Îi înmână o tabacheră de aur de pe care ştersese noroiul galben, căci Spring Covert14 era situat între mlaştini şi îşi datora denumirea pârâiaşului al cărui izvor se afla în inima pădurii.

Judecătorul luă tabachera în mână şi o deschise – conţinea două ţigarete umezite şi un petec de hârtie rupt dintr-un ziar pe care fusese mâzgălită cu creionul o adresă.

— Mulţumesc, Madding. Voi avea grijă să-i fie restituită domnului Wilmot. Da… domnul Wilmot. Poartă iniţialele lui. Bănuiesc că te va recompensa. Am auzit că ieri ai prins în capcană o hermelină – sau a fost astăzi de dimineaţă? Bravo! Sunt o plagă pentru păsările tinere. Avem destule păsări anul acesta? Perfect. Mulţumesc, Madding.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

Paznicul de vânătoare stătea în expectativă, şi Salter îi făcu semn să vorbească.

— Despre aceste crime, domnule… Am eu o bănuială, cum că omul care le-a comis a fugit prin parc.

— Doamne fereşte! Ce te face să crezi asta?

— Păi, domnule, eram pe-afară în acea noapte, gândindu-mă la diverse lucruri. Cei din Beverley braconează mai rău ca până acum. Şeful paznicilor domnului Golding mi-a spus

chiar astăzi că a prins un ins cu şase perechi de fazani în tolbă. Aşadar, domnule, eram pe-afară şi mă plimbam fără ţintă, când am auzit o împuşcătură dinspre capătul văii, aşa că am venit cât am putut de repede – deşi braconierii, de regulă, nu utilizează arme în jurul castelului. După ce am parcurs o parte din drum, m-am oprit, am ascultat – şi pot jura ca am auzit pe cineva umblând pe poteca pietruită, cea care duce spre pavilionul de vânătoare, unde se afla astăzi gentleman-ul. Am strigat: „Alo!”, şi atunci zgomotul a încetat. „Haide, jocul s-a sfârşit!” i-am spus, crezând că este un braconier, dar nu am mai auzit nici un sunet, nici nu am văzut pe cineva.

— Ai informat poliţia? Aşa ar fi trebuit să procedezi, Madding. Poate fi un indiciu foarte important. Din fericire, domnul Macleod vine să mă vadă după-amiază.

— N-am ştiut exact cum să procedez. De fapt, domnule, n-am făcut nici o legătură între împuşcătură şi asasinat până când nu am vorbit cu nevastă-mea – mai rar aşa cap ca al cucoanei mele, domnule! – şi ea s-a sculat şi mi-a zis: „Trebuie să-i spui domniei sale!”

Domnul Boyd Salter zâmbi.

— Soţia dumitale este o femeie inteligentă, Madding. Ar fi bine să stai prin preajmă când apare domnul Macleod… Cred că vine pe Long Drive15. E mai bine să-l aştepţi.

Andy, care venise în legătură cu interogatoriile, ascultă cu interes povestea pădurarului şi, totodată, îl chestionă.

— Madding a găsit şi o tabacheră aparţinând domnului Wilmot, precizează Boyd Salter, şi relată povestea cu căutările păgubaşului. Vă spun asta, nu pentru că ar avea vreo legătură cu crima – mulţumesc, Madding, nu mai trebuie să stai, decât dacă domnul Macleod mai are întrebări pentru dumneata… Către Andy:

— Nu? Mulţumesc, Madding.

Andy examină tabachera.

— Cum se face că a ajuns lângă pavilionul de vânătoare? Există pe acolo vreun drum public?

— Nicăieri prin apropiere. Trebuie să-mi fi violat teritoriul, deşi nu aş folosi acest cuvânt dur, referindu-mă la hoinăreala unui vecin. Prietenii noştri din Beverley Green au invitaţie permanentă de a folosi domeniul pentru picnicuri. În acest sens, ei înmânează o notă şefului paznicilor de vânătoare şi, bineînţeles, niciodată nu vin prea aproape de clădiri, în special de pavilionul de vânătoare care nu este cel mai plăcut dintre locuri.

Andy deschise tabachera şi scoase petecul de hârtie.

— O adresă, cred?! sugeră domnul Boyd Salter.

— Este o adresă – a lui Sweeny, spuse Andy, şi i-a fost dată lui Wilmot în chiar ziua crimei.

Se uită pe dosul hârtiuţei.

Fusese ruptă dintr-un ziar de duminică, şi din rândul cu data rămăsese doar „minică, 23 iunie”.

„În mod cert”, gândi Andy, „ziarul din care a fost rupt acest petec a aparţinut lui Sweeny. Tot atât de clar este şi că adresa a fost scrisă dimineaţa, pentru că există o regulă nescrisă, cum că oamenii nu poartă cu ei ziarele de duminică şi după-amiaza. Cei doi s-au întâlnit, au discutat, şi, dintr-un anume motiv, Wilmot a decis că are nevoie de funcţionarul lui Selim şi i-a luat adresa. Este puţin probabil ca întâlnirea să fi avut loc în pavilionul de vânătoare – în apropiere de locul unde a fost găsită tabachera – deci, ori s-au întâlnit din nou după lăsarea întunericului, ori, dintr-un motiv sau altul, în cursul nopţii,Wilmot a făcut o vizită secretă în acel loc.” Acceptă prima ipoteză ca fiind mai apropiată de adevăr. Wilmot era amestecat, atunci… Wilmot, a cărui misterioasă ocupaţie fusese descoperită de Merrivan, iar dezvăluirea acestui fapt îl băgase în sperieţi pe lăudărosul său nepot…

— Ce credeţi? întrebă Boyd Salter.

— Nu ştiu. Este ciudat. Mă voi vedea cu Wilmot şi îi voi returna tabachera, dacă îmi permiteţi.

Îi veniră în minte anumite coincidenţe pe drumul de întoarcere spre Beverley Green. Toate incidentele

importante care marcaseră şederea lui fuseseră în dublu exemplar. Auzise ameninţarea lui Wilmot şi crizele de nebunie ale lui Nelson, din afara caselor lor. Au existat hârtii arse la Merrivan, ca şi la Nelsoni. Acum ceva fusese cules…

— Am găsit un inel cu un diamant veritabil – mai exact, domnul Nelson l-a descoperit când se plimba pe pajişte, sunară primele cuvinte ale inspectorului la întoarcerea sa. Nu am auzit să fi lipsit vreun inel de la domnul Merrivan, dar nimeni din sat nu-l revendică.

Într-adevăr, Stella era cel mai neglijent dintre suspecţi! A presărat în urma ei dovezile cele mai zdrobitoare cu generozitatea unui jucător într-o cursă cu hârtiuţe16.

— Cineva îl va revendica, spuse el nepăsător.

Îl ajunse din urmă pe Wilmot în acea noapte, în timp ce ultimul se îndrepta spre casă.

— Cred că aceasta îţi aparţine, zise Andy, prezentându-i tabachera.

Tânărul făcu feţe-feţe.

— Nu prea cred, spuse el. Nu am pierdut…

— Monograma dumitale este înăuntru, insistă Andy, şi doi oameni au identificat-o deja ca aparţinându-ţi.

Nu era adevărat întru totul, dar…

— Deci aşa… Mulţumesc, Macleod, niciodată nu am pierdut nimic.

Andy zâmbi.

— Probabil că lângă pavilion căutai altceva, replică, şi ultima picătură de sânge părăsi faţa lui Wilmot.

— Când i-ai luat adresa lui Sweeny?

Wilmot îi aruncă o privire sclipind de ura purtată omului ce-l interoga. Această manifestare era atât de neaşteptată pentru Andy, încât, momentan, se zăpăci. Existau două cauze posibile pentru o asemenea atitudine: vinovăţia sau gelozia. Îşi închipui că a doua este cea reală, într-un fel sau altul, ori ghicise, ori cunoştea sentimentele lui Andy faţă de Stella.

— L-am întâlnit duminică dimineaţă, zise Wilmot deodată. A venit să mă roage să-l recomand pentru o slujbă. Îl cunosc de când era angajatul unchiului meu. M-am întâlnit cu el pe terenul de golf şi a notat adresa pe o bucată de ziar.

— Nu mi-ai spus nici mie, nici inspectorului Dane, că te întâlniseşi cu el.

— Uitasem. Nu, nu am uitat, dar n-am vrut să fiu implicat în acest caz.

— V-aţi întâlnit din nou noaptea. De ce la pavilionul de vânătoare?

Wilmot nu răspunse, şi întrebarea îi fu repetată.

— Se întorsese de la Beverley Green şi ardea de nerăbdare să mă vadă. A crezut că aş fi dorit să nu fiu văzut cu el.

— Când a crezut asta? Dimineaţă, când aţi fixat cea de-a doua întâlnire?

— Da, zise fără tragere de inimă, şi apoi: Nu vrei să intri, Macleod?

— Eşti singur?

— Da, foarte. Oricum, servitorii nu vin niciodată în camera mea, decât dacă-i chem, şi acum sunt plecaţi.

Reşedinţa de burlac a lui Arthur Wilmot era cea mai mică vilă din Beverley Green, şi mobilată cu un gust deosebit de rafinat. Dacă i se putea reproşa ceva, asta se datora faptului că era prea delicată pentru un bărbat.

Pe masa din camera unde fusese introdus se afla pălăria unei femei. Wilmot urmări direcţia privirii lui Andy şi îşi înăbuşi o exclamaţie. Era o pălărie în procesul creaţiei – scânteierea unui ac de cusut, un feston de mătase colorată.

„Sosirea noastră a întrerupt pe cineva din lucru”, gândi Andy şi se prefăcu că nu văzuse dovada unui fapt ciudat. „Wilmot este prea înfierbântat spre a locui complet singur, şi astfel nevoile se explică.”

— Una dintre servitoare, probabil, spuse acesta şi aruncă înciudat pălăria într-un colţ al încăperii.

Incidentul, care ar fi trebuit să-i mărească stinghereala, păru să aibă efect contrar, şi vocea lui era fermă când vorbi.

— L-am întâlnit pe Sweeny în ambele ocazii, şi a fost o prostie să nu recunosc aceasta. Sweeny îl ura pe unchiul meu şi a venit la mine cu o poveste – mai bine zis, cu aluzii la o poveste – despre care credea că mi-ar crea un puternic ascendent asupra domnului Merrivan. Nici acum nu ştiu însă, care era marele secret. A doua întâlnire de la pavilion avea rolul de a stabili condiţiile în care Sweeny mi-ar furniza această informaţie. Regret că am mers acolo – unde, oricum, nu am stat prea mult. M-am pus într-o poziţie falsă sau cel puţin nedemnă – se poate spune. I-am promis să-i scriu, şi, cu asta, afacerea s-a încheiat.

— Care era acest secret al lui Sweeny?

Wilmot ezită.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. Impresia pe care mi-a creat-o a fost că domnul Merrivan era dator lui Selim – Selim fiind patronul lui Sweeny. Dar, bineînţeles, este ridicol. Unchiul meu era un tip bogat când a murit.

Andy rămase tăcut, calculând posibilităţile ca această istorisire să fie adevărată. Apoi zise:

— Domnule Wilmot, ai vreo bănuială cine l-ar fi putut ucide pe unchiul dumitale?

Wilmot îl privi cu ochi măriţi.

— Dumneata ai? îl întrebă el.

În acel moment Andy intui în ce direcţie s-ar îndrepta mărturia acestui individ, dacă ar simţi planând asupra sa cea mai mică umbră de primejdie.

— Am elaborat mai multe ipoteze, răspunse el pe un ton rece, însă ar fi o nechibzuinţă din partea mea să mă blochez numai pe una dintre ele. Dar îmi amintesc, domnule Wilmot, că la ultima noastră întâlnire ai vorbit de o anume fată fără valoare. Acest fapt m-a intrigat. Te-ai certat pentru ea – după câte mi-ai spus – chiar cu unchiul dumitale. E foarte important, să ştii! Cine este fata?

Era o provocare de maestru, bine plănuită şi lansată în cel mai propice moment.

Wilmot nu se pregătise pentru o întrebare atât de direct şi de brutal pusă. Ştia că Macleod era pe deplin conştient de faptul că o curtase pe Stella Nelson. Trebuia să vorbească acum sau…

— Nu sunt pregătit să spun, sună compromisul său.

Dar Andy mersese prea departe şi riscase prea mult, pentru a mai permite duşmanului să se replieze.

— Ori o cunoşti pe fată, ori nu! Ori a existat o ceartă între dumneata şi unchiul dumitale, ori n-a existat! Îţi vorbesc ca ofiţer de poliţie însărcinat cu aceste investigaţii, şi vreau adevărul!

Vocea lui era aspră, ameninţătoare. Arthur Wilmot nu era un luptător.

— Am fost puţin zăpăcit azi-dimineaţă, replică el în silă. Nu mi-am dat seama ce spun. Nu a existat nici-o femeie şi nici-o ceartă.

Cu mişcări lente, Andy îşi extrase o agendă din buzunar şi notă, în timp ce adversarul lui îl fixa cu o furie rece şi crescândă.

— Mulţumesc, spuse Andy. Nu te voi mai deranja.

Ieşi fără a rosti vreun cuvânt, lăsând în urmă un tip care, cel puţin pentru moment, purta crima în inima sa.

— Domnule Macleod…!

Ajuns la capătul aleii, Andy întoarse capul. Wilmot se afla în spatele lui.

— Presupun că nu există nici un motiv să nu vizitez casa acum… Sunt moştenitorul de drept al unchiului meu şi trebuiesc făcute anumite pregătiri pentru înmormântare.

— Singurul lucru pe care-l doresc este ca, deocamdată, să nu intri în camera lungă; o păstrez neatinsă până la terminarea anchetei.

Traversă şi vorbi cu sergentul însărcinat cu paza.

— Totul va fi în ordine, domnule Wilmot. I-am spus sergentului să-ţi permită accesul.

Andy luase drept certe anumite aparenţe. Nu era nici surprins, nici amuzat să descopere pălăria denunţătoare în camera lui Wilmot. Fâstâceala lui fusese tot atât de elocventă, pe cât de şubredă, explicaţia. „Una dintre servitoare” nu prea concorda cu afirmaţia pe care o făcuse doar cu câteva minute mai devreme, cum că nimeni din personalul casei sale nu intra în acea cameră specială, decât chemat. Wilmot era celibatar – nici mai bun, nici mai rău, probabil, decât majoritatea burlacilor înstăriţi – dar era puţin surprinzător că-şi adusese o iubită la Beverley Green, unde servitorii erau bârfitori notorii. Totuşi, acest lucru nu părea a-i sta în caracter lui Arthur Wilmot.

Trecu pe la Nelsoni. S-ar fi dus acolo în fiecare zi şi n-ar mai fi plecat, dacă s-ar fi lăsat condus de dorinţe. Dar aşa, se consulta cu Scottie la primele ore ale dimineţii, de regulă chiar în mijlocul pajiştii satului.

Îl întâmpină Stella. Tatăl ei era în atelier, lucrând. În ciuda luminii descrescânde, şi fata era entuziasmată, pentru că Kenneth Nelson începuse un nou tablou, iar îndatoritorul Scottie era principalul său model.

— Va fi util să avem la dispoziţia noastră o poză atât de bună a lui Scottie, spuse Andy răutăcios. Pe viitor, când îl voi căuta, îmi voi trimite copoii la Academie spre a-l studia.

— Dar niciodată nu va mai greşi, zise fata, îngrozită doar la idee. Îmi spunea că a renunţat la vechiul său stil de viaţă şi că nimic nu-l va mai tenta să fure.

Andy zâmbi.

— Voi fi fericit dacă va proceda aşa, cedă el, şi schimbă subiectul. Îl cunoşti foarte bine pe Arthur Wilmot, Stella?

Primul ei impuls a fost să spună „Da”.

— Am crezut că-l cunosc, dar nu este aşa. De ce?

— Ştii dacă are vreo prietenă sau o rudă de sex feminin?

Ea clătină din cap.

— Singura relaţie pe care o cunosc este unchiul lui şi o mătuşă foarte bătrână. Vrei să spui că mai locuieşte cineva cu el? Nu ştiu să fi primit vreodată oaspeţi, cu excepţia

mătuşii sale, care este moartă, după câte cred. Niciodată nu a dat petreceri, cum fac celibatarii. De ce?

— Mă întrebam şi eu, spuse Andy, iar ea zâmbi, dar deveni dintr-o dată gravă.

— Nu ştiu ce se întâmplă. Ai găsit vreun indiciu? Locul este înţesat de reporteri. Unul dintre ei a venit chiar aici şi m-a întrebat dacă i-aş putea furniza detalii despre viaţa cotidiană a domnului Merrivan. Mergea la biserică, era un om liniştit, şi alte asemenea date. I-am spus că nu ştiu prea multe despre el; a fost totuşi mulţumit.

Andy respiră adânc.

— Mulţumesc cerului că Downer nu se află printre ei. Cine este Downer? E un reporter, cel mai dur din întreaga bandă, şi nu-i atât de uşor de satisfăcut precum oaspetele tău. Şi nu ar fi pus asemenea întrebări crude. Ar fi discutat despre artă cu tatăl tău, ar fi mers în atelier să admire Pygmalion-ul şi să discute despre valenţele culorii, despre atmosferă şi mişcare, şi tot jargonul artistic – iar după plecarea sa ai fi rămas cu un sentiment de nelinişte că spusesei mult mai mult decât ar fi trebuit să spui, nu despre vechii maeştri ai picturii, ci despre viaţa privată a domnului Merrivan.

Fata nu-şi desprinse privirea de pe faţa lui Andy, cât timp acesta vorbi. Iar el niciodată nu se uita prea mult la Stella, de teamă că ar strânge-o în braţe şi nu i-ar mai da drumul.

— Sunt sigură că tu cunoşti o groază de oameni… Nu că ar fi „răi”… vreau să spun… înţelegi ce vreau să spun… Nu am avut nici cea mai mică idee că eşti aşa cum eşti. Tipul acela, Downer – de exemplu – şi oameni precum profesorul… Scottie. L-am numit Scottie, din neglijenţă, şi a părut încântat la culme. Ai veşti noi?

— Nimic, doar că Dane ţi-a găsit inelul. De obicei presari inele cu diamante de-a lungul ţinutului?

Ea nu se perturbă deloc.

— L-am aruncat; nu-mi mai amintesc unde. Pleci? N-ai stat nici un minut şi nu l-ai văzut pe tata, nici pictura…

— Am stat îndeajuns de mult spre a-i scandaliza pe vecini, spuse el. Îţi dai seama că nu te pot vizita decât dacă trec aproape pe la toţi cu un motiv sau altul? Mă fac nesuferit de o sută de ori pe zi ca să… ei bine… să te văd.

Îl conduse la uşă.

— Aş dori să vii să ştergi din nou praful din salon, spuse ea cu tandreţe.

— Iar eu… eu îmi doresc nespus să fim lângă coliba de la cel de-al doilea golf.

Fata râse. El îi auzi sunetele cristaline în timp ce se depărta pe potecă.

Capitolul XV.

UN PAT CU SURPRIZE.

N-ar fi fost nici o exagerare dacă s-ar fi spus că, de la moartea unchiului său, Arthur Wilmot trăia într-o stare de încordare care-l făcea din când în când să simtă că-l va aduce în pragul nebuniei. Nici caracterul, nici educaţia sa nu erau pregătite pentru chinurile prin care trecea. Moştenise de la mama lui, o femeie nervoasă, extrem de irascibilă, acea lipsă de voinţă ce face ca o abdicare de la imperativele momentului să pară firească şi inerentă. Constrângerea, alta decât cea impusă de frică, nu o aplica perioadei maturităţii, aşa cum nu o aplicase nici acceselor de furie ale copilăriei. Că Stella nu cunoscuse adevăratul lui caracter, se datora în întregime încrederii acestuia în faptul că prietenia lor va evolua după cum o va dirija el. Fata nu ştia că relaţiile dintre ei progresaseră cu infinită atenţie din partea lui. Dacă la începutul acelei lungi perioade de amiciţie, tânărul nu-i dăduse nici cel mai mic semn că era îndrăgostit de ea, asta se întâmplase pentru că Arthur evitase sistematic compromiterea lui. Considera că juca „cinstit”. Îşi spunea asta mereu. Credea sincer că, în timpul prieteniei lor, fata îi oferise anumite posibilităţi spre a transforma relaţia lor într-una mai strânsă, şi – când, în final, el a decis că îi era potrivită, şi în cuvinte cu grijă alese

îi explicase intenţiile sale – refuzul ei prompt sosi precum trăsnetul pe un cer senin.

Vanitatea nu-l lăsa să creadă că răspunsul Stellei este definitiv. Tratase cu uşurinţă faptul că fusese respins, ştiind (sau spunându-şi) că femeile sunt puţin perverse şi ilogice în asemenea ocazii. După un nou refuz s-a complăcut în a arbora o atitudine de nobilă resemnare, rol ce-i permitea să revină la subiect, fără o întrerupere violentă a relaţiilor dintre ei.

Apoi a venit acel moment înfricoşător, când el a încercat să obţină prin asalt ceea ce nu reuşise prin răbdare şi linguşire. Dar biciul limbii fetei, dispreţul studiat, indiferenţa făţişă pentru măreţele lui sentimente, au avut efectul pe care piscurile înalte şi inaccesibile îl produc asupra alpiniştilor nedotaţi. Nu era deloc important dacă o iubea sau o ura; se iubea pe sine foarte mult, şi, văzându-se frustrat de ceea ce-şi dorea cu patimă, dădu o atât de mare importanţă ţelului său, încât viaţa fără atingerea acestuia nu i se mai părea demnă de trăit.

Venirea lui Andy Macleod, vizitele frecvente ale acestuia la Nelsoni, bârfa transmisă de la o slujnică la alta, toate acestea l-au împins spre graniţa nebuniei. La asta se adăuga povara morţii unchiului său şi teama că suspiciunile l-ar putea viza şi pe el. O a treia cauză a agoniei sale mentale se datora nesiguranţei situaţiei materiale viitoare. Unchiul lui îl finanţase. Ce rezervă de bani îi asigurase prin testament? Exista într-adevăr un testament? Fusese chemat de inspectorul Dane, împreună cu avocatul lui Merrivan, la o întrevedere comună, unde nu se făcuse nici o menţiune privind existenţa unui asemenea document. Arthur fusese întrebat de ambii dacă avea cunoştinţă de un depozit-seif sau de un alt loc secret unde ar putea fi ascunse hârtii. Spusese „Nu”, deşi, odată, unchiul său, într-un moment de expansivitate, îl luase în dormitor şi îi arătase un loc ca acela pe care îl căuta poliţia.

Când îi întreba pe Dane sau pe Andy dacă „s-a găsit ceva”, această idee o avea în cap. Era ciudat că Darius Merrivan îi putuse arăta aşa ceva. Nu au fost intimi, şi Arthur de multe ori s-a minunat că unchiul său i-a avansat asemenea sume de bani generoase pentru a investi într-o afacere despre a cărei natură niciodată nu a întrebat. Iată cel mai ciudat lucru – Darius niciodată nu l-a întrebat, şi, cu câtva timp în urmă, când Arthur Wilmot, puţin ruşinat, era pe punctul de a-i furniza nişte informaţii, unchiul lui i-a retezat-o scurt.

Niciodată nu se informase despre profitul lui Wilmot şi nici măcar nu menţionase problema banilor, iar această circumstanţă constituia temeiul credinţei lui că, la moartea sa, Merrivan intenţiona să-i lase considerabila-i avere.

Unchiul lui îl rugase odată să ţină secret faptul că era căsătorit. Dar, cu greu ar fi plătit atât de mult pentru o tăcere pe care cererea adresată unei rude ar impune-o, mai ales că maniera în care se terminase acea căsnicie fusese atât de scandaloasă.

Arthur Wilmot aşteptă până când îl văzu pe Andy dispărând după arbuştii de lângă casa Nelson-ilor, apoi traversă spre locuinţa unchiului său.

— Domnul Macleod a spus că puteţi intra, domnule Wilmot, îi zise sergentul. Presupun că v-a comunicat dorinţa sa de a nu se intra în camera lungă?

Wilmot îi făcu un semn cu capul şi urcă scările spre etaj.

Trei dintre servitorii lui Merrivan fuseseră trimişi acasă. Toţi erau originari din Beverley şi disponibili pentru anchetă. Pe alţi doi îi luase Arthur în propria lui reşedinţă. Refuzau să doarmă în casa crimei, deşi munceau acolo în timpul zilei.

Se îndreptă direct spre dormitorul lui Merrivan. În orice moment Andy ar putea afla că el profitase imediat de permisiunea acordată şi era posibil să se întoarcă să supravegheze căutările sale. Stătu un timp lângă uşa deschisă, ascultând pentru a se asigura că sergentul nu-l urmărise, apoi, traversând camera, îngenunche lângă

piciorul în formă de pilon al patului. Prinse trandafirul ce masca legătura dintre părţile laterale şi solidul picior al patului şi îl răsuci repede spre stânga. Se auzi un clic; trase spre sine cu putere, şi se ivi un sertar în formă de scut, în care se aflau mai multe hârtii, un mic teanc de bancnote legate cu bandă de cauciuc şi o cutie plată conţinând hârtie de scris. Le îndesă pe toate în buzunar, închise sertarul şi răsuci trandafirul sculptat. Mai exista un alt sertar sub scutul de la cel de-al doilea pilon al patului? Se duse până la uşă şi ascultă din nou. De jos se auzi strănutul sergentului, aşa că se întoarse la pat. Dar aici, şi trandafirul şi scutul erau inamovibile. Erau părţi ale ornamentaţiei mobilierului. Tremura violent, nerăbdător să ajungă în propria-i cameră, fiindu-i teamă că agitaţia sa putea fi observată de către poliţistul de pază.

Privindu-se în oglindă, văzu că faţa lui avea o paloare cadaverică, şi îşi frecă viguros obrajii. Se plimbă dintr-o cameră în alta, pentru a câştiga timp să-şi recompună figura şi, în sfârşit, coborî scara, cu genunchii tremurânzi.

— Aţi găsit ceva, domnule?

Sergentul, instalat în salon într-un fotoliu confortabil, îşi ridică privirea de pe ziar.

— Chiar nimic. Mi-e teamă că sunt puţin copleşit de…

Tremurul vocii sale nu era trucat.

— Vă înţeleg întru totul, domnule, i se adresă sergentul cu simpatie. Este primul meu caz de crimă în douăzeci de ani de serviciu. Domnul Macleod s-a obişnuit cu ele, fiind şi doctor. Doamne! Vorbeşte cu un asemenea sânge rece despre lucruri care mie îmi produc fiori!

Ajuns la el acasă, Arthur încuie uşa camerei lui, lăsă în jos jaluzelele şi aprinse luminile. Apoi îşi goli conţinutul buzunarelor. I-a fost necesară o privire rapidă spre a vedea că testamentul nu se afla printre hârtiile aduse, doar dacă… Din cutia de piele extrase o foaie împăturită. Era un certificat de mariaj. Al unchiului său? Nu, certifica cununia Hildei Masters, de profesiune jupânească, cu John Severn,

student. Mariajul se petrecuse cu treizeci de ani în urmă. Arthur era derutat. De ce unchiul lui şi-a dat atâta osteneală să păstreze dovada căsătoriei unei slujnice? Citi documentul cu atenţie, crezând că va găsi vreun indiciu. Se celebrase la catedrala St. Paul, din Marylebone – Londra, şi unchiul său nu figura în document, nici măcar ca martor. Totuşi, certificatul trebuie să fi avut o valoare excepţională pentru defunct. Toate ideile sale în legătură cu testamentul îi fugiră din minte, datorită descoperirii pe care a făcut-o la examinarea uneia dintre achiziţiile sale. Erau două poliţe, una de şapte sute, alta de trei sute de lire, completate în favoarea lui Abraham Selim, şi semnate de Kenneth Nelson. Căută pe verso semnătura celui ce le acceptase şi găsi, după cum se aşteptase, numele unchiului său.

Cele două poliţe erau prinse laolaltă cu un ac şi ataşate unui petec de hârtie cu scrisul lui Merrivan: „Aceste poliţe sunt contrafăcute. Plătibile pe 24 iunie.”

Contrafăcute! Wilmot îşi micşoră ochii. Ştia Stella? Acesta era motivul pentru care se dusese la Darius Merrivan pe 23 noaptea? Ştia! Ăsta era atu-ul pe care-l avea Merrivan asupra ei. Iată de ce era atât de sigur că se va căsători cu ea. Într-un moment de beţie nebună, Kenneth Nelson, în mare criză de bani, îi dăduse lui Merrivan două poliţe cu acceptări contrafăcute.

Fluieră încet. Nu le putea cuprinde încă însemnătatea. Examână banii alene. Era o sumă foarte mare, şi respiraţia i se acceleră când îi puse în propriul său portofel. În orice caz era ceva palpabil. O moştenire demnă de luat în considerare. Celelalte hârtii erau lungi liste de documente. Unchiul său le scrisese cu o grafie frumoasă, şi erau uşor de urmărit. Fiecărui rând îi corespundea o scrisoare. Acestea puteau aştepta. Le încuie împreună cu certificatul într-un seif înzidit şi îşi dedică noaptea speculaţiilor.

La zece şi jumătate ieşi din casă. O geană de lumină mai zăbovea pe cer; noaptea era foarte liniştită. Putea auzi vocile dintr-o grădină îndepărtată, de la capătul pajiştii.

În salonul Stellei luminile ardeau. Trebuie să înfrunte riscul întâlnirii cu Andrew Macleod; mai mult decât atât, trebuie să rişte întrebările iscate odată cu dezvăluirea existenţei poliţelor.

Din fericire, Stella era singură. Când îl recunoscu pe vizitator, blocă drumul spre uşă.

— Pot vorbi cu tine, Stella? Nu te voi reţine prea mult.

— Poţi vorbi acum, domnule Wilmot, şi sper că vei fi foarte scurt.

— Nu-ţi pot spune aici, zise el, controlându-şi supărarea crescândă, decât dacă doreşti ca toţi să audă ce am să-ţi comunic.

Dar fata era de nezdruncinat.

— Nu te pot pofti înăuntru. Sunt neobişnuit de amabilă prin însuşi faptul că vorbesc cu dumneata.

— Oh, eşti, nu-i aşa? spuse tânărul, furios. Poate vei gândi că şi eu sunt neobişnuit de amabil, înainte de a termina ceea ce am să-ţi spun!

Ea încercă să închidă uşa în faţa lui, dar el a fost cu mult mai rapid. Piciorul său era o pană inamovibilă.

De astă dată fata se supără tare.

— Îl voi chema pe tatăl meu, îl ameninţă.

— Fă-o, i-o întoarse Arthur. Aş vrea să identifice semnătura unchiului meu pe două poliţe în favoarea lui Abraham Selim.

Datorită propriei sale tirade nu auzi sufocarea ei lăuntrică, dar presiunea asupra uşii cedă deodată. Fata se rezemase cu spatele de un perete, cu mâinile pe lângă corp şi capul plecat.

— Intră, spuse aproape şoptit.

Arthur Wilmot intră victorios. Aşteptă până când ea se mişcă încet spre salon, apoi o urmă şi îşi puse pălăria hamburgheză pe masă, cu aerul unuia care lua în posesiune propriul ei suflet.

Stella se aşează şi îl privi. Între ei se afla o masă cu o lampă, iar umbra aruncată de abajurul acesteia ascundea ochii

fetei, dar el îi văzu buzele tremurânde şi îşi bombă pieptul, cu satisfacţie.

— Tatăl tău a plastografiat numele acceptantului, spuse el, dispensându-se de preambulul pe care îl pregătise.

— Pot vedea ob… obiectele?

El le despături pe masă.

— Da, seamănă cu celelalte, spuse fata apatică. Nu ştiu prea multe despre asemenea lucruri, dar arătau ca… presupun că cele două pe care le-am luat, erau… simulacre. Le-a confecţionat ca să mă păcălească. Am crezut că erau reale.

— Te-ai dus să-l vezi duminică noaptea? Te-am văzut intrând, apoi te-am văzut ieşind în fugă. Ai vrut să obţii acele poliţe. Ţi-a dat nişte copii.

Întrebarea o făcea să se simtă, fizic, bolnavă. Era atât de dezgustător, atât de dezgustător…!

— Aşa că le-ai furat, dar bătrânul te-a păcălit, nu?! Bineînţeles că te-a păcălit… Doar nu crezi că ţi-ar fi permis să-l învingi? Cum ai de gând să procedezi?

Fata nu răspunse.

— Să-ţi spun eu ce vei face. Vei fi rezonabilă şi te vei căsători cu mine. Acest detectiv blestemat nu înseamnă nimic. Este doar un poliţist. Cred că ţi-a mai rămas puţin respect pentru propria ta persoană, nu? Te mânjeşti cunoscând un asemenea om… Îţi voi da aceste poliţe drept cadou de nuntă. Vei avea necazuri, dacă nu accepţi! Acum îmi revin mie de drept. Moştenesc datoriile neonorate ale unchiului meu, şi-l voi trimite pe domnul Kenneth Nelson acolo unde-i este locul. Sunt în măsură să o fac. Priveşte! Unchiul meu a scris aici pe hârtie: „Aceste poliţe sunt contrafăcute.” Iată unica dovadă necesară, Stella!

Înconjură masa venind spre ea cu mâinile întinse, dar fata se ridicase de pe scaun şi se retrăgea din faţa lui.

— Foarte bine. Dormi cu acest lucru în minte! Mâine mă voi întoarce. Nu-i poţi spune lui Macleod, fără a-i povesti că tatăl tău este un hoţ. Nu ar putea digera aşa ceva. A făcut

tot posibilul să te ferească de belea, dar va fi obligat să ia măsuri împotriva tatălui tău. Fii înţelegătoare, Stella…!

El a stat un moment în uşă, străpungând cu privirea umbrele ce-o învăluiau. Când a închis uşa, zâmbea. Tocmai deschidea poarta, tot zâmbind, când o mână mare îi acoperi gura şi îl împinse violent înapoi. Înainte de a putea înţelege ce se întâmplase, cineva îl strângea de gât cu o mână şi cu cealaltă îi cerceta buzunarele.

Apoi a fost zguduit puternic, şi a văzut sclipirea înfricoşătoare a unor ochi dublaţi de o pereche de ochelari.

— Încearcă să vorbeşti despre asta şi ai încurcat-o – al dracului de sigur! Du-te şi spune-i lui Macleod! Diseară îţi va face percheziţie. De unde ai obţinut acele poliţe? Şi ce altceva ai mai luat?

— Dă-mi înapoi hî… hârtiile, spuse Wilmot cu voce tremurândă.

Scottie rânji dezagreabil.

— Hai, du-te la poliţie, zise el batjocoritor, şi vezi dacă măcar ei le pot lua înapoi!

Arthur Wilmot plecă spre casă. Nu era un luptător.

Capitolul XVI.
ANCHETA

— O faptă bună, spuse Scottie sentenţios, aduce întotdeauna şi răsplata, iar eu aproape că acţionez în consonanţă cu toată literatura de înaltă clasă pe care am citit-o, având ca subiect criminali recuperaţi. Nu sunt sigur că cel mai potrivit cuvânt e „consonanţă”, dar sună bine. În ultima închisoare vizitată de mine editau o serie de romane având exclusiv ca subiecte faptele bune ale ocnaşilor versaţi ce fuseseră salvaţi de la o viaţă de ruşine şi mizerie de zâmbetul candid al unui copil. Uneori era fiica guvernatorului, alteori, sora unui preot, şi vârsta ei varia de la nouă la nouăsprezece ani. Dar ea era întotdeauna salvată de la înec de către un bandit – în general acesta fiind pe cale de a comite o nouă crimă, şi mai odioasă. Însă

rememorarea ochilor ei albaştri îl făcea să renunţe la cariera sa, şi trăia fericit până la adânci bătrâneţi. Sfârşit!

— Vorbeşti… doar… ca să mă opreşti… dintr-o criză… de isterie, zise Stella printre suspine.

În cămin se afla o nouă grămăjoară de cenuşă; încă fumega.

— N-ar fi trebuit să arzi şi acul, continuă Scottie, şi, culegându-l aşa fierbinte cum era, îl înfipse în marginea jiletcii sale. Hârtia arsă este doar hârtie arsă, dar – presupunând că Willy într-adevăr dă fuga la poliţie şi îndrugă o poveste despre două poliţe ce au fost prinse cu un ac, şi că ei găsesc acul ars – ei bine, asta ar arăta ca şi cum ar spune adevărul, şi nu mi-ar place deloc.

— Ai auzit totul? îl întrebă fata, tamponându-şi ochii cu batista.

— Aproape tot, mărturisi Scottie. Eram în grădină când vorbea cu dumneata pe trepte. Şi a lăsat uşa de la intrare deschisă, aşa că am auzit… aproape tot ce-a spus. Din punct de vedere profesional, acel om nu este un escroc. I-ar trebui cinci ani de muncă serioasă pentru a face din el ceva care seamănă a profesionist. E însă foarte nervos. Şi limbut. Toţi din zonă sunt aşa. Te uiţi la mine, domnişoară Nelson, cu o expresie de îndoială… Probabil mă încadrezi în aceeaşi categorie. De acord, dar conversaţia mea se sprijină pe cunoaştere. Nu poţi merge în jurul lumii – ca mine, care am străbătut toată Canada, şi Statele Unite, şi Australia, şi Africa de Sud, şi insulele – fără a acumula cunoştinţe pe care un sejur ocazional la zdup te ajută să ţi le consolidezi.

— Mă duc în camera mea, domnule… Scottie. Nu ţi-am mulţumit, nu-i aşa? Trebuie să-i spun domnului Macleod.

Scottie clătină din cap cu violenţă.

— Nu trebuie să faci asta, domnişoară. L-ai pune în încurcătură. Experienţa mea în materie de poliţie m-a învăţat două lucruri: ce doresc ei să ştie şi ce nu doresc să ştie. Este fatal să faci o greşeală în oricare dintre cazuri.

Fata îi dădu dreptate; nu mai avea puterea să poarte o discuţie în contradictoriu. Ultimul şoc îi epuizase resursele fizice şi psihice. Dorea doar să plece şi să fie liniştită. Nu-i mai acordă nici un gând lui Arthur Wilmot. Îl lăsase lângă cenuşa din cămin.

— Noapte bună, şi mulţumesc.

— Vise plăcute, îi ură Scottie şi nu-şi ridică ochii de pe cartea pe care-o citea, până când ea nu se depărtă.

Apoi strânse cu grijă cenuşa, o duse la bucătărie şi o amestecă într-un pahar cu apă. După aceea vărsă totul în chiuvetă, spălă paharul şi îl şterse cu grijă.

— Dacă şi trecutul cuiva ar putea fi spălat atât de uşor, spuse Scottie poetic.

* *

A sosit la Beverley Green a doua zi dimineaţă, cu mult timp după ce avangarda armatei de jurnalişti îşi strânsese corturile – un ziarist inteligent, între două vârste, care nu aparţinea nici unui ziar în mod special, dar avea entrée la toate. Era un culegător de ştiri în cel mai propriu înţeles al cuvântului, pentru că-şi găsea recolta în mirişte: urechi atente la informaţii răsărite ici-colo. Se întâmpla ca, uneori, culesul să dea slabe rezultate în munca sa, dar deseori subţia snopul prea uşor strâns de primii agricultori.

Avea simţul ştirilor adevărate, ceea ce înseamnă că toate demersurile lui erau subordonate adevărului, indiferent pe cine ar fi lovit sau ce interese ar fi periclitat. Metodele sale puneau problema într-o etică asupra căreia metafizicianul şi moralistul niciodată nu ar fi căzut de acord. Pentru a descoperi adevărul ar minţi şi ar trişa şi, la nevoie, ar fura. Ar dezvălui o confidenţă cu inima tot atât de uşoară, ca şi când ar comanda micul dejun. Garanţia solemnă a păstrării secretului făcea parte din arsenalul lui. Majoritatea celor din breasla sa – cei mai mulţi, oameni oneşti – îl dispreţuiau şi nu făceau nici un secret din antipatia lor. Dar cu toţii admiteau că era un mare jurnalist şi îşi exprimau regretul că nu s-au născut fără simţul decenţei.

Era un om mărunţel, cu trăsături vulgare, care purta un pince-nez imens şi, când nu dormea, avea încontinuu o ţigară aprinsă în gură. În mod normal părea nervos şi nemulţumit, fiind etichetat, în consecinţă, ca „respingător”. Putea lua aproape orice înfăţişare spre a fi complementarul

celui de vis-à-vis; în această însuşire sta puterea lui şi, pentru victimă, primejdia.

Era de notorietate faptul că a vorbit timp de trei ore despre teologie cu episcopul de Grinstead, şi nu a făcut nici o mişcare greşită, înainte ca episcopul, în cadrul ilustrării unui anumit punct al conversaţiei lor, să-i fi dezvăluit dedesubturile poveştii reverendului Stoner Jelph şi motivul renunţării acestuia la viaţa duhovnicească. Bineînţeles, episcopul nu menţionase numele domnului Jelph. El era, în argumentarea prelatului, un ipotetic X. Însă Downer (acesta era numele reporterului) a obţinut povestirea şi a tipărit-o. Nu a menţionat nici un fel de nume, dar n-a lăsat nici un dubiu asupra persoanei la care se referea.

Andy a fost primul care l-a văzut pe Downer sosind. Încă din ziua crimei tot aşteptase apariţia lui. Reporterul veni drept la el.

— Bună dimineaţa, Macleod. M-am gândit să discut cu dumneata înainte de a face o investigaţie pe cont propriu, întotdeauna am zis că nu este corect faţă de omul însărcinat cu rezolvarea cazului, să-ţi vâri nasul, fără a-i spune întâi lui. De multe ori un reporter face al dracului de mult rău în acest fel. Cred că am aflat elementele principale. Sunt noutăţi?

Andy îl servi cu ţigări din tabacheră.

— Îmi pare bine că ai venit, Downer, deşi ai cam întârziat. Nu, nu avem nimic nou.

— Nici un fel de indicii mai proaspete? Cine este acest Abraham Selim pe care îl hăituiţi? Se pare că i-am mai auzit numele.

— Iată articolul tău, Downer, zise Andy, trăgând din ţigară şi studiindu-l pe celălalt pe sub pleoapele lăsate. Tuturor le-a scăpat Selim. Chiar şi nouă.

— Măreţ. Poate că ăsta este cel mai bun loc pentru a-l prinde de coadă. Poţi avea încredere în mine, Macleod. Nu-ţi voi încurca iţele. Eu însumi sunt un vânător.

Ar fi inexact să spui că lui Downer îi era frică de Andy. Nu-i era frică de un deal de dinamită, dar nu ar fi ales creasta acestuia ca loc de fumat. Îl respecta pe Macleod, şi, pe cât posibil, îl evita. Era singurul om pe care-l considera în stare să se angajeze într-o vendetă inteligentă împotriva lui, dacă l-ar fi obstrucţionat. Downer respecta capacitatea acestui antagonist. Totuşi continuă:

— Mi s-a spus că-l ţii aici pe Scottie-Ochelaristul. A reuşit să scape de acuzaţii cu alibiul lui?

— Acum este aici, spuse Andy. Nişte prieteni de-ai mei îi oferă casă şi masă.

— Crezi că are vreun rol în istoria asta? spuse Downer, dând din cap. Posibil. E un tip cu o minte ascuţită şi mă bucur că a scăpat. Nu cred în disputa cu martorii poliţiei. Mă duc acum…

Andy îl privi cum se depărta alene în direcţia casei lui Merrivan. Fusese sincer în ce spusese despre Scottie, ştiind că Downer va afla mai devreme sau mai târziu. Fusese într-adevăr deştept, căci reporterul vizitase Beverley Green-ul cu o noapte înainte şi îl urmărâse pe Scottie până acasă. Considerându-l pe acesta o sursă de senzaţie, Downer îşi îndreptă paşii spre casa ce-l adăpostea. Zece minute mai târziu, împreună cu un sergent entuziasmat, comenta despre încetineala promovării în poliţia regională.

Ancheta s-a desfăşurat în acea după-amiază, iar micul tribunal a fost supraaglomerat, depăşindu-se cu mult capacitatea sălii.

Andy l-a văzut pe domnul Boyd Salter stând într-un scaun privilegiat lângă procuror, şi judecătorul îl chemă la el.

— L-am adus pe Madding, paznicul de vânătoare; este jos, spuse el. Mărturia sa ar putea fi valoroasă pentru a stabili ora la care s-a comis crima. Am încercat să aflu mai multe amănunte despre Abraham Selim. Pare să-şi fi început operaţiunile acum treizeci şi cinci de ani, undeva în vest. Un foarte vechi prieten al meu – care bineînţeles că nu doreşte să i se cunoască numele – în tinereţe, pe când era la

colegiu, a făcut câteva afaceri cu el. Niciodată nu l-a văzut pe Selim şi nu cunoaşte pe nimeni care să-l fi zărit vreodată. Se pare că a venit în oraş cu douăzeci şi cinci de ani în urmă şi a stabilit o legătură avantajoasă între firmele de transport, cele de export şi agenţi, fiind perfect informat asupra situaţiei lor financiare. Mi-e teamă că asta-i tot ce ştiu.

Andy îi mulţumi şi se întoarse la locul său.

Firme de transporturi! Ce firme existau? De curând fusese în biroul unui agent, şi amintirea îl făcu să tresară – Wentworth & Wentworth, firma falimentară ale cărei birouri se aflau chiar lângă uşa lui Abraham Selim. Ar putea fi o coincidenţă, dar merita încă o verificare, decise el, în timp ce, la invitaţia juriului, se pregătea să declare sub prestare de jurământ.

Mărturia sa a precedat-o pe a domnului Arthur Wilmot, care îl identificase pe unchiul lui şi vorbise cu ei chiar în noaptea crimei.

Valetul îl urmă în boxa martorilor şi spuse povestea pe care deja o debitase la o duzină de reporteri şi lui Andy.

Întrebarea care-l neliniştea pe Andrew Macleod era dacă Arthur Wilmot va fi rechemat să dea declaraţie în legătură cu numele prieteniilor feminine ale unchiului său. Nici o întrebare pe această temă nu i-a fost adresată în timp ce-şi depunea mărturia. Procurorul nu a făcut caz de vocea femeii, arătându-se mult mai interesat de incidentul cu scrisoarea. Valetul indică pe o hartă schematică locul exact unde o găsise, totodată relatând cum o culesese el şi o plasase în mod mecanic sub celelalte hârtii ale lui Merrivan.

— Era împăturită sau deschisă?

Valetul nu era sigur. Credea că era pe jumătate deschisă când a ridicat-o.

— Plicul scrisorii s-a descoperit?

În acest moment a fost rechemat Andy la bară, şi acesta a declarat că, deşi s-a făcut o percheziţie foarte minuţioasă, nu s-a găsit nici un plic. Atunci, aspectul i se păruse ciudat

lui Andy. Scrisoarea era nedatată, şi, probabil, fusese predată devreme, în cursul acelei zile.

— Aţi descoperit ceva care să vă facă să credeţi că domnului Merrivan îi era teamă pentru viaţa sa?

— Am găsit un revolver încărcat, răspunse Andy. Se afla într-un dulăpior în spatele biroului şi putea fi luat foarte uşor la nevoie. Nu fusese folosit sau atins, măcar.

(Descoperise arma după ce Scottie îi descrisese localizarea dulăpiorului.)

Poliţistul care văzuse primul cadavrul, domnul Vetch – avocatul mortului, Madding – paznicul de vânătoare, bucătarul lui Merrivan, menajera cea isterică – care a mai dat o probă a slăbiciunii ei şi în faţa juraţilor, trebuind să fie scoasă din sală – şi chemarea la bară a inspectorului Dane au încheiat ancheta; iar interogatoriul părea să fi decurs bine, când procurorul – care era un bătrân gentleman ce-şi da aere, cu o memorie deteriorată – îşi ridică privirea din hârtiile pe care le examina, rostând:

— Domnule Macleod, aş vrea să reveniţi la bară. Există aici un punct care pare să nu fi fost clarificat. Este cel legat de femeia a cărei voce a fost auzită de valet.

Andy se îndreptă calm spre boxă.

— În articolul unui reporter se relatează că aţi văzut o femeie părăsind locuinţa domnului Merrivan la ora unsprezece; a trecut pe sub fereastra dumneavoastră de la casa de oaspeţi, îndreptându-se, în aparenţă, spre Beverley. De regulă, nu iau în seamă articolaşele din ziare, dar aici, se afirmă clar acest lucru, într-un interviu dat de dumneavoastră unuia dintre ziarişti, şi nu-mi amintesc să se fi făcut nici o referire la vizitatoare în cursul anchetei noastre.

Capitolul XVII.

INELUL CU DIAMANTE.

Era o experienţă de roman pentru Andy Macleod ca, aflându-se în faţa unei instanţe judecătoreşti, să comită

sperjur. Îi venea greu să creadă că el era cel ce vorbea atât de calm.

— Da, am văzut uşa casei lui Merrivan deschizându-se, şi, imediat după aceea, o femeie traversând pajiştea, în direcţia casei de oaspeţi.

— Ce oră era?

— Unsprezece. De fapt, ceasul bisericii din Beverley bătea ora unsprezece când a trecut ea.

— Nu i-aţi putut distinge figura?

— Nu, excelenţă; luna era acoperită de nori în acea noapte.

Cu asta, mărturia se încheie, şi juriul se retrase. A revenit după o jumătate de oră cu verdictul de omor premeditat, acuzat fiind Abraham Selim. De fapt, procurorul i-a condus la această încadrare juridică.

Downer nu venise la tribunal. Andy privise în jur, căutându-l, dar nu se vedea nici la masa reporterilor, nici în mulţimea din mica sală unde se desfăşura ancheta.

Se opri să sporovăiască puţin cu domnul Boyd Salter şi cu un reprezentant al Departamentului Procuraturii, apoi se îndreptă spre sat, având aproximativ aceeaşi stare de spirit faţă de Downer, precum Stella faţă de el, atunci când se întâlniseră prima dată.

Mergea atât de încet, încât avocatul lui Merrivan a putut să-l ajungă din urmă.

— Povestea cu domnul Merrivan, picat în ghearele unui cămătar, este un nonsens – spuse acel gentleman al cărui nume era Vetch. Domnul Merrivan era un om bogat.

— A lăsat vreun testament? Asta n-aţi menţionat în declaraţia dumneavoastră, spuse Andy.

— Nu s-a descoperit niciunul, replică celălalt, dând din cap. Domeniul va aparţine domnului Wilmot, dacă nu va apare o rudă mai apropiată.

Andy se întrebă cât adevăr conţinea acea poveste conform căreia Merrivan fusese căsătorit. Se cercetaseră registrele matrimoniale, dar nu se descoperâse o astfel de căsătorie.

— L-aţi descris pe Merrivan ca pe un comerciant. Ce înseamnă asta exact? În ce domeniu anume al comerţului se plasau afacerile lui?

Domnul Vetch îşi clătină capul, gânditor.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Era foarte discret în această privinţă şi nu a apelat la serviciile noastre decât după ce s-a retras din afaceri. Am o bănuială că se ocupa de comerţul cu ceai.

— Ce vă face să credeţi asta? întrebă Andy imediat.

— Era foarte pretenţios în privinţa ceaiului. Cred că era singurul articol din gospodărie care îl interesa cât de cât. Deseori, când eram la dânsul în casă şi se servea ceaiul, îmi cerea părerea în maniera unui cunoscător de vinuri care te-ar ruga să apreciezi calitatea unui vin vechi de Porto.

Ajunseseră la încrucişarea cu drumul spre Beverley Green, când, în raza lor vizuală, apăru un tip care se deplasa în aceeaşi direcţie.

— Cel de colo nu e reporter, unul – Downer? L-am întâlnit azi-dimineaţă. Un băiat foarte inteligent, aprecie Vetch. Am discutat cu el despre noua hotărâre a înaltei Curţi de Justiţie cu privire la responsabilităţile agenţilor comerciali. Pare a fi foarte documentat în materie de legislaţie.

— În toate materiile, completă Andy încruntat. Presupun că nu v-a întrebat nimic despre afacerile private ale lui Merrivan?

— Dacă ar fi făcut-o, nu i-aş fi spus nimic. Sunt o vulpe prea bătrână ca să fiu prins discutând despre afacerile clienţilor mei. Singurul subiect pe care l-am discutat a fost chiar inofensiv – costul vieţii noastre zilnice!

— În ce sens? întrebă Andy curios.

— Presupunea că întreţinerea unei asemenea locuinţe trebuia să-l fi costat o groază de bani pe Merrivan. Nu avusesem ocazia să-i verific cheltuielile, dar am făcut-o după aceea. Bineînţeles că nu i-am arătat lui Downer chitanţele.

— Dacă le aveaţi pe masă, i le-aţi fi arătat. Acel tip poate citi şi stând cu capul în jos. Există printre ele o notă de plată mai deosebită – una de o valoare foarte mare?

— Una de 130 de lire, răspunse avocatul. Nu era chiar o notă de plată, ci un bileţel scris de mâna domnului Merrivan: „Stelling Bros, £ 130”. Nu ştiu ce reprezenta. Ce firmă este asta?

Andy nu-l lămuri.

Stelling-ii erau cei mai mari bijutieri din oraş, şi acea însemnare – pe care meticulosul domn Merrivan o scrisese, probabil, după ce distrusese chitanţa – era preţul inelului cu un ciorchine de diamante pe care-l cumpărase anticipând o cucerire facilă.

Între timp se apropiară de Downer îndeajuns ca să-i poată auzi, şi Andy schimbă discret subiectul.

— Nu, nu am venit la anchetă, spuse Downer. Am avut de dat nişte telefoane, şi asemenea lucruri oricum mă plictisesc. Nu a ieşit nimic la iveală, presupun?!

— Nimic care să arunce o lumină asupra cazului şi care să nu fi fost deja publicat, replică Andy.

La acest punct, avocatul îi părăsi. Trebuia să pună în ordine problemele legate de patrimoniul lui Merrivan.

— S-a spus ceva despre un inel cu un ciorchine de diamante cumpărat de domnul Merrivan cu patru sau cinci zile înaintea morţii sale? întrebă Downer, secerând iarba cu bastonul şi, aparent, interesat doar în decapitarea unei margarete. Presupun că trebuie să fie vorba despre inelul găsit în iarbă de inspector, continuă el. Ciudat, bătrânul Merrivan cumpărând un inel cu diamante şi apoi aruncându-l!… Mai degrabă l-a cumpărat pentru cineva care îl ura atât de mult, încât, îndată ce a ieşit din casa lui – să zicem că în jurul orei unsprezece noaptea – l-a scos din deget şi l-a aruncat cât a putut de departe.

— Aceeaşi idee mi-a venit şi mie, spuse Andy. Femeia care a trecut pe sub fereastra mea putea să fi făcut aproape,

orice din momentul în care a ieşit din casa lui Merrivan şi până când a intrat în raza mea vizuală.

A urmat o tăcere, imediat întreruptă de Downer:

— Exista un poliţist de serviciu la acest capăt din High Street. Aştepta în faţa unei case. O servitoare i-a adus nişte cafea, şi el a flecărit cu ea între unsprezece şi unsprezece şi jumătate. Nimeni nu a trecut pe acolo între unsprezece şi unsprezece şi douăzeci de minute.

Era încă angajat în decapitarea florilor sălbatice şi nu-i aruncă nici măcar o privire lui Andy.

— Ar fi putut urma o altă cale. Sunt două posibilităţi de a ajunge la şosea, replică Andy.

Urmă o altă tăcere, apoi Downer îşi continuă monologul:

— Un poliţist pe bicicletă a pornit la ora unsprezece fără zece de la răscrucea Hylton – celălalt capăt al drumului – şi a pedalat spre Beverley. N-a văzut pe nimeni până când nu a ajuns la poliţistul care sta de vorbă cu servitoarea. Avea în faţă o lampă de iluminat puternică, şi drumul este extrem de strâmt. Femeia nu s-ar fi putut ascunde nici măcar la umbra unui gard viu, nu-i aşa?

— Toate aceste amănunte dau un caz ciudat, îl aprobă Andy. Este posibil ca ea să se fi întors pe urmele propriilor săi paşi, după ce m-am îndepărtat eu de fereastră. M-am culcat cu câteva minute mai târziu.

— Vrei să spui că s-ar fi putut întoarce la Merrivan?

Downer îşi ridica privirea.

— Să se fi întors după ce aruncase inelul?

— L-ar fi putut pierde; iată o explicaţie – spuse Andy – şi, descoperând pierderea inelului, să se fi întors să-l caute.

— Inelul a fost găsit în apropierea drumului, insistă inepuizabilul Downer. Ori ea l-a aruncat, ori nu a venit de-a dreptul, traversând pajiştea, aşa cum aţi declarat. Mijlocul pajiştii se află la aproape optzeci şi cinci de iarzi de locul unde a fost găsit inelul.

— Optzeci şi şase, precizează Andy cu gravitate, iar Downer începu să râdă.

— Sunt de acord cu dumneata că nu are prea multă importanţă incidentul cu femeia, spuse el. Bărbaţii vârstnici au prietenii ciudate. Probabil că era vreo târfă din sat.

Îl privi fix pe detectiv, dar Andy nici nu clipi. Acest om ştia. Cum aflase – dacă era o deducţie inteligentă sau o informaţie primită? – nu se obosi să ghicească.

— Cred că nu ar trebui să ignorăm reputaţia lui Merrivan. Tipul a dus o viaţă foarte sănătoasă, din câte ştim noi.

— Nu ea a comis crima, zise Downer cu convingere, dar ar trebui clarificat acest aspect. Scottie este ocupat? întrebă el deodată, şi Andy râse.

— Foarte. Temporar este un personaj corijat moral. Presupun că-i pozează domnului Nelson, un artist care trăieşte prin părţile acestea. Dar nu e necesar să-ţi spun nimic despre el, Downer. Un copoi ca dumneata are biografia lui în vârful degetelor.

— S-a dus acolo pentru un curs de recuperare morală, aşa e? spuse Downer. Da, am făcut cercetări în acest sens. O fată încântătoare, domnişoara Nelson…

— Foarte, îl aprobă Andy, o fată cu adevărat încântătoare.

Downer dădu din cap.

— Îmi închipui că este foarte necăjită din cauza crimei. Era prietenă cu domnul Merrivan, nu-i aşa? El i-a împrumutat trei sute de lire cu aproape nouă luni în urmă. Desigur – adăugă conciliant – nu este treaba mea sau a dumitale. Şi nu e un lucru ieşit din comun pentru o doamnă să împrumute bani de la un om destul de bătrân, ca să-i poată fi tată.

Asta era cu adevărat o veste surprinzătoare pentru Andy, dar el ştia că Downer nu făcea afirmaţii gratuite.

— Cum ai obţinut această informaţie? îl întrebă.

— Am uitat cine mi-a spus, răspunse Downer căscând. Salut! Pe curând.

Unul din oamenii săi venise să-l ajute la întocmirea unui raport asupra crimei, aşa că Andy îi dădu acestuia o misiune urgentă.

— Du-te în oraş şi află dacă Downer a fost aici noaptea trecută, şi cu cine s-a văzut. Probabil a stat la hotelul Beverley.

Bănuiala lui Andy nu a fost departe de adevăr. Domnul Downer sosise cu trenul de seară şi îl avusese ca oaspete la cină pe un funcţionar de la Banca Agricolă Micham.

— E un fel de rudă cu Downer, raportă telefonic detectivul. Nu a stat prea mult în Beverley.

— Şi nu va mai veni mult timp de acum înainte, spuse Andy întunecat.

În mod evident, aceasta era sursa de informaţii a lui Downer. Faptul că ruda sa cu siguranţă va fi concediat, dacă dezvăluise secretele băncii, nu însemna pentru domnul Downer mai mult decât dacă o nenorocire similară l-ar fi lovit pe cel mai mare duşman al său.

În gospodăria Nelson-ilor, în acea după-amiază, banii nu intrau în discuţie. Domnul Nelson veni din atelier purtând lunga sa haină albă, iar fata îl aştepta. Fusese foarte tăcut toată dimineaţa, abia a scos câteva cuvinte la prânz, aşa că era puţin temătoare, întrucât aceste semne ale unui spirit neliniştit aveau o singură consecinţă.

El închise uşa dinspre coridorul ce ducea la atelier, şi apoi se întoarse s-o verifice.

— Stella, vorbi el în sfârşit, m-am trezit destul de devreme astăzi dimineaţă şi m-am gândit îndelung. Îţi aminteşti de banii pe care noi i-am împrumutat de la bietul Merrivan, sau, mai degrabă, pe care i-ai împrumutat tu?

Ea făcu semn că da.

— I-am dat noi vreodată înapoi?

Răspunsul fu din nou afirmativ.

— De unde ai obţinut banii pe care i-ai restituit lui Merrivan? Îmi amintesc că eram într-o criză de bani cumplită când te-am trimis să-i împrumuţi.

Fata nu răspunse.

— Este vorba de 300 £, nu?

— Da, tată, răspunse ea repede.

— De unde dracu ai luat 300 £ ca să-i dai înapoi? Eşti sigură că într-adevăr i-am plătit?

— Oh, da, tată. Am chitanţa de primire semnată de el.

Nelson se aşează şi, timp îndelungat, îşi examină unghiile şi ridurile de pe frunte.

— Am doar o idee vagă despre acest lucru, spuse el. Îmi vin în minte frânturile unui vis. Oare plata a fost făcută în timpul acelei… – ezită – acelei săptămâni îngrozitoare când te-am chinuit atâta?

Nu mai continuă descrierea acelor şapte zile de tortură mentală, în timpul cărora nici măcar o dată nu apăruse în casă complet treaz.

— Chiar atunci am primit o sumă de bani, nu-i aşa? De unde i-am obţinut?

— Nu ştiu, zise ea.

Începu să bată cu degetele în masă, iritat.

— Este ciudat. Asociez invariabil acea perioadă cu o întâmplare neplăcută – ceva care face să-mi îngheţe sângele în vene – şi nu ştiu ce e. Bineînţeles, poate fi doar o închipuire a animalităţii mele, dar nu cred că este, totuşi, aşa ceva. Nu am făcut nimic scandalos, nu?

— Nu, tată.

Consecinţa acelei fapte scandaloase fusese ştearsă, odată cu dovada sa carbonizată.

— A fost ceva revoltător? insistă el, studiind-o cu atenţie. Aveam momente frecvente de pocăinţă siropoasă chiar şi în acea perioadă, nu? Şi, dacă aş fi făcut ceva rău, ar fi trebuit să-ţi spun. De unde dracu au venit banii ăştia?

Stella nu-l ajută să descopere. Povara păcatului său, cu toată greutatea ei, o purta fata şi nu ar fi împărţit cu nimeni amintirea acelor momente îngrozitoare.

În amurg, Stella uda un strat cu flori la umbra unui gard viu ce separa grădina din faţa casei, de drum. Doi tipi treceau pe lângă gard, şi prinse o frântură din discuţia lor. Era mai degrabă monolog, întrucât vorbitorul dădea foarte rar prilejul companionului său să plaseze un cuvânt.

— Când v-am văzut prima dată, domnule Wilmot, am crezut că veţi fi dificil de abordat. Voi, oamenii tăcuţi, profunzi, sunteţi întotdeauna cel mai greu de intervievat pentru un reporter…

Domnul Downer discuta un subiect foarte drag lui Arthur Wilmot, şi anume: domnul Arthur Wilmot.

Capitolul XVIII.

CINE A FOST FEMEIA?

Andy Macleod comandase toate ziarele de dimineaţă şi i-au fost aduse când încă era în pat. Îşi trecu degetele peste titlurile lor şi alese Megaphone, pentru că aflase că acesta era ziarul în numele căruia Downer îşi desfăşura cercetările.

Îl deschise cu un sentiment nedesluşit de neîncredere şi descoperi că avusese suficiente motive. Megaphone nu era un ziar care să manipuleze ştiri senzaţionale. Avea o orientare politică puternică, o corespondenţă străină excelentă şi o anumită calitate literară. Reportajele cu crime se aflau, de regulă, în paginile interioare, dar, pentru prima dată, Megaphone publicase la loc de frunte, pe prima pagină, povestea unei crime.

Andy citi titlul: „FEMEIA DE LA MIEZUL NOPŢII” dar ceea ce l-a făcut să se ridice în picioare, cu o înjurătură, a fost cel de-al doilea rând: „RELAŢIILE DOMNIŞOAREI NELSON CU DEFUNCTUL”

Nu citi paragraful care urma, ci puse ziarul pe pat. Prima lui senzaţie a fost una de consternare, gândindu-se la fată şi la ce va simţi ea când va vedea subtitlul. A doua îl privea pe domnul Downer. Niciodată nu strânsese de gât un reporter, dar era convins că, în anumite circumstanţe, ar fi o îndeletnicire plăcută.

Ridică ziarul şi citi: „Ancheta de ieri de la Beverley privind pe cei doi bărbaţi asasinaţi în împrejurări senzaţionale a fost (scrie corespondentul nostru special) cea mai simplă formalitate. Procedura nu a dezvăluit fapte necunoscute

publicului şi nici nu ne-a adus mai aproape de soluţionarea cazului.

Dintr-un motiv straniu, poliţia pretinde că nu ştie numele femeii care a vizitat casa domnului Merrivan la ora 22.30 şi, chipurile, ar fi părăsit-o la ora 23. Doctorul Andrew Macleod, care nu este numai un eminent criminalist, ci şi un strălucit membru al acelui consiliu intern al investigatorilor de crime – ce constituie teroarea răufăcătorilor – a declarat în mărturia sa că a văzut o femeie părăsind casa la acea oră. Este evident, totuşi, din cercetările întreprinse, că noaptea era prea întunecată – luna fiind complet ascunsă de nori – deci a fost omeneşte imposibil să fi urmărit femeia în timp ce aceasta traversa pajiştea.

Că o femeie a părăsit într-adevăr Beverley Green, am stabilit. Este vorba de servitoarea domnului Sheppard, care s-a dus la capătul stradelei să pună o scrisoare la cutia poştală ce se află la intersecţia stradelei cu drumul principal. Este cert că aceasta e femeia pe care a văzut-o doctorul Macleod, şi nu persoana auzită de valetul domnului Merrivan, pe când respectiva se certa cu fostul lui patron. Atunci, cine a fost această doamnă? Este un fapt general cunoscut în Beverley că a fost domnişoara Stella Nelson, fiica acelui eminent artist, Kenneth Nelson, care domiciliază în Beverley Green.

Nu este nici un secret că domnul Merrivan era animat de un sentiment de cea mai înaltă şi mai profundă afecţiune faţă de ease poate afirma aceasta cu toată consideraţia. Îi oferise să o ia în căsătorie, ofertă care trebuie să fi avut ecoul dorit în inima fetei, întrucât cu trei zile înaintea asasinatului cumpărase un inel de logodnă de la Stelling Bros. A doua zi după crimă s-a găsit un inel în iarbă, la nici cincizeci de iarzi de poarta principală a locuinţei domnişoarei Nelson. Se ştie, de asemenea, că, cu câtva timp în urmă, domnişoara Nelson a avut dificultăţi financiare şi a obţinut un împrumut de 300 £ de la domnul Merrivan, achitându-l din suma încasată pe două poliţe pe care dânsa

le-a negociat cu succes cu acel om citat în concluziile anchetei ca asasin, şi anume, Abraham Selim.

Acele poliţe, care se aflau în casă cu o zi înaintea crimei, au dispărut. Cum a făcut fata cunoştinţă cu Selim? Atât de bune cunoştinţe încât, fără nici un fel de precauţie, el să-i fi avansat o sumă atât de mare de bani?! Problema privind această relaţie încă nu s-a clarificat, dar este neîndoielnic faptul că numele lui Darius Merrivan apărea pe poliţe ca acceptant, şi că primirea poliţelor de către decedat a fost pentru acesta ca o lovitură de trăsnet. Se impune concluzia că semnăturile de acceptare erau plastografiate. Nu vreau să sugerez că domnişoara Nelson ştia că acele accepturi erau false sau că dânsa a luat parte, într-un anumit fel, la o fraudă care s-ar fi putut săvârşi. Cu o săptămână înaintea tragediei, domnul Merrivan îi arătase nepotului său, domnul Arthur Wilmot, poliţele care, împreună cu certificatul de căsătorie al unei bătrâne servitoare – pe care îl păstrase, probabil, din motive sentimentale – şi cu alte câteva documente, erau încuiate într-un birou din camera unde domnul Merrivan a avut întrevederea cu domnişoara Nelson şi unde dânsul şi-a găsit moartea.

Acele documente au dispărut. Când poliţia a venit la faţa locului, a găsit în şemineu o grămăjoară de hârtii arse, şi este clar că asasinul a violat seiful, în căutarea acelor hârtii pe care le-a ars înainte de a dispare. Cine avea interes să ardă conţinutul seifului? Evident, cineva asemeni persoanei care falsificase accepturile domnului Merrivan.

Cât despre acţiunile domnişoarei Nelson în noaptea crimei, s-a stabilit că, deşi există un martor care a văzut-o intrând în casă, nu există nici o fiinţă umană care să o fi văzut ieşind. Mărturia doctorului Macleod poate fi luată în considerare ca o greşeală scuzabilă. Dânsul a văzut o femeie trecând pe sub fereastra sa; şi-a închipuit că era cineva care ieşise din casa domnului Merrivan – cel ce scrie aceste rânduri a fost în camera din care doctorul Macleod a privit scena respectivă, şi poate garanta pentru

imposibilitatea cuiva de a vedea din acel unghi uşa principală a casei lui Merrivan – şi, prin confuzia sa, şi-a creat singur mari dificultăţi.

Dar cel mai interesant aspect al acestui caz este străduinţa extraordinară pe care a depus-o dânsul în a răstălmăci indiciul important cu privire la vizitatoare. Unei persoane i-a declarat că era o vecină – ceea ce nu prea concordă cu povestea sa despre o femeie care a trecut pe sub fereastră – altei persoane i-a relatat o altă variantă. Descoperirea inelului, dânsul a tratat-o cu tot atâta uşurinţă. Într-o singură privinţă a fost consecvent: a ţinut constant departe de orice discuţie numele domnişoarei Nelson, şi a stat între dânsa şi cei care, ca şi dânsul, se străduiesc să-l descopere pe asasinul lui Darius Merrivan.”

Andy citi din nou articolul. Într-un fel, era o capodoperă. Adevărul se îmbina atât de coerent cu falsul maliţios, încât era imposibil pentru cineva – altul decât cel aflat în posesia tuturor datelor – să sesizeze graniţa. În spatele acestei declaraţii se afla, desigur, Arthur Wilmot, prezentat de expertul domn Downer.

Se îmbrăcă repede şi traversă pentru a o vedea pe Stella, şi de la prima privire pe care i-o aruncă, ştiu că citise articolul.

— Domnul Scottie l-a citit primul, spuse ea în timp ce închidea uşa, şi a plecat împreună cu tata să facă schiţe de peisaj. Din fericire, plănuiseră asta cu mai multe zile în urmă.

— Tatăl tău nu l-a văzut?

Ea negă.

„Este extraordinar de stăpână pe sine”, gândi el. Se aşteptase să o găsească în pragul unei crize de nervi. În loc de asta, pe cât era de calmă, pe atât era de gravă.

— Cred că Arthur i-a furnizat toate informaţiile, zise fata. Acum ştii adevărul, Andrew.

— L-am ştiut tot timpul – replică liniştit – cu excepţia împrumutului. Bineînţeles că l-ai făcut pentru tatăl tău, nu?

— Da, răspunse ea fără a ezita. Ar fi un nonsens, în acest moment, să pretind că tata nu s-a comportat îngrozitor.

Se uită la el având în privire o lumină pe care detectivul nu o mai văzuse niciodată.

— Şi este adevărat că m-ai protejat, Andy. Ce se va întâmpla acum?

— Să-ţi spun ce speră Downer: că-mi voi trimite demisia în dimineaţa asta, zise el pe un ton prozaic, şi fata se sufocă.

— Atunci acest lucru… te-a ruinat… profesional, aşa e? Oh, Andy!

— Admit că nu am nici cea mai vagă idee despre adevărul la care acest por… acest gentleman se referă, continuă el, dar mi-am neglijat datoria numai în sensul că am refuzat să merg pe căi care nu ar fi dus nicăieri. Ştiu că nu tu ai comis crima; dacă îmi dau demisia, trebuie să dau în judecată Megaphone-ul pentru defăimare, ceea ce şi tu eşti obligată să faci. Dar noi nu luăm asta drept literă de lege, Stella. Ştiu un alt mod, şi mai eficace. Blestemata aceea de femeie de sub fereastră! Bineînţeles că nu am văzut pe nimeni, spuse fără să clipească. Încercam doar să-ţi creez un alibi. Faptul că servitoarea lui Sheppard a ieşit din casă în acea perioadă şi i-a furnizat lui Downer o explicaţie, e cel mai mare ghinion din lume.

— Servitoarea lui Sheppard într-adevăr a ieşit?!

El confirmă.

— Downer nu face niciodată asemenea greşeli. Dacă spune că slujnica a ieşit la ora unsprezece, poţi paria pe toţi banii tăi că aşa este. Wilmot i-a dat toate informaţiile. Este adevărat că Wilmot nu a avut nici un drept să fie în posesia acestora. Ai adus poliţele aici, nu-i aşa?

Ea tăcu.

Apoi, rupând tăcerea:

— Andy, am de făcut o confesiune. Ţi-aş fi spus asta şi înainte, dar domnul Scottie m-a avertizat să n-o fac.

După care, cu toată sinceritatea, îi povesti despre vizita lui Arthur Wilmot – acesta având poliţele intacte – şi de actul

lui Scottie de furt la drumul mare, cu violenţă. El o ascultă, şi o lumină coborî asupra lui.

— Acum înţeleg. Brută şantajistă! A vrut să te recâştige pe cea mai simplă cale. Nimeni nu poate dovedi că unchiul lui nu i-a arătat poliţele cu o săptămână înaintea morţii, şi dispariţia lor, asociată cu hârtiile carbonizate din şemineul camerei de zi a lui Merrivan, arată cât se poate de suspect. Acum, ce-ar trebui să facem, Stella?

Se opri deodată şi se înfioră.

— I-am permis lui Wilmot să intre în casă. Iată unde a găsit actele! Ce acte? Certificatul de căsătorie al unei bătrâne servitoare, câteva documente mai puţin importante şi poliţele. Aşteaptă!

Ieşi din casă şi într-o secundă traversă în salturi pajiştea.

Capitolul XIX.

OMUL DIN SPATELE DRAPERIEI.

Era ultima zi când poliţia încă se afla în stăpânirea casei, şi a avut norocul să-l găsească pe sergentul care se aflase acolo când Arthur Wilmot vizitase locuinţa.

— Nu, domnule, cred că şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în dormitor. Nu a stat nici acolo prea mult, sună răspunsul subalternului la întrebarea ce-i fusese adresată.

Andy urcă scările sărind câte două trepte deodată şi se îndreptă spre dormitor. Mai vizitase încăperea de trei sau patru ori. Făcu din nou un control minuţios. Ştia instinctiv că ascunzătoarea se afla undeva în vecinătatea patului. Scutul şi trandafirul stil Tudor îi atraseră atenţia datorită faptului că, în timp ce pe piciorul drept gen pilon al patului terminaţia plată a petalei era perfect dreaptă şi cu unghiuri egale, la piciorul din stânga fusese răsucită pieziş. Se aplecă şi întâi trase, apoi roti floarea. Se auzi un clic, după care ieşi la iveală un sertar gol.

Nu era chiar gol, descoperi când îl scoase complet; intra 18 inchi în suporţii laterali ce păreau solizi. Exista un petec de hârtie pe care erau scrâse trei serii de cifre. Prima reprezenta 6.700 £ şi fusese tăiată. A doua era de 6.500 £.

Şi aceasta fusese anulată, iar dedesubt apăreau cifrele 6.370 £. Diferenţa era de 130 £. Preţul inelului! Andrew era sigur de un lucru, şi anume, că în acest sertar fuseseră ascunse poliţele, iar cu ele, „certificatul de căsătorie al unei bătrâne servitoare” şi – fluieră – 6.370 £.

Un om foarte meticulos, domnul Merrivan. Ţinuse socoteala banilor existenţi în sertar, şi, când lua din ei, tăia totalul înlocuindu-l cu noua sumă rămasă. Dacă ar putea fi sigur! Ochii lui Andy străluceau.

Se întoarse la fată cu un aer aproape vesel şi o găsi stând în aceeaşi poziţie în care era când o părăsise.

— Andy, nici să nu visezi la demisia ta, îi spuse când el intră în cameră. Voi scrie o declaraţie, spunându-le tot adevărul, şi ţi-o voi da ţie.

— Dar cum vei explica rolul lui Scottie? întrebă Andy, iar ea rămase fără replică. Nu, draga mea, suntem exemple vii ale acelui vechi şi minunat proverb care se referă la ademenitori şi la pânza pe care o ţes, iar noi doi suntem atât de strâns uniţi, încât nu se poate prăbuşi unul fără a pica şi celălalt. Oricum, nu-mi voi da demisia. Vom lăsa lucrurile să curgă de la sine până când am veşti de la departament.

Astăzi, Departamentul Poliţiei s-a deprins atât de mult cu criticile ziarelor, încât nu s-ar simţi bine dacă acestea s-ar abţine de la comentarii. Mai mult decât atât, între departament şi Megaphone a existat o răceală datorită publicării unui paragraf indiscret care l-a obligat pe promotorul unei mult apreciate companii să se refugieze în străinătate.

Andy a fost rechemat la centru şi, mergând acolo, a petrecut două ore cu şeful lui direct, întrevederea având drept consecinţă întoarcerea sa cu autoritatea întărită. A găsit o notiţă a lui Downer cuprinzând un gen de scuze, ceea ce nu-i era caracteristic acestuia.

Domnul Nelson se întorsese, citise ziarul, şi scotocise Beverley Green-ul înarmat cu o cravaşă de vânătoare,

căutându-i pe domnul Downer şi pe invizibilul Arthur Wilmot – în final fiind calmat de Scottie.

— Este monstruos, Macleod, monstruos, se zbuciuma el, anulând toată munca de lămurire a lui Scottie. Îi voi da în judecată – pe dumnezeul meu – şi îi voi sparge capul acelui individ infernal.

— Puteţi proceda cum doriţi în privinţa calomnierii, spuse Andy, dar m-aţi pune într-o postură foarte delicată dacă aţi interveni în acest moment, domnule Nelson. Îmi asum eu responsabilitatea de a-l pune la punct pe Downer. Aş putea spune că se află în posesia unei probe foarte puternice împotriva noastră, dar aceea nu va fi tipărită. Trebuie să-i ataci pe reporteri în exact aceeaşi manieră în care ataci acuzarea – le zdruncini credibilitatea martorilor ei. Şi astă-seară am de gând să-i produc lui Arthur Wilmot şocul vieţii lui.

Domnul Arthur Wilmot găsise în Downer un om cu sensibilitate şi judecată. Îi explică acestuia de mai multe ori că el nu era genul de om care să lege rapid prietenii. Downer îl aprobă; niciodată nu avusese o astfel de impresie. De fapt, prima dată când îl văzuse pe domnul Arthur Wilmot îşi spusese: „Iată un om cu o judecată originală şi dificil de înţeles.”

Se înclină binevoitor către obiectul admiraţiei sale. Cinau într-o cameră privată din hotelul Beverley, care avea avantajul – din punct de vedere al domnului Wilmot – de a fi departe de Beverley Green, şi – din cel al domnului Downer – de a fi aproape de oficiul telegrafic.

— Articolul acela al dumitale de azi-dimineaţă a fost puţin cam vehement, nu-i aşa, Downer?

Era o întrebare pe care o mai pusese.

— Nu, nu cred, spuse Downer pe un ton neutru. O situează pe tânăra doamnă într-o postură nefavorabilă, dar, în ultimă instanţă, domnule Wilmot, avem anumite responsabilităţi ca cetăţeni, şi, deşi nu sugerez nimic şi nici nu am sugerat

vreun moment că ea ar şti ceva despre crimă, cu siguranţă s-a purtat de o manieră absolut ciudată.

— Sunt întru totul de acord, zise Arthur. Iată ce vreau să spun: să evităm, pe cât posibil, orice indiciu că eu ţi-am dat informaţiile. Când ţi-am spus că am văzut-o intrând în casă, mi-ai promis că numele meu nu va fi menţionat.

— În legătură cu acea întâmplare, îl corectă celălalt. Poţi fi sigur că, în nici un articol pe care îl voi scrie, nu voi pomeni vreun cuvânt care să te compromită, oricât de puţin. Nu mi-ai povestit nimic despre problemele dumitale personale, domnule Wilmot, pentru că eşti unul din acei oameni reţinuţi cărora nu le lipseşte o oarecare discreţie, dar, într-un colţ al minţii mele, am eu o bănuială cum că această tânără doamnă nu te-a tratat prea bine?!

— Nu, spuse celălalt scurt, dar să nu mai vorbim despre asta. Nu-ţi port pică, însă, aşa cum spui, ca cetăţeni avem anumite îndatoriri.

— Exact, încheie domnul Downer.

Se întoarseră agale spre sat, urmând o potecă ce ocolea pe departe casa Nelson-ilor. Downer era din ce în ce mai impacientat; dispunea de un număr mare de informaţii noi, dar, doar de această dată, dorea permisiunea lui Wilmot pentru a le transmite la redacţie. Mai târziu, când toate iţele se vor afla în mâna sa, se va putea dispensa de permisiunea şi acordul acestui individ.

Ceasurile înaintau şi, deşi la oficiul poştal o linie era ţinută permanent liberă pentru el, mai avea încă mult de lucru.

Acceptă invitaţia lui Arthur Wilmot: „Intră pentru câteva clipe”, ca pe un drept al său, şi gazda îl introduse în încăperea în care Andy văzuse pălăria de damă, neterminată.

Era o cameră bine proporţionată, cu două ferestre mari gen vitraliu, amplasate în două nişe adânci, peste care erau trase draperii de catifea albastră. Wilmot spusese adevărul când declarase că nici o slujnică nu avea voie să intre în

această cameră, pentru că trebui să descuie uşa înainte de a intra.

— Iată-ne ajunşi, spuse el, aprinzând toate luminile. Ia loc, Downer. Uite un scaun confortabil. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Am o groază de probleme de rezolvat. Şi acum, ce e cu această fată? Trebuie să-i aflu întreaga poveste. Ai vreun motiv să crezi că Macleod este îndrăgostit de ea?

— Un moment, zise Wilmot şi, ridicându-se, se îndreptă spre draperiile din celălalt capăt al încăperii şi le dădu la o parte.

— Mi s-a părut că simt un curent. Fereastra aceea nenorocită era deschisă. Dumnezeu ştie cine ar fi putut să tragă cu urechea. Cine dracu o fi făcut asta?

Închise repede fereastra, aranjă draperiile şi reveni la locul său.

— Este o fată foarte impresionabilă, la o vârstă romantică, şi probabil că tipul a fascinat-o.

— Deci este ceva între ei? întrebă agerul Downer.

— Este un gen de…

Wilmot ezită.

— Mi-e greu s-o numesc. Să spunem aşa: tipul este mult mai mare ca vârstă decât doamna, şi şi-a folosit tertipurile şi măiestria spre a…

— Nu cred că aş interpreta astfel, spuse domnul Downer cu blândeţe. Există anumite limite impuse, chiar şi pentru un reporter al crimelor. Să spunem că o mare prietenie s-a dezvoltat între ei? Cititorul va şti să citească printre rânduri. Va rămâne cu impresia că individul s-a încurcat cu tânăra.

Dar în acest moment se auzi un ciocănit timid în uşă şi o servitoare intră în cameră.

— Doriţi să-l primiţi pe domnul Macleod? întrebă ea.

Cei doi oameni se priviră surprinşi, şi Downer făcu un semn aprobator cu capul.

— Invită-l înăuntru, spuse Wilmot, umezindu-şi buzele care i se uscaseră deodată.

— Seara, Downer. Bună seara, domnule Wilmot.

Andy îşi scoase pălăria şi se opri lângă uşă, privindu-i.

— Nu iei loc, Macleod? îl întrebă nervos Wilmot. Îl cunoşti pe domnul Downer?

— Îl cunosc prea bine, zise Andy fără entuziasm.

— Nu te-a enervat articolul meu, nu-i aşa, Macleod? îl întrebă Downer, cu o surprindere bine simulată. Eşti prea bătrân în acest joc ca să te superi din cauza celor spuse de ziare.

— Asta este, presupun – Andy arătă cu capul spre Wilmot – sursa dumitale de informaţii?

— N-aş zice aşa ceva, replică Downer.

— Şi Dumnezeu ştie că nu! Îţi spun asta, Downer, pentru că în articolele dumitale porneşti de la fapte reale pe care le interpretezi în aşa fel, încât să ajungi la concluzii false, şi este pentru prima dată când procedezi aşa. Azi-dimineaţă ai tipărit o groază de poveşti care au fost urzite – Downer zâmbi – să răstoarne concluziile anchetei. Nu mă întrerupe! Nu ţi-am zis asta niciodată, şi este prea puţin probabil că ţi-o voi mai spune vreodată. Domnişoara Nelson poate să înainteze – sau nu – acţiune împotriva ziarului dumitale, dar, dacă o va face, vă va costa douăzeci de mii.

— Afirmaţiile făcute sunt autentice.

— Cine garantează? Acest individ?

Andy arătă spre Wilmot care îl privea ameninţător. Am să-ţi arăt exact câtă bază poţi pune pe Wilmot.

Se deplasă până la locul unde şedea tânărul şi privi în jos spre el.

— Am venit să fac cercetări în legătură cu cele 6.370 de lire sustrase din sertarul secret al patului lui Merrivan…

Wilmot sări în picioare ca ars.

— Ce… ce? se bâlbâi el.

—. şi cu alte documente furate de dumneata.

— Furate?! repetă Wilmot pe un ton strident. Ce vrei să spui? Sunt moştenitorul unchiului meu…

— Furate de dumneata, repet; cât despre faptul că eşti sau nu moştenitorul unchiului dumitale, este o chestiune pe care o va decide tribunalul. A mai fost acolo şi un certificat de căsătorie…

În timp ce vorbea îl urmărea foarte atent pe celălalt şi îl văzu tresărând.

— Acum, Wilmot, se pare că te aşteaptă necazuri mari. Ce ai de spus?

Arthur Wilmot respira cu greutate. Pe moment era incapabil să vorbească, şi Andrew se întoarse către reporter.

— Ţi-a venit cumva în minte ideea că acest om poate fi suspect şi că dumneata ai putea fi acuzat că ai conspirat cu el ca să arunci suspiciunea asupra unei femei nevinovate?

— Nu sunt deloc implicat în acest caz, spuse Downer cu voce puternică.

Era vizibil alarmat.

— Pur şi simplu fac reportajul evenimentelor, aşa cum s-au desfăşurat.

— Dar te străduieşti puţin să inventezi acele evenimente,- replică Andy – şi, departe de a fi un spectator dezinteresat, eşti un participant, Downer. Concluzia ce trebuie trasă este că ştiai despre acest furt…

— Eu unul nu l-aş numi furt, îl întrerupse Wilmot, regăsindu-şi vocea. Admit că am luat câteva lucruri din sertarul unchiului meu. A fost dorinţa lui ca eu să procedez aşa.

— L-ai informat pe avocatul lui asupra acestei probleme? întrebă Andy pe un ton sec.

— Nu era necesar.

— Era chiar foarte necesar, îl corectă Andy.

— Am luat aceste hârtii, întrucât mi-a fost teamă să nu încapă pe mâinile servitorilor.

— Ce ai găsit acolo? dori să ştie Andy.

— Dacă ai fi venit înainte, ţi le-aş fi înmânat, continuă Wilmot.

— Ce reprezentau? insistă Andy.

— Un certificat de căsătorie, bani – cred că era suma menţionată de dumneata, deşi nu i-am numărat – o listă cu documente şi…

Făcu dinadins o pauză, apoi continuă:

— Două poliţe mistificate, semnate de domnul Nelson în favoarea lui Abraham Selim şi acceptate de unchiul meu. Semnăturile de accept erau false. Acele poliţe mi-au fost furate de un criminal aflat în slujba dumitale, şi, probabil, distruse.

— Când a avut loc furtul? se interesă Andy.

— Acum două nopţi.

— L-ai anunţat?

— Nu; ştii prea bine că nu l-am adus la cunoştinţă.

— De ce nu? întrebă Andy cu răceală. Legea te apără tot atât de mult ca pe oricare altul. Doar nu te aştepţi să cred că ai fost jefuit de documente valoroase şi nu ai suflat nici un cuvânt, deşi locul ăsta-i înţesat de ofiţeri de poliţie.

Wilmot tăcea.

— Oricum, vom vedea aceste lucruri. Le-ai adus acasă?

— Le păstrez aici, în seiful din perete, spuse Wilmot ursuz.

Luă o legătură de chei din buzunar şi începu să caute.

— Unde dracu o fi cheia de la seif? zise el.

Andy îl suspectă de tergiversare cu un anume scop, dar surprinderea omului era reală. N-ar fi putut simula consternarea ce-i cuprindea tot chipul în timp ce examina cheile, una după alta.

— Era pe inel dimineaţă când mă aflam la bazinul de înot. Nu m-am despărţit de ele decât atunci.

Dădu la o parte lambriul mobil ce masca seiful.

— Uşa seifului nu este închisă, spuse Andy.

Scoţând o exclamaţie de uimire, Wilmot trase uşa şi băgă mâna în interior.

— Doamne-dumnezeule! respiră, uşurat. Credeam că cineva le-a furat.

Aruncă portofelul pe masă.

— Celelalte acte, ceru Andy imperativ.

— Iată lista cu documente, iar aici…

Bâjbâi după ceva, şi Andy văzu cum nedumerirea i se aşternu din nou pe chip.

— Pot jura că aici l-am pus.

— Ce anume?

— Certificatul de căsătorie – a dispărut!

S-a întâmplat ca, în acea clipă, Andy să privească spre uşă. Între uşă şi nişa cu draperii se aflau trei întrerupătoare electrice care comandau luminile din cameră. În timp ce se uita într-acolo a văzut o mână ieşind din spatele draperiilor şi mişcându-se către întrerupătoare. Pe moment a fost paralizat de surpriză datorită ciudăţeniei priveliştii. S-a auzit un clic, apoi camera s-a cufundat în beznă. După o secundă, fasciculul unei lămpi electrice aruncat în ochii lor i-a orbit.

— Nu mişcaţi, a zis o voce răguşită. Altfel trag, chiar dacă eşti poliţist, reporter sau hoţ de rând.

— Cine eşti? întrebă Andy aspru.

— Numele meu e Abraham Selim, răspunse vocea.

După altă secundă uşa s-a deschis şi s-a închis; s-a auzit ţăcănitul unei chei întoarse în broască şi zgomotul înăbuşit al uşii de intrare când s-a trântit în urma intrusului.

Andy s-a repezit la fereastra de pe faţada principală şi a dat la o parte draperiile. Însă prin vitraliile lui Wilmot nu ai fi putut vedea nimic, chiar dacă afară ar fi fost lumina strălucitoare a zilei. În timp ce fereastra se deschidea şi Andy se topea în noapte, dispăruse orice urmă a ciudatului vizitator.

Imediat Wilmot şi reporterul i s-au alăturat afară. Servitoarea, răspunzând clopoţelului impetuos al lui Wilmot, îi eliberase.

— Altă aventură a prietenului dumitale Scottie, şuieră Wilmot printre dinţi.

Andy îşi întoarse capul spre vorbitor.

— Prietenul meu Scottie, aşa cum îl numeşti, cu greu ar fi abandonat 6.000 de lire, şi sunt absolut sigur de un lucru – el nu-şi îngăduie luxul unei manichiuri.

La fluieratul ascuţit al lui Andy apăru un poliţist alergând.

— Trimite-l la mine pe sergent şi telefonează la gară să controleze toţi oamenii. Adu câte ajutoare poţi. Fuga marş!

Capitolul XX.

O VIZITĂ LA CONAC.

La această oră Scottie, de regulă, nu era acasă, dar acum se oferise s-o ajute pe Stella să pregătească pentru transport cea mai nouă pictură a lui Kenneth Nelson, şi nu părăsise casa toată seara – după cum află Andy de la fată. Se întoarse la casa lui Wilmot. Domnul Downer plecase.

— Iau aceşti bani, zise Andy ridicând portofelul. Şi acum, Wilmot, mi-ar place să-mi povesteşti tot ce-ţi aminteşti despre acel certificat de căsătorie.

— Chiar crezi că a fost Abraham Selim?

— Sunt convins că a fost omul care l-a omorât pe unchiul dumitale, spuse Andy răspicat, şi că a avut îndreptată spre noi aceeaşi armă cu care a fost comisă crima.

Domnul Wilmot se înfioră.

— Certificatul se referea la o căsătorie dintre un bărbat numit John Severn şi o jupânească – Hilda Masters. Mariajul a avut loc acum circa treizeci de ani la biserica St. Paul din Marylebone.

Andy îşi notă amănuntele.

— Numele unchiului dumitale era menţionat în vreo calitate?

Wilmot negă.

— Nu cunoşti pe nimeni cu numele John Severn? Nu l-ai auzit niciodată pe unchiul dumitale pomenind acest nume?

— Niciodată, răspunse Wilmot. Şi acum, în legătură cu banii, Macleod. Nu vreau să am necazuri, dacă le pot evita,

într-adevăr, i-am luat pentru a fi în siguranţă. Cum de-ai aflat?

— Îmi cunoşti metodele, Wilmot, zise Andy sarcastic. Poate va părea ciudat sfatul meu, dar este bine să te ţii cât poţi de departe de domnul Downer. Nu va avea nici un pic de milă, şi te va trăda cu tot atât de puţine remuşcări, cum l-ar trăda pe Abraham Selim, dacă l-ar cunoaşte.

Idei asemănătoare începeau să încolţească şi în mintea tânărului.

— Este speriat de acea reclamaţie de calomnie, zise el. Cred că ziarul de mâine va fi mai blând. Şi apoi, apariţia dramatică a lui Selim i-a furnizat subiectul senzaţional pe care şi-l doreşte.

Andy gândea la fel.

Trecu pe la Stella înainte de a merge la casa de oaspeţi. Scottie se culcase deja, ca un om virtuos ce era.

Toată lumea din Beverley se poartă drăguţ cu mine datorită articolului, spuse Stella. Niciodată nu am primit atâtea vizite: Sheppard-ii, Mason-ii şi cuplul acela liniştit, familia Gibb. Toţi sunt furioşi pe Arthur Wilmot. Ce vor hotărî mâine ziarele?

— Foarte puţine, zise Andy. Downer se va axa pe jaful din casa lui Wilmot şi pe vizita misteriosului Abraham. De asemenea, va folosi această împrejurare spre a te elibera de orice suspiciune. În circumstanţe de acest gen, oamenii, de regulă, ameninţă ziarele că le dau în judecată pentru calomnie. Dar Downer şi-a dat seama că a întrecut măsura, şi eu – când am primit biletul său azi-dimineaţă – ştiam că era puţin nervos datorită acestui fapt. Nu-i e deloc caracteristic lui Downer să scrie aşa ceva, pentru că nu-i pasă chiar nici cât negru sub unghie de părerea mea despre el, şi nu este uşor de speriat. Trebuie să fi avut îndoieli cu privire la câtă bază se poate pune pe spusele lui Wilmot.

Ceaţa care învăluise crimele din Beverley Green devenea tot mai deasă – atât de deasă încât Andrew, metaforic

vorbind, nu vedea la un iard în faţa lui. Apariţia lui Abraham Selim nu-l adusese mai aproape de soluţionarea cazului. De ce acest om îşi asumase riscul de a obţine un certificat de căsătorie, aparent fără valoare? Cine era John Severn şi cine era jupâneasa Hilda Masters?

Aşteptă la casa de oaspeţi, primind din când în când rapoarte telefonice de la slabele forţe poliţieneşti care cercetau regiunea în căutarea unui străin. În această acţiune beneficia şi de ajutorul poliţiştilor din satele învecinate. Pe drumurile principale circulau patrule de poliţie şi la răspântii erau filtre. Să acoperi cu o mână de oameni o regiune atât de întinsă, era imposibil. Trebuia să amâne totul până la ziuă.

La unu noaptea ieşi din casa de oaspeţi să ia puţin aer. Atmosfera din camera lui era fierbinte şi înăbuşitoare – îl durea capul.

Nu se zărea nici o lumină în Beverley Green. Locuitorii săi dormeau. Nici în camera Stellei, de la etaj, nu licărea vreo rază de lumină.

I se alătură Dane care venise la el cu bicicleta să-i predea ultimul raport.

— Am controlat toate maşinile de aici până la Cranford Corner. Credeţi că ar fi indicat să perchiziţionăm casele din Beverley Green?

Andrew îşi clătină capul.

— Nu ştiu dacă am avea vreun rezultat. Dacă „Selim” ar fi un localnic, ar apărea drept el însuşi, şi este imposibil să cercetezi minuţios fiecare casă. Şi apoi, fără mandat, ar fi ilegal. Poate că…

Andy era gata să-şi continue ideea când liniştea nopţii fu tulburată de sunetul unei împuşcături. La o secundă fu urmată de a doua şi a treia, o pauză, iar apoi de a patra. Veneau dinspre dealurile din spatele satului.

— Or fi braconieri, îşi dădu Dane cu părerea.

— Braconierii nu folosesc revolvere, îl bruftului Andy, şi jur că astea au fost împuşcături de pistol!

Apoi telefonul casei de oaspeţi începu să sune furios. Îl auziră prin uşa deschisă, înainte ca plictisitul Johnston să iasă în întâmpinarea lui spre a-l chema.

— Domnul Boyd Salter, domnule – la telefon. Vrea să vorbească urgent cu dumneavoastră. Aşa a spus: „urgent!”.

Andrew intră în casă alergând, şi, ridicând receptorul, auzi vocea lui Boyd Salter.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Macleod? Aţi auzit împuşcăturile?

— Da, domnule.

— Eu am tras, zise vocea mânioasă. A avut loc o spargere la conac. Cineva a încercat să pătrundă. S-a îndreptat spre pavilionul de vânătoare. Puteţi veni?

Andy îşi scoase maşina din garajul casei de oaspeţi, şi, secondat de Dane, se îndreptă în mare viteză spre drumul principal; cu greu reuşi să-l trezească pe paznicul de vânătoare.

Domnul Boyd Salter, cu o faţă bolnavă şi fără pic de culoare, purtând un halat de casă peste pijama, îi aştepta în bibliotecă.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat, Macleod, zise el.

— L-aţi văzut pe individ? întrebă Andy grăbit.

— Numai de la spate. Trebuie să fi stat în casă cel puţin o jumătate de oră înainte de a-l auzi eu, şi nu l-aş fi simţit, dacă tâlharul nu ar fi avut impertinenţa de a intra în camera mea.

Le arătă fereastra care fusese forţată. Era într-un salonaş lângă bibliotecă.

— A fost şi în bibliotecă, le explică domnul Boyd Salter. Priviţi, birourile acelea au fost forţate!

Sertarele fuseseră sparte şi lăsate în afară, iar jumătate din conţinutul lor se afla pe pardoseală.

— Probabil, a avut impresia că aici s-ar găsi bani, continuă judecătorul. Bineînţeles că niciodată nu am ţinut valori în bibliotecă.

— A intrat şi în celelalte camere?

— Bănuiesc că a fost şi în camera fiului meu – fiul meu studiază la Cambridge —, dar nu sunt sigur.

Le arătă drumul spre etaj. Însă acolo nimic nu fusese deranjat, deşi uşa camerei tânărului Boyd Salter era într-adevăr deschisă.

— E foarte posibil să-i fi confundat camera cu a mea, care se află în partea opusă, explică stăpânul conacului Beverley. Nu ştiu ce m-a trezit. Poate să fi fost scârţâitul uşii, deşi detest uşile care scârţâie, aşa că balamalele tuturor uşilor de la conac sunt bine unse la intervale regulate.

— Nu a luat nimic de aici? întrebă Andy.

— Nimic, sună răspunsul. Nu a avut timp. În momentul când m-am ridicat din pat, i-am auzit târşâitul picioarelor şi tipul a şi dispărut. L-am zărit o clipă la celălalt capăt al coridorului, în timp ce ieşeam din cameră şi alergam în jos pe scări strigând după Tilling. L-am mai zărit o dată când ieşea pe fereastra bibliotecii care era cufundată în întuneric când am ajuns eu acolo. Am întotdeauna un pistol la mine în cameră, un Colt automatic, şi am tras după el în timp ce cobora treptele terasei şi se topea în întuneric.

— Nu l-aţi auzit vorbind?

Domnul Boyd Salter făcu un semn negativ cu capul.

Andy putu vedea dintr-o privire că era opera unui profesionist. Dacă nu ar fi fost absolut sigur că, în momentul cu pricina, Scottie dormea somnul celor drepţi – şi era greu de crezut ca în conjunctura actuală să se fi reîntors la vechile sale îndeletniciri – ar fi putut jura că aceasta era identitatea vizitatorului de la miezul nopţii.

Împotriva acestei ipoteze pleda şi faptul că Scottie niciodată nu se făcuse vinovat de devalizarea unui loc, fără a fi avut informaţii precise cu privire la volumul şi dispunerea valorilor existente acolo.

Acest tâlhar nu avusese un plan dinainte stabilit. Scottie nu ar fi aruncat pe jos hârtiile din birou şi, cu siguranţă, nu l-ar fi sfidat pe domnul Boyd Salter intrând în dormitorul acestuia.

— Este cel de-al doilea furt comis în noaptea asta, domnule, spuse Andy, şi îi povesti despre vizitatorul lui Wilmot.

— Abraham Selim, repetă celălalt gânditor. Nu, nu mă voi angrena în teoriile dumneavoastră, domnule Macleod.

— Lipseşte ceva?

Celălalt negă.

— Nu, nu cred. Nu există aici nimic valoros, cu excepţia unei sume din rente, şi nu cred că s-ar fi deranjat doar pentru atât.

— Ce este acolo?

Andy se îndreptă spre şemineu. Era gol, ca şi celelalte, pentru că vremea era neobişnuit de călduroasă. La un capăt al grătarului existau rămăşiţe înnegrite de hârtie arsă!… Exact ca în cazul asasinatului lui Darius Merrivan!

— Aţi ars ceva?

Lordul dădu din cap.

— Nu. Scrisul este lizibil? Câteodată este chiar şi după ce arde.

Andrew îngenunche şi îşi orientă lanterna spre grămăjoara de scrum.

— Nu, acestea au fost complet mistuite de foc, spuse el, ridicând cu atenţie un petic de hârtie arsă, puţin mai mare, şi purtându-l spre masă.

— Pare a scrie „RYL”; curioasă combinaţie de litere.

— Orylbridge, sugeră Boyd Salter. Am o proprietate în acest sat.

Culese câteva hârtii de pe jos.

— Îmi este imposibil să le verific în noaptea asta, zise el. Poate veniţi dimineaţă, doctore…

Andy aşteptă să primească raportul celor doi paznici de vânătoare care, sculaţi din somn şi convocaţi în grabă, cercetaseră pavilionul, înainte ca el să se întoarcă în Green.

— Acest caz mă calcă pe nervi, Dane, mărturisi el în timp ce maşina cobora dealul spre porţile domeniului. Un lucru este cert: că, ascuns undeva în această vale, se află un

criminal – numeşte-l Abraham Selim sau oricum doreşti, în mod evident este un localnic. Nu există altă explicaţie plauzibilă pentru rapiditatea şi siguranţa mişcărilor sale. Cunoaşte fiecare palmă de pământ şi caută ceva anume. L-a ucis pe Merrivan pentru a găsi ce căuta. L-a omorât pe Sweeny fiindcă, întâmplător, acesta se afla atunci în livadă. A comis spargerea de la conacul Beverley tot cu scopul de a căuta ceva. Dar de ce în ambele cazuri a ars în şemineu acel „ceva”?

— Unde în altă parte l-ar fi putut arde? întrebă inspectorul Dane în chip inteligent. În ambele situaţii şemineul era la îndemână.

Andy nu-i dădu replica.

Exista un al treilea caz de ardere, îşi aminti el, şi Stella fusese cea care aplicase aceeaşi metodă de a scăpa de ceva pe care-l dorea distrus.

Era 2.30 a.m. şi la est cerul se lumina palid când îi spuse noapte bună inspectorului şi se îndreptă spre locuinţa sa. Aruncă din mers o privire fugară în direcţia casei Nelson-ilor şi se opri înlemnit. Stella era trează; lumina se strecura filtrată printre jaluzelele camerei ei.

Aşteptă aproape o oră, aşteptă până când peste lume se aşternu răsăritul trandafiriu, apoi lumina se stinse. Andrew suspină şi se duse la culcare.

Capitolul XXI.

DOMNUL WENTWORTH DISPARE.

În dimineaţa următoare, Scottie dădu buzna în camera lui Andy înainte ca acesta să se fi trezit. Avea mâinile în buzunare şi o expresie de supremă nemulţumire pe faţă.

— Salve, Scottie, spuse Andy, rezemându-se într-un cot. Ai vreun necaz?

— Nimic, cu excepţia nivelului general ridicat de moralitate a acestei comunităţi, răspunse Scottie, aşezându-se. Plec la oraş, Macleod. Acest loc este prea excitant pentru mine şi, oricum, îţi face un prost renume. De dimineaţă l-am întâlnit pe acel zgârâie-hârtie, Downer, şi

era plin de necazuri precum câinele de purici. Spune că este cel mai dificil caz cu care a avut vreodată de-a face, şi că a renunţat la o crimă bună, comodă şi limpede ca lacrima, pentru a veni aici, iar acum regretă foarte tare.

— I-ai citit ziarul?

Scottie făcu un semn afirmativ.

— Blând, Macleod – acesta e cuvântul – şi fără valoare. Totul se învârte în jurul primejdiei teribile în care s-a aflat el, când o figură mascată a răsărit din spatele draperiilor şi l-a ameninţat cu moartea.

— Dacă era sau nu mascat, nimeni nu ştie. Aş înclina să cred că nu era, zise Andy. Ce mai spune despre domnişoara Nelson?

— Îi acordă o bilă albă. Totul a fost explicat în mod favorabil, există chiar şi un pasaj în care îşi cere scuze.

— Deci părăseşte zona? întrebă Andy cu oarecare satisfacţie.

Scottie îşi clătină neîncrezător capul.

— Aşa a spus el. Dar nu ştii, reporterii… Pariez că mai stă o săptămână.

Se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

— Poate că mă voi întoarce, Macleod, zise el. La revedere!

Plecase înainte ca Andy să-l poată întreba dacă Stella Nelson era de văzut la acea oră.

Ajunsese la un impas în anchetarea crimei, având în faţă o situaţie deconcertantă, fără ieşire. Se apropia clipa când trebuia să părăsească Beverley Green-ul şi crima urma să treacă în categoria celor nepedepsite.

Adevăratul mister era şirul de coincidenţe care îi unea pe Darius Merrivan, Abraham Selim şi pe criminal.

Intenţiona să treacă pe la Stella, dar îşi schimbă planul datorită unei lungi telegrame trimisă de la departament. O citi şi fluieră prelung.

„Vino imediat în oraş. Domnul Wentworth, membru al unei firme din Ashlar Buildings, a dispărut. Investigaţiile făcute la banca sa au arătat că are o sumă de bani enormă în cont.

Există motive să se creadă că dispariţia are legătură cu Abraham Selim.”

Domnul Wentworth ocupase o anfiladă de birouri la uşa următoare celor închiriate de Abraham Selim. Andrew ştia acest lucru din cercetările anterioare; ştia, de asemenea, câte ceva despre situaţia financiară a firmei, înainte de a o întreba pe nefericita funcţionară a domnului Wentworth.

— Vinerea trecută a fost la birou, a zis fata. Mi-a lăsat salariul, bani pentru cheltuieli curente, şi mi-a spus că va trece pe aici luni sau marţi. Am discutat puţin despre afaceri, pentru că, practic, nu avem niciuna şi eram îngrijorată că nu peste mult timp se va închide firma. Dar dânsul era foarte optimist şi mi-a zis că în curând va avea veşti bune pentru mine. A spus-o cu un aer glumeţ, întotdeauna avea umor.

— Desigur, ştiţi unde locuieşte, nu? întrebă Andy.

— Nu, domnule, nu ştiu. Bănuiesc că locuieşte la hotel. Mi-a scris o dată sau de două ori când era plecat, şi adresa întotdeauna era a unui hotel, deşi niciodată nu i-am trimis scrisori acolo. Îmi amintesc o altă remarcă pe care a făcut-o ultima dată când ne-am întâlnit, şi anume, că e ciudat faptul că nu l-am văzut niciodată pe domnul Selim.

— Mi-aţi mai spus-o, o întrerupse Andy. Vă aduceţi aminte hotelurile din care v-a scris şi cam la ce date?

— Mi le-am notat în agendă, spuse ea. M-am gândit că s-ar putea să le cereţi şi le-am scos pe o hârtie.

Andy îşi aruncă o privire pe lista întocmită de fată. Constată că erau hoteluri binecunoscute din diferite părţi ale ţării şi băgă nota în buzunar, cu gândul la acţiunea ce va urma.

— Aveţi o fotografie a domnului Wentworth?

Ea îşi clătină capul, deznădăjduită.

— Puteţi să-i faceţi o descriere sumară?

Aici răspunsul a fost chiar foarte vag. Fata avea nouăsprezece ani, vârstă la care oricine e trecut de treizeci şi cinci este considerat „bătrân”. Îşi aminti că era gârbovit

şi purta ochelari cu ramă de corn. Tânăra ştia foarte puţine despre afaceri şi era în serviciul lui de numai un an. Nu cunoştea alte firme cu care el să fi făcut afaceri; nu a trimis niciodată liste de cheltuieli şi, în aparenţă, slujba sa consta în a primi vizitatori – care nu veneau —, a face rezumate din ziare în legătură cu tranzacţiile privind schimbul de mărfuri (îi arătă o stivă de hârţoage rezultate din această activitate) şi a-şi primi salariul în mod regulat, în fiecare vineri la prânz.

— Nu era prea mult de lucru, conchise ea. I-am scris una sau două scrisori cu privire la preţuri, dar, în afară de aceasta, nu am mai făcut nimic.

Andrew vizită în oraş două dintre hotelurile incluse pe listă. Căutară în registre şi îi confirmară spusele fetei. Domnul Wentworth locuise la ei, dar nu ştiau nimic despre el, decât numele acestuia şi numărul camerei.

Andy se întoarse la centru şi raportă:

— Wentworth şi Abraham Selim sunt personaje identice. Wentworth & Wentworth este un concern-fantomă, şi a existat spre a-i oferi lui Selim un pretext de a se afla în clădire. Amintiţi-vă că funcţionarul lui Selim era prezent la serviciu între orele unsprezece şi unu. Wentworth nu venea niciodată în clădirile Ashlar înainte de ora două, şi asta numai în anumite zile, când funcţionarul era liber. Pentru Wentworth era un joc de copil să se strecoare în biroul lui Abraham Selim, să ia scrisorile şi apoi să revină. Bancherul lui Wentworth îmi spune că are o duzină de cutii cu documente, şi sper ca, prin ele, să pot stabili identitatea sa, fără nici un dubiu.

— Wentworth a scos vreun ban din bancă de când a dispărut?

— I-am întrebat, şi mi-au spus că nu. Acest lucru se explică uşor. Selim ştia că ne vom duce direct la biroul său. Probabil, s-a gândit că vom descoperi imediat relaţia dintre el şi Wentworth. Ca acesta să semneze un cec, ar însemna să rişte a fi prins.

Se asigură că au fost date ordinele necesare pentru a i se permite accesul la documentele lui Wentworth, şi în biroul privat al directorului băncii a stat până noaptea târziu, examinând conţinutul a şase cutii din oţel cu hârtii înghesuite ca sardelele.

Munca sa a fost uşurată de descoperirea că două dintre cutii conţineau documente referitoare la firma legală a lui Wentworth. Se părea că Selim cumpărase firma cu câţiva ani în urmă şi, chiar şi atunci, nu era într-o situaţie înfloritoare. Sub îndrumarea sa a mers de la rău la şi mai rău, din simplul motiv că nu era necesar să exploateze o afacere legală, când a găsit o cale mai uşoară de îmbogăţire, care presupunea puţine riscuri şi beneficii enorme.

Celelalte cutii conţineau titluri de documente, acte de transfer, contracte vechi, care, în toate cazurile, erau făcute în numele lui Abraham Selim.

Tipul părea să aibă proprietăţi în fiecare colţ al ţării – aici o fermă, dincolo câteva căsuţe de muncitori, în altă parte o mână de cărbune; existau mostre de minereuri pe care le obţinuse, detalii despre o plantaţie de zahăr din Indiile de Vest şi numeroasa alte mărturii scrâse ale enormei sale bogăţii.

Se apropia miezul nopţii, şi ultimul maldăr de hârtii fusese examinat, când Andy, aruncându-şi privirea pe un contract vechi, văzu un nume familiar.

„John Aldayn Severn”.

Severn!

Contractul era redactat în termeni juridici şi încheiat între Abraham Selim, pe de o parte – „pe viitor denumit împrumutătorul” – şi John Aldayn Severn, pe de altă parte. Şi, în timp ce citea, devenea din ce în ce mai uluit de condiţiile nemaiîntâlnite ce fuseseră impuse. Lăsând la o parte terminologia juridică, rezulta clar că împrumutătorul era de acord să pună la dispoziţia necunoscutului Severn suma de cinci mii lire anual până la sfârşitul vieţii, şi,

„pentru anumite servicii îndeplinite”, Severn consimţea ca, în cazul în care el moştenea o proprietate care să producă suma ce-i fusese pusă la dispoziţie, să-i plătească regulat lui Selim jumătate din toate veniturile obţinute. Proprietatea respectivă nu era nominalizată.

Andy privi gânditor documentul. Era datată la cinci ani după căsătoria lui Severn, dacă informaţia lui Arthur Wilmot era corectă. Oare Severn a moştenit vreodată domeniul respectiv, şi, dacă l-a moştenit, a respectat clauzele contractului?

Directorul băncii îi lăsase doi funcţionari ca ajutor, şi îi puseseră la dispoziţie toate registrele ce aveau legătură cu conturile lui Selim. Andy urmări cu degetul pagină după pagină, dar era dificil să distingă provenienţa fiecărei sume, cu excepţia…

Privi din nou contractul. Plăţile urmau să fie făcute la fiecare 1 martie şi 1 septembrie. Se întoarse spre registre şi urmări conturile din ultimii douăzeci de ani şi, la datele respective, fuseseră vărsate în contul lui Selim sume variind între 7.000 şi 9.500 de lire. Deci Severn intrase în posesia proprietăţii sale şi plătea.

— Iată omul meu, îşi spuse Andrew. Dacă îl găsesc pe Severn, îl pot găsi şi pe Abraham Selim.

Nu mai existau acte de valoare importantă, şi în dimineaţa următoare examină cu grijă anuarele proprietarilor de pământuri. Numele Severn apărea de trei ori, dar în fiecare caz avea foarte puţin pământ, şi întrebările sale transmise prin telegraf nu l-au apropiat de identitatea lui John Aldayn Severn, cel din contract. Era un nume total necunoscut în vecinătatea Beverley-ului, cu excepţia unui singur om care-l ştia.

Domnul Boyd Salter era o autoritate recunoscută în ceea ce priveşte cunoaşterea castei proprietarilor de pământuri, şi Andy îl vizită în dimineaţa întoarcerii sale la Beverley Green.

— Cred că acel Severn pe care îl căutaţi a plecat în Australia acum câţiva ani. V-am spus, când ne-am întâlnit prima dată, că un prieten de-al meu a suferit enorm în ghearele lui Selim. La acea dată mă refeream la Severn. Îl ştiam destul de bine şi cunoşteam faptul că încăpuse pe mâinile cămătarilor.

— Atunci domeniul l-a moştenit în Australia? îi sugeră Andy.

— Păreţi dezamăgit, zâmbi Boyd Salter.

— Sunt, puţin, replică Andy. Îmi puteţi propune un motiv pentru care Merrivan să fi păstrat cu sfinţenie certificatul lui de căsătorie?

— Nu am nici o idee ca el să fi făcut aşa ceva şi, vorbind de Merrivan, îmi amintesc de hoţul meu. L-am nimerit!

— Ei, pe dracu! spuse Andy, vădit interesat. Cum de ştiţi asta, domnule?

— Am găsit urme de sânge a doua zi; nu multe, dar suficiente spre a-mi confirma că fusese rănit, chiar în mână. Amprenta mâinii se află pe o frunză. Mi-am luat libertatea de a-l informa pe inspectorul Dane în lipsa dumneavoastră, şi sunt încredinţat că i-a chestionat pe doctorii din împrejurimi, dar fără succes.

În loc să meargă cu maşina spre sat, Andy se întoarse pe jos, lăsând ca aceasta să-i fie adusă de şoferul domnului Boyd Salter. Urmărea traseul Ipotetic al hoţului, şi Madding, paznicul de vânătoare, îi indică locul unde fuseseră găsite petele de sânge. Rămăseseră urme foarte slabe. Examină frunza; aceasta şi rămurelele din jurul ei erau mărturie însângerată a rănirii tâlharului.

Andy reveni în sat pe poteca ce trecea pe lângă pavilionul de vânătoare. Drumul îl purta prin marginea livezii unde fusese găsit Sweeny, şi el se îndreptă spre pajişte, via terenurile de tenis şi cărarea îngustă care ocolea casa domnului Merrivan.

Nu o văzuse pe Stella de două zile. Păreau mai degrabă doi ani, şi un secol de când o studiase prima dată prin

peretele de sticlă al cabinei telefonice de la poşta din Beverley.

Îi deschise uşa o servitoare.

— Domnişoara Nelson a plecat, domnule.

— A plecat?! repetă Andy, cuprins de mirare. Unde a plecat?

— Dacă doriţi să vorbiţi cu domnul Nelson, domnule… Este în atelier. Ştiţi să ajungeţi…

Andy îl găsi pe artist prefăcându-se că lucrează, şi Kenneth Nelson îl întâmpină cu căldură.

— Nici nu ştii cât sunt de bucuros că te-ai întors, Macleod, spuse el. Sunt îngrozitor de îngrijorat.

— Unde este Stella?

— Ei bine, se presupune că ar fi la mătuşa ei, rosti Nelson tărăgănat.

— Se presupune că ar fi? Dar nu este acolo?

— I-am trimis o telegramă întrebând-o când se va întoarce, şi am primit răspuns de la sora mea cum că Stella a petrecut doar o după-amiază la ea şi apoi a plecat în nord cu treburi.

— Este foarte posibil acest lucru, zise Andy, uşurat.

Nu ar fi putut spune la ce se aşteptase, însă veştile lui Nelson, cu siguranţă, nu erau alarmante. Dar avea o bănuială că Stella nu-i făcea confidenţe tatălui ei, nici chiar în chestiuni privitoare la propriile lui probleme sociale.

— Totuşi, nu asta mă îngrijorează, spuse Nelson, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Să-ţi arăt ce anume.

Urcă scările cu un Andy mirat în urma sa şi, la etajul al doilea, deschise o uşă, dezvăluând un mic şi drăguţ dormitor.

— Aceasta este camera Stellei, zise el în mod inutil, căci Andy ştia localizarea exactă. Am venit aici în ziua când ne-a părăsit, ceea ce, à propos, a coincis cu plecarea dumitale la oraş; am vrut să iau nişte cârpe moi – Stella păstrează o provizie pentru mine – dar dulapul era încuiat. Din fericire, sau din nefericire, aveam o cheie care se potrivea, şi primul

lucru pe care l-a întâlnit privirea mea când am deschis uşa, a fost asta.

Puse mâna pe un raft şi scoase la lumină o legătură mică de bandaje din olandă. Aveau pete de un roşu întunecat.

— Şi priveşte aici…

Arătă spre pardoseală, unde petele denunţătoare se vedeau clar.

— Şi pe marginea chiuvetei… Trebuie să se fi tăiat şi nu mi-a spus un cuvânt. La mână, cred, datorită intervalelor regulate la care apar petele. Bineînţeles că se poate îngriji singură. A urmat un curs complet de infirmiere în timpul războiului şi a pasionat-o.

Andy privi spre bandaje fără a le vedea. Acea lumină ciudată care apăruse în camera Stellei după jaful de la conacul Beverley!… Petele găsite în parc! Era incredibil, imposibil, ca Stella să fi fost hoţul, dar dispariţia ei neaşteptată aproape că îi confirma bănuiala pe jumătate formată. De ce plecase atât de precipitată?

— I-aţi văzut mâna Stellei când a plecat? întrebă el.

— Nu, o ţinea în manşon. Părea ciudat să poarte manşon într-o zi călduroasă ca asta. Mi-am adus aminte de acest fapt mai ales după ce am găsit bandajele. Era şi îngrozitor de nervoasă. Prea nervoasă, ceea ce nu-i este deloc caracteristic.

Andrew îşi desfăcu braţele cu un gest de disperare.

— Mă dau bătut, spuse el.

Îşi făcu bagajele în acea după-amiază, le aranjă în portbagaj şi, aruncând o ultimă privire spre valea misterelor, părăsi satul Beverley Green îndreptându-se spre oraş. Dar nu era misterul de la Beverley cel care-l învinsese. Era inexplicabila domnişoară Nelson.

Capitolul XXII.

DOMNUL DOWNER URMĂREŞTE O DOAMNĂ.

Domnul Downer ieşi din clubul ziariştilor cu o umbrelă frumos pliată sub braţ şi o ţigară de doi inchi în colţul gurii.

Aerul era fierbinte şi irespirabil. Părea că, în afară de cazul când făcea uz de umbrelă spre a scăpa de strălucirea nemiloasă a soarelui, aceasta era de prisos. Dar domnul Downer nu s-ar fi gândit să iasă fără umbrelă, aşa cum omul simplu nu iese niciodată fără guler şi cravată. Făcea parte din personalitatea lui, ca şi ţigara, pălăria tare tip Derby, şi cele trei creioane şi un stilou care se iţeau din buzunarul stâng al jiletcii.

Examina lumea vizibilă prin ochelarii săi cu multe dioptrii şi nu o găsea nici mai bună, nici mai rea. Bun era scurtul respiro, întrucât era sfârşit de săptămână şi avea un bungalow pe malul mării, unde îşi putea plimba umbrela de-a lungul plajei şi să privească îndelung marea prin puternicii săi ochelari.

Rău era gustul amar al nereuşitei. Îşi amintise de aceasta în dimineaţa respectivă, când sosise cecul de la Megaphone pentru reportajele crimei de la Beverley. Dacă ziarele mai făceau vreo referire la uciderea lui Darius Merrivan, asta se limita la câteva rânduri publicate într-una din paginile interioare, pentru că trecuseră două săptămâni, avuseseră loc un răsunător faliment bancar şi un fascinant divorţ care captaseră atenţia publicului, şi oferta sa de a reîncepe investigaţiile fusese primită cu răceală de ziarul căruia i-o prezentase.

Ştia că Andrew se întorsese în oraş. Îl întâlnise de două ori în legătură cu alte probleme. Evident, Andrew renunţase la caz ca la o slujbă proastă. De fapt, îi împărtăşise asta lui Downer, atunci când se întâlniseră.

Fusese depusă o cerere pentru validarea drepturilor succesorale asupra domeniului Merrivan din partea domnului Arthur Wilmot care îşi exprimase intenţia de a vinde casa Merrivan de îndată ce un posibil cumpărător ar apare.

Domnul Downer se avântă spre străzile aglomerate, străin de ceea ce îl înconjura şi superior acestora. Se întrebase dacă Andy era îndrăgostit de fată lui Nelson – un gând

rătăcit i-o aduse în minte – şi îşi promise luxul descrierii nunţii lor şi, legat de aceasta, o retrospectivă a crimei şi urmarea sa romantică.

Dar se părea că Andy nu se mai întorsese la Beverley Green de când îl părăsise. Totuşi, asta nu dovedea nimic, întrucât, conform informaţiilor lui, nici Stella Nelson nu mai călcase pe acolo. Explicaţia lui Downer cu privire la acest ultim detaliu era că fata aştepta ca micul scandal pe care el îl stârnise să se stingă. Însă asta nu explica indiferenţa doctorului Andrew Macleod.

Era în drum spre sediul unei reviste pentru a lăsa un manuscris. Domnul Downer avea sclipiri literare. Era autorul cărţilor Criminali faimoşi pe care i-am întâlnit, Escroci profesionişti şi metodele lor, Cazuri celebre de falsuri, şi diverse alte contribuţii la beletristică aveau numele lui trecut sub titlu.

Redacţia era situată într-un colţ demodat al oraşului şi, ca să ajungă la obiectivul său, era obligat să treacă printr-o reţea de străduţe muncitoreşti. Se opri într-un colţ marcat de nelipsitul magazin general, când o fată ieşi de aici şi se îndreptă repede în direcţia opusă lui. Purta un pachet sub braţ, iar el avu impresia că o cunoaşte. Avea o anume legănare familiară a umerilor, aşa că, în loc să-şi continue drumul, o urmă. Ea mai dădu un colţ şi el îi zări o clipă figura. Nu exista nici un dubiu. Era Stella Nelson. „Ce caută ea în această zonă?!” se minună şi o urmări prudent.

O văzu oprindu-se la uşa unei mici case, descuind-o şi dispărând din raza sa vizuală. Era o casă chiar foarte mică. Pe uşa decolorată figura numărul 73. Îşi notă mental acest amănunt şi se învârti până când găsi o femeie ce şedea rezemată leneş de uşa casei sale. Mâinile îi erau înfăşurate în şorţ, şi părea teribil de nerăbdătoare să se ivească cineva cu tot atâta timp liber ca al ei, pentru a bârfi.

— Nu, domnule, aici nu locuieşte nimeni cu acest nume, spuse ea clătinând din cap, când Downer o întrebă de un nume fictiv.

— Nu am mai fost pe această stradă de mulţi ani, murmură ziaristul. Nu s-a schimbat deloc.

— Nimic nu se schimbă aici, spuse femeia pe un ton de oracol. Va arăta tot aşa şi peste o sută de ani.

— Credeam că am recunoscut-o pe tânăra care a intrat la numărul 73. De cât timp locuieşte aici? O ştiam foarte înstărită.

— Aa, ea?! făcu femeia. Dar nu locuieşte aici. Vine zilnic şi pleacă seara acasă. E într-adevăr o doamnă şi, totuşi, face treburile casnice. Am văzut-o măturând pavimentul din faţa casei.

— Cine locuieşte aici?

— Un navigator, după câte am înţeles. Probabil, tatăl ei.

— Oh, un navigator?! repetă Downer. Un marinar?

— Cam aşa ceva. Câteodată tipul pleacă luni de zile, dar pe ea nu am mai văzut-o până acum.

Domnul Downer trase din ţigara stinsă, simţind mireasma cancanului.

— Un individ mai degrabă frumos, înalt…

Femeia dădu din cap.

— Nu, nu este ceea ce aş numi un tip cu o înfăţişare puternică. Acum e bolnav, şi bănuiesc că ea a venit să-l îngrijească. A plecat în lume, dar nu l-a uitat pe bătrânul său tată. Iată ce-mi place să cred despre această fată.

Buna doamnă, acum profund indignată, se pregătea să-şi exprime în extenso ideile cu privire la fete, dar domnul Downer avea o întâlnire.

Îşi trase borul pălăriei şi mai mult peste ochi, acţiune proiectată nu atât în scopul de a se deghiza, cât de a-l îndepărta şi mai mult de lumea în care se mişca, şi, plimbându-şi umbrela dintr-o mână în alta, se întoarse pe drumul pe care venise.

Faptul că o părăsi pe femeie fără a se scuza, la jumătatea povestirii, îi era caracteristic. Ea îşi epuizase rolul, nu-i mai era de folos. Pentru a-şi face noi cunoştinţe putea cheltui timp şi iscusinţă, dar nu pierdea nimic din acestea atunci

când distrugea structura prieteniei pe care o crease atât de laborios.

După o escală la redacţie, se îndreptă spre un cartier mai salubru. Trecând prin dreptul Departamentului Poliţiei, în drumul său spre staţie, se opri cugetând şi, ajungând la o concluzie, intră în clădirea mohorâtă.

— Doctorul Macleod se află în laborator, domnule Downer.

Sergentul de la intrare clătină peâncrezător din cap.

— Nu cred să primească pe cineva.

Îşi coborî vocea.

— Lucrează la femeia otrăvită, cea din cazul Sweizer. Da, Reider răspunde de caz, dar doctorul face analizele. L-am avut aici la prânz şi pe Tensey, marele specialist. Asta aşa, pentru dumneavoastră…

Downer îl aprobă şi înregistră cele două informaţii. Se gândise să preia cazul. Ziarul Daily Globe-Herald îi transmisese invitaţia, dar Globe-Herald era renumit în zgârcenie şi pentru fiecare articol lupta să-l obţină cu minimum de cheltuieli.

— Află dacă poate fi văzut şi, dacă da, dă-i cartea mea de vizită.

Sergentul făcu semn unui tip în uniformă care, după câtva timp, reapăru fluturând cartea de vizită a lui Downer.

— Poftiţi înăuntru, domnule Downer.

Andy, în halatul său alb, îşi spăla mâinile când intră ziaristul.

— Ia loc, te rog, Downer. Nu-ţi pot spune nimic despre acest caz. Autopsia nu este terminată, dar îmi poţi replica cum că Sweizer a fost arestat azi-dimineaţă pe când pleca în străinătate la bordul unui vas francez…

Andy nu-i purta pică; omul trebuia să-şi câştige existenţa. Era, indiscutabil, un tip care îşi dădea osteneala; fusese şi ar putea fi în continuare de un real folos pentru poliţie. Şi, în fond, el nu-i dădea nici o informaţie.

— Nu am venit să te văd în legătură cu cazul Sweizer, iar vestea arestării sale o găsesc în orice ediţie de seară, spuse

Downer, aruncându-şi mucul de ţigară într-un coş de gunoi. Te-am căutat ca să vorbim despre domnişoara Nelson.

Andy îşi terminase de uscat mâinile şi tocmai îşi atârna prosopul.

— Credeam că interesul dumitale în ceea ce o priveşte pe domnişoara Nelson a dispărut deja, zise el. Care îţi este ultima descoperire?

— Fata este în oraş.

— Aici?!

Surprinderea lui Andy era sinceră.

— Vrei să spui că locuieşte aici, sau doar că ai văzut-o trecând pe stradă?

— Nu ştiu unde locuieşte, dar de două săptămâni îl vizitează pe un marinar bolnav din Castle Street nr. 73.

Andy folosea un beţişor portocaliu pentru a-şi curăţa unghiile; îl îndreptă spre informatorul său.

— În Castle Street nr. 73?!

Îi creă impresia lui Downer că încearcă să se reculeagă. Apoi continuă:

— Un cartier cam sărăcăcios, nu-i aşa?

Downer dădu afirmativ din cap.

— Am crezut că ţi-ar place să ştii. M-am gândit eu că nu eşti la curent cu acest lucru.

Andy îşi termină de făcut manichiura.

— Nu există nici un motiv special ca ea să nu îngrijească un marinar bolnav din Castle Street nr. 73, aşa e? întrebă el precaut.

— Niciunul, răspunse Downer.

— Presupun că ştii că domnişoara Nelson a absolvit un curs de infirmiere? În timpul războiului a activat foarte mult în această calitate.

— Nu ştiam, spuse Downer alegându-şi cu oarecare grijă o ţigară din tabachera sa bine îndesată. Poate-şi continuă operele de binefacere.

— Foarte posibil, murmură Andy.

Downer se ridică.

— Mă gândeam să plec la Beverley într-una din zilele săptămânii următoare să văd dacă există nişte iţe care au scăpat şi pe care să le pot prinde, sugeră el, şi Andy zâmbi.

— Vechiul şi simpaticul dumitale fir va fi dificil de prins iarăşi, spuse el cu subînţeles.

— Wilmot?

Andy confirmă.

— Este un tip ciudat, reflectă Downer, aprinzându-şi ţigara. Cum îşi câştigă existenţa? Are un fel de birou în oraş, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat niciodată.

— Nu ar fi posibil ca el să fie Abraham Selim?

— Şi mie mi-a venit ideea asta, dar nu am urmărit-o, spuse Andrew. De ce nu-ţi încerci iscusinţa în această direcţie? Ar ieşi o poveste minunată.

Capitolul XXIII.

UN BOLNAV INTERESANT.

Andy a fost bucuros când Downer, în sfârşit, a plecat. Veştile aduse de reporter erau senzaţionale. Nu o văzuse pe Stella şi nici nu auzise nimic despre ea de când părăsise Beverley-ul. O scrisoare de la Kenneth Nelson îl anunţase că fata va sta la nişte rude timp de o lună, şi, după câte se părea, tatăl ei era satisfăcut. Ar fi fost o chestiune de rutină pentru Andy să descopere identitatea marinarului bolnav, dar se cutremură la gândul de a o spiona pe fată şi secretul ei. Îi era teamă că va reînvia sentimentul de dureroasă neodihnă pe care îl trăise când revenise în oraş. Viaţa îşi pierduse o mare parte din culoare şi farmec, după ce fata plecase. Ciudă? Poate că se simţise jignit în amorul propriu pentru că nu venise la el cu necazurile ce le avea. Ar fi vrut să-l fi întrebat pe Downer de mâna Stellei. Mai era încă bandajată? De ce nu i-a mărturisit lui totul? Auzise lucrurile din gura altora. Asta îl duruse.

Cât despre marinarul rănit… Ridică din umeri. Nu vedea nimic ieşit din comun în asta. Stella îşi avea o lege a ei proprie. Dacă îi făcea plăcere să se dedice îngrijirii

bolnavilor săraci, ei bine, această chestiune o privea numai pe ea. Şi totuşi… – îşi mărturisi că era curios să afle identitatea suferindului. În realitate, ştia că tânjea să o revadă pe fată.

Se aşeză să-i scrie o scrisoare, dar reuşi să compună şi să arunce la coş vreo trei până când luă decizia. Îl cunoştea destul de bine spre a fi încredinţată că nu ar spiona-o şi că intenţiile lui nu-i erau adverse. Acestea fiind stabilite, restul era uşor.

Îşi puse pălăria şi, ieşind din laborator, se îndreptă cu pas lejer spre Castle Street. Chiar şi încetineala sa avea o semnificaţie. Era corespunzătoare unei anume chemări nedefinite a hazardului. Intenţiona să se plimbe de-a lungul străzii; dacă va intra sau nu, va decide când va ajunge acolo, în realitate, decizia era luată, şi nu ezită nici o secundă atunci când ridică ciocănelul uşii de la numărul 73.

Auzi şoapte şi un scârţâit de scară. După un răstimp, uşa se deschise.

Stella rămase tablou la vederea lui.

— Oh! spuse ea.

Era prima dată când o vedea stânjenită.

— Este într-adevăr o surpriză, Andrew, continuă. Dar cum ai aflat unde sunt? Nu locuiesc aici. Sunt doar în vizită.

Vorbea sacadat şi incoerent. Dar şi mai vizibil era faptul că stătea imobilă în deschiderea uşii şi nu dădea nici un semn că ar intenţiona să-l invite înăuntru.

— M-am gândit să te caut, rosti Andy liniştit. Mi s-a spus că îngrijeşti pe cineva aici.

— Cine ţi-a spus? Tata nu ştie, replică grăbită.

Se făcuse roşie-albă şi iar roşie, şi era atât de evident torturată de ideea că fusese găsită acolo, încât, deşi cu un sentiment de durere în inimă, era pe punctul de a pleca, însă ea îl opri.

— Vrei să aştepţi puţin aici? îl întrebă.

Fata pătrunse într-un coridor şi apoi într-o cameră. Se întoarse imediat.

— Intră, îi spuse. Vreau să te prezint pacientului meu.

Andy ezită o secundă, apoi o urmă. Stella se postă în cameră ţinând uşa astfel încât, din locul unde se afla, el nu putu vedea decât picioarele patului.

— Intră! repetă ea, şi Andy păşi în cameră.

Privi ţintă spre suferind, refuzând să-şi creadă ochilor. Era Scottie!

— Ei, fir-aş al dracului! zise Andy, şi înjurătura lui era justificată.

Scottie nu părea foarte bolnav şi, deşi întins pe pat şi acoperit cu o pătură uşoară, era complet îmbrăcat.

— Ce-i cu tine, Scottie?

— Malarie cu complicaţii, răspunse Scottie cu promptitudine.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Andy.

Fata se uită la Scottie, apoi din nou la el.

— Presupun că va trebui să-ţi spun, decise ea. Scottie s-a rănit, continuă în grabă. Nu a vrut să meargă la doctor şi, cum eu am absolvit un curs de infirmiere, deşi a fost o rană foarte urâtă, am reuşit să o vindec.

Pacientul confirmă.

— Aşa este, Macleod. Cu tot respectul pentru dumneata, dânsa este singurul doctor pe care l-am văzut vreodată făcând un miracol.

— Eşti rănit? întrebă Andy răspicat. Şi, din întâmplare, la mână, nu-i aşa?

Scottie dădu din cap afirmativ.

— Nu e urmarea unor focuri de pistol trase la hazard în întuneric de către un castelan ultragiat, a cărui casă a fost jefuită?

— Cu prima parte ai nimerit-o, spuse Scottie cu vioiciune. S-a întâmplat să mă aflu în parc şi am nimerit în raza unuia dintre proiectilele sale.

— Înţeleg, zise Andy calmat şi, în sfârşit, se simţea uşurat. Deci mâna ta a fost rănită, iar domnişoara Nelson te-a luat

la ea în cameră şi te-a bandajat? N-am observat asta, când ai venit la mine.

— Îmi ţineam mâinile în buzunare. Am trecut prin chinurile iadului, dar a meritat.

— Vezi, Andrew – spuse fata, aşezându-şi mâna pe braţul lui – domnul Scottie a fost grav rănit şi, dacă s-ar fi dus la doctor, ar fi fost supus unor interogatorii stupide. Poliţia era în căutarea unui om cu o mână rănită.

— Deci ai jefuit conacul Beverley, nu-i aşa? conchise Andy, luând loc pe un scaun şi privindu-l furios pe imperturbabilul Scottie. Atunci cum rămâne cu îndreptarea ta morală despre care se face atâta gălăgie?

— Merge foarte bine, spuse Scottie nonşalant. Camuflajul nemaifiind necesar, îmi voi scoate mâna de sub cuvertură şi mă voi ridica. Adevărul este, Macleod – zise el cu o francheţe convingătoare – că aveam o bănuială cum că gentleman-ul care v-a ameninţat cu pistolul, pe dumneata şi pe Wilmot, era un servitor de la conac, aşa că m-am dus să fac investigaţii. Eram nerăbdător să recuperez acel certificat de căsătorie.

— Ce servitor de la conac? se interesă Andy.

— Nu ştiam atunci şi nici acum nu ştiu care dintre ei este, şi poate că ar fi fost mai bine dacă ţi-aş fi împărtăşit părerile mele şi i le-ai fi comunicat lui Salter. Sunt absolut sigur de faptul că a fost un servitor de la conac. L-am văzut. După ce mi-ai povestit ce s-a întâmplat în locuinţa lui Wilmot, m-am strecurat afară din casă şi m-am dus pe terenurile lui Salter. Am avut mereu convingerea că ucigaşul lui Merrivan şi-a găsit scăparea pe acolo. De fapt, conform drăgălaşei mele teorii, el era unul din paznicii de vânătoare – şi aşa este!

— Ce?!

Scottie întări dând din cap. Nu exista nici un dubiu asupra sincerităţii sale.

— Nu vezi de ce ar fi aşa? Paznicii de vânătoare sunt singurii care s-au aflat prin preajmă noaptea şi care au avut

posibilitatea să se ascundă pe domeniu. Ţi-am vorbit despre omul pe care l-am zărit strecurându-se printre copaci. Ceea ce nu ţi-am relatat este faptul că era îmbrăcat ca un paznic de vânătoare: haină maro de catifea şi jambiere…

— Şi de ce nu mi-ai spus atunci?

— Pentru că doream să fac eu însumi puţină muncă de detectiv particular, spuse Scottie. M-aş fi prăpădit de râs dacă aş fi putut veni la dumneata să-ţi spun: „Macleod, fă cunoştinţă cu asasinul lui Merrivan şi al lui Sweeny.” Vanitate! Admit. Sunt o fiinţă omenească.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— Am pătruns în parc, spuse Scottie, şi am trasat imaginar un drum drept până la conac. Dacă tipul care v-a atacat ar fi venit direct înapoi, ar fi trebuit să-l văd, în caz că teoria mea era corectă. Şi, într-adevăr, l-am văzut, zise el energic. Eram întins sub un tufiş când a trecut. Dacă aş fi întins mâna, l-aş fi putut atinge, dar, din anumite motive, nu am făcut-o. A intrat direct în conac.

— Pe unde? întrebă Andy.

— Printr-o fereastră, spuse celălalt. Fereastră pe care am deschis-o în cele din urmă şi eu, deşi nu mi-a fost deloc uşor. Nu era nici o lumină în cameră când a coborât-o în urma lui. Am crezut că îl pierdusem, dar, după un timp, a aprins o lumină – veioza mică de pe biroul lui Salter.

— Asta se întâmpla în bibliotecă?

Scottie aprobă.

— Stătea cu spatele spre mine şi se aplecase peste birou, uitându-se la ceva.

— Era un paznic de vânătoare?

— Da, era un paznic de vânătoare, întări Scottie. Care dintre ei, nu aş putea spune. Niciodată nu am vânat pe domeniu, dar am întâlnit câţiva braconieri din Beverley care au făcut-o.

Andrew îl privi fix.

— Eşti sigur?

— Absolut, spuse Scottie. L-am zărit doar câteva secunde. A deschis un sertar, încă unul, şi apoi, pe neaşteptate, a stins lumina. N-am înţeles de ce a procedat aşa, dar am aflat imediat. Am avut timp doar cât să mă ghemuiesc sub fereastră când el a venit să coboare jaluzelele. Lumina s-a aprins din nou şi a rămas aşa patru sau cinci minute. Apoi a ieşit din cameră şi am aşteptat timp îndelungat înainte de a mă mişca. Înţelegi, mă aşteptam ca el să apară pe uşa principală – asta a fost greşeala mea. Abia după o oră am descoperit că ieşise prin camera servitorilor. Am făcut înconjurul casei, întrebându-mă cum să procedez în continuare, când o uşă mică ce da în curte s-a deschis şi a apărut un bărbat. După costumaţie, am ghicit că era omul meu, şi l-am urmărit cu privirea până a ieşit din raza vizuală.

— I-ai văzut figura?

Scottie clătină din cap.

— A fost prea întuneric. Era un paznic de vânătoare – paznicul meu, pot jura. După ce s-a îndepărtat, m-am întors în faţa casei şi am încercat fereastra prin care pătrunsese în clădire, dar o blocase. Mi-a luat un sfert de oră ca să pot intra, şi am mers drept la bibliotecă. Admit că am lucrat murdar, spuse Scottie, dar – îţi jur, Macleod – nu m-am dus să fur. Nu este genul meu să jefuiesc o casă, decât dacă ştiu unde se află lucrurile de valoare.

— Şi eu m-am gândit la asta, Scottie, însă nu prea înţeleg de ce ai făcut o asemenea murdărie, cum o numeşti tu.

— Nici eu nu ştiu, dar aveam o bănuială că individul intrase pentru a citi înscrisurile private ale lui Salter, şi eram foarte curios să văd ce anume căutase.

— Ai ars ceva?

— Ce să fac?! întrebă Scottie mirat.

— Ai ars ceva?

— Nu, nu am ars nimic. De ce, s-a găsit ceva ars?

— Continuă-ţi povestirea, îi ceru Andy.

— Nu prea mai sunt multe de spus, replică celălalt. Ca un prost, am început să mă învârt prin casă şi am dat buzna în dormitorul lui Salter. Acum regret că am făcut-o, adăugă el cu amărăciune, examinându-şi mâna bandajată.

În tot acest răstimp privirea fetei nu se desprinsese de Andy. Auzise povestea iarăşi şi iarăşi. Acum adăugă propria ei istorisire.

— Când Scottie s-a întors şi mi-a relatat totul, am fost teribil de îngrijorată. Am crezut că, într-adevăr, s-a dus să jefuiască. Dar când mi-a explicat că îl căutase pe asasin, am făcut tot ce am putut pentru el. Mi-a spus că va fi prins întrucât, în mod cert, vei cere doctorilor din împrejurimi să anunţe apariţia unui pacient cu o rană produsă prin împuşcare, şi, când domnul Scottie mi-a zis că are o căsuţă închiriată în oraş, i-am promis că vin zilnic să-i schimb pansamentul.

Andrew suspină prelung.

— Pregătirea profesională mă îndeamnă să-l numesc pe Scottie mincinos. Instinctul îmi spune că nu minte. Realmente, voi doi îmi creaţi tot atâtea neplăceri cât Abraham Selim. Ţi-ai pierdut capacitatea de a te servi de mână, Scottie?

— Nu, zise celălalt cu satisfacţie. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Macleod, dar mâna mea este în perfectă ordine. Glontele nu a atins osul şi sunt aproape vindecat. Dacă nu ai fi venit astăzi, nu m-ai mai fi văzut. Şi mi-am dorit să nu vii.

— Trebuia să vin, spuse Andy încet. Downer v-a luat urma, cel puţin pe a domnişoarei Nelson. À propos, cine este gentleman ul de la etaj?

Scottie zimbi vinovat.

— Un prieten de-al meu, spuse el nepăsător, un vechi camarad de colegiu.

— Colegiul Dartmoor17 sau şcoala preparatoare18 Pentonville? întrebă sarcasticul Andy, şi Scottie surâse îngăduitor.

— Scena a pierdut ceva când ai ales medicina, Macleod, replică el. Nu, este doar un vechi prieten. Nu-l cunoşti, şi nu-l chema jos, adăugă repede, este mult prea timid!

Discretul Andy îi satisfăcu cererea.

Capitolul XXIV.
PROFESIUNEA DOMNULUI WILMOT.

Andy aşteptă ca fata să-i explice lui Scottie pentru a douăzecea oară necesitatea schimbării bandajului de două ori pe zi şi să-l instruiască cu privire la valoarea medicinală a unui cocktail de loţiuni, pudre şi unguente, apoi se întoarseră împreună în oraş, conducând-o la reşedinţa ei.

Era absurd de fericit să o revadă, chiar dacă o întâlnea în aceste circumstanţe compromiţătoare, şi fericirea îl făcea tăcut. Ea crezu că se simţea ofensat şi era dezamăgită.

— Andrew – fata rupse tăcerea, vorbind pentru prima oară de când părăsiseră casa – am procedat aşa crezând că ai dori ca eu să fac asta.

— Ce să faci? spuse el tresărând, smuls din visare. Oh, să ai grijă de Scottie? Cred că a fost foarte nobil din partea ta, Stella. Îmi dau seama că am o minte bolnavă dacă pot crede tot ceea ce spune Scottie şi, în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, povestea lui cu paznicul de vânătoare-criminal ar fi un bluf. Ceva îmi spune că, deşi pe mine m-ar minţi, cu tine n-ar face asta. Mă duc din nou la Beverley. Paznicul îmi oferă un pretext.

— Doreşti un pretext? îl întrebă, privind repede în sus spre el şi coborându-şi ochii tot atât de iute.

— Nu, spuse el încet, după o pauză, nu cred că doresc.

— Hai să plecăm diseară, propuse fata şi imediat regretă că s-a lăsat pradă primului impuls.

— Şi eu mă gândeam, dar mi s-a părut că ar fi mai puţin… ăă…

Stella se înroşi.

— Vrei să spui: dacă ne-am întoarce împreună după ce am părăsit satul în aceeaşi zi? dădu ea glas gândurilor lui. E curios cum asta-i preocupă mai degrabă pe bărbaţi decât

pe femei. Presupun ca nu am simţul decenţei. Acum te rog să aştepţi aici, Andrew, în timp ce-mi fac bagajul – pe care-l vei căra tu.

Se plimba în sus şi în jos prin faţa micuţei case unde se instalase fata, cu pacea în suflet şi cu un sentiment de triumf pe care marile lui succese nu i-l dăduseră niciodată.

Cam acelaşi gen de fericire o stăpânea şi pe Stella Nelson pe când îşi făcea valiza într-o grabă nebună, de teamă că l-ar face s-o aştepte prea mult. Trebui să achite nota de plată proprietăresei, şi fremătă de nerăbdare când buna doamnă plecă în căutare de mărunţiş. Abia după cinci minute se întoarse, şi Stella, nemaiaşteptând să numere restul pe care i-l dăduse, îşi culese valiza şi ieşi din casă.

Se uită consternată în susul şi în josul străzii. Andy dispăruse. Aşteptă zece minute înainte de a trimite un băiat să-i caute un taxi, iar când acesta veni şi îşi aşeză bagajul, ar fi vrut să poată plânge.

* *

Andy, măsurând pavimentul din faţa casei, era atât de absorbit de gânduri, încât recepţiona foarte puţin din realitatea înconjurătoare. Pe cealaltă parte a străzii se afla un perete înalt, în spatele căruia se zărea luminatorul unui atelier. În mod evident era component al unuia din magazinele de pe High Street19, al cărui spate se vedea din locul unde era. Pe perete exista o uşă mică, şi el o privea absent, când aceasta se deschise lăsând să iasă un bărbat, urmat de o femeie cu capul descoperit. Arăta elegant îmbrăcată şi au stat un moment să se consulte înainte ca ea să se întoarcă, cu o aprobare a capului, iar omul se îndreptă cu mers distins spre drumul principal.

Interesul lui Andy era superficial. Cu tot atâta nepăsare ar fi privit două vrăbii certându-se. Asta, până în momentul când bărbatul, ajungând la colţ, s-a întors să cheme ceva („Un taxi”, gândi Andy) şi toate simţurile i se treziră. Era Arthur Wilmot! Până acum nu-l mai văzuse pe tânăr la Londra, şi, deşi se făcuseră cercetări, nu se descoperise

misterioasa afacere care îl aducea atât de des în oraş pe Arthur. Se uită în jur, sperând să o vadă pe fată, dar ştia că ea nu şi-ar fi putut termina împachetatul. Era o ocazie prea bună pentru a o scăpa şi, deşi avea o strângere de inimă, se întoarse în silă şi traversă strada când Wilmot deja sărea în maşina pe care o chemase. Stella va înţelege. Îi va explica mâine. O asemenea şansă s-ar putea să nu se mai ivească, gândi el. Cu toate acestea, Andrew îşi dorea ca Arthur Wilmot să se fi aflat pe fundul mării.

Chemă un taxi în timp ce maşina se îndepărta.

— Urmăreşte limuzina aceea, spuse el.

Venirea acasă a Stellei fusese o experienţă tristă. Era fericită să se afle din nou la Beverley Green, aproape tot atât de fericită pe cât era Kenneth Nelson la vederea ei. Acesta se agita în juru-i, o duse în atelier să-i arate ultima sa pictură şi lăudă strălucitorul record de economie şi eficienţă al noii bucătărese, dar fata se simţea deprimată şi îngrozitor de singură. Biletul de la Arthur Wilmot, pe care îl găsi pe măsuţa ei, îl citi fără a realiza cine era autorul, şi nu-i influenţă în nici un fel starea de depresiune.

— Şi acum povesteşte-mi tot ce ai făcut, zise Kenneth radiind de bucurie. Oamenii s-au interesat de tine, dar le-am spus că eşti plecată la un curs de perfecţionare pentru infirmiere. Chiar, ce te-a făcut să reiei această muncă, draga mea? Bănuiesc că erai plictisită, şi nu mă mir. L-ai văzut pe prietenul nostru comun Macleod?

— L-am văzut doar câteva clipe, răspunse ea scurt.

— Oamenii au încetat să mai vorbească de bietul Merrivan – pălăvrăgi în continuare domnul Nelson – şi trebuie să-ţi spun că este o uşurare. Arthur Wilmot îi vinde casa – à propos, nu a existat nici un testament. Un tip ciudat, Wilmot. Se holbează la mine de câte ori ne întâlnim, de parcă ar avea motive să fie ofensat, pe cinstea mea! A avut noroc că nu a dat ochii cu mine în noaptea când reporterul acela infam…

Ea îl asculta fără a-l auzi. Beverley Green-ul va fi altfel fără Andy. Nu putea realiza cum va fi, deşi trăise în sat aproape trei ani înainte de a-l fi întâlnit. Dar pe atunci era doar un copil (se considera incontestabil superioară acelor zile adolescentine), iar acum este femeie şi are nevoie de Andy.

Aproape că-şi dorea, se gândi ea capricioasă, să-l roage pe Scottie să revină pentru a comite o tâlhărie – una mică, unde nimic cu adevărat valoros nu s-ar fura, dar care să necesite întoarcerea permanentă a lui Andrew Macleod. Făcu un calcul mental; dacă fiecare casă din Green ar fi jefuită, ar putea sta aici doar trei luni, presupunând că ar exista un interval suficient între fiecare crimă, dar probabil că şi Scottie s-ar plictisi. Însă acesta se îndreptase. Avea un sentiment de satisfacţie la gândul că ea contribuise hotărâtor la corijarea lui morală.

Într-un timp îl urâse pe Andy. Rechemă în memorie cu satisfacţie perioada respectivă, şi se strădui iarăşi, fără succes, să-şi amintească ce anume simţise. Andy nu se va mai întoarce. Aşteptând-o, se gândise la toate în timp ce ea se afla în casă, şi se decisese să pună capăt prieteniei lor atunci şi acolo. Fusese crud s-o părăsească fără un cuvânt – laşitate fără seamăn din partea lui.

— Mă duc la Shepparzi să joc bridge. Nu vii şi tu? Ar fi încântaţi, spuse Nelson.

Fata clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, tată, dar te rog să te duci.

Prefera să rămână singură cu deznădejdea ei. Bineînţeles că Andy nu crezuse povestirea lui Scottie. Tot timpul, deşi era atât de politicos cu ea, în sinea lui o dezaproba, şi a ales momentul plecării ei spre a fugi. Nu şi-l putea imagina pe Andy dând bir cu fugiţii din faţa nimănui. Omului pe care-l cunoştea nu-i era deloc caracteristic acest lucru. Dar în ultimul timp făcuse multe greşeli în aprecierea bărbaţilor. De pildă, în privinţa lui Arthur Wilmot, eroarea ei fusese catastrofală. Îşi dorea să-l poată urî din nou pe Andy. După toate, îl mai şi ajutase pe Scottie, crezând că-l ajuta pe el.

Cunoştinţa lor, prietenia lor, nu se puteau sfârşi aşa. Îi va scrie lui Andy.

Nu trecuse de „Dragă dr. Macleod”, când servitoarea se duse să deschidă uşa. Stella nu auzise clinchetul slab al clopoţelului şi, când îşi ridică privirea, dând de figura zâmbitoare a lui Andy, fără a mai ţine cont de servitoare – care se şi grăbi să dispară – alergă spre el şi îl prinse în braţe.

— Chiar ai venit? Eşti o brută, Andy! De ce m-ai părăsit?

— Sunt tot ceea ce spui tu şi chiar mai mult, dar îţi aduc cea mai nostimă povestire – ceva care te va amuza, sunt sigur.

Evident că aşa o considera Andy. Râsul său umplea camera.

— Nu vreau să mă amuz, replică ea dârză. Vreau să fiu bătută. Tocmai îţi scriam o scrisoare teribilă. Nu, nu ai voie s-o vezi!

Dar „bruta” deja înşfăcase hârtia.

— Dragă doctore Macleod”, citi el cu emfază. Ţi-aş fi răspuns cu şi mai mare demnitate, dragă Stella.

— Spune-mi toate veştile amuzante. Sunt bucuroasă să te văd, respiră ea uşurată. De ce m-ai părăsit, Andy?

— Pentru că l-am văzut pe Arthur Wilmot purtându-se tot atât de enigmatic ca un criminal de operetă. Pur şi simplu trebuia să aflu care era afacerea aceea misterioasă a lui. O cunoşti pe Flora?

— Flora?

Fata îşi încreţi fruntea.

— Flora şi mai cum?

— N-ai auzit niciodată de Flora? Credeam că numele e este renumit printre femei.

— Am auzit de Flora modista, spuse ea.

— Flora modista – zise el solemn – este Arthur Wilmot!

Fata se sufocă.

— Arthur Wilmot?! Oh, este chiar ridicol. Arthur nu ştie nimic despre pălării.

— Dimpotrivă, este o autoritate, chicoti Andy. Cu puţin timp în urmă am fost la el acasă şi, văzând o pălărie de damă, în curs de execuţie, uitată pe masă, am tras cele mai rele concluzii posibile. Ăsta-i secretul lui Arthur. Este o… modistă-bărbat; el e, de fapt, Flora. Are trei magazine în oraş, şi l-am urmărit de la unul la altul. După câte s-ar părea, în fiecare seară face turul lor, pentru a verifica încasările. Bineînţeles, nu există nici un motiv pe lume ca el să nu poată fi modistă.

— Aşteaptă, spuse ea şi se îndreptă spre birou.

Reveni cu o scrisoare.

— Mă aştepta aici când m-am întors, îi explică.

Era o notiţă scrisă pe un ton dur, prin care domnul Arthur Wilmot prezenta complimentele sale domnişoarei Nelson şi îi cerea să furnizeze avocatului lui amănunte despre orice tranzacţii financiare ar fi putut avea ea cu defunctul domn Darius Merrivan.

Andy o citi cu atenţie.

— Vorba lui Scottie: „Ce doamnă!”, zise el pe un ton vulgar.

L-au întâlnit a doua zi dimineaţa la clubul de golf pe Arthur Wilmot care i-a întâmpinat cu o mică şi trufaşă înclinare a capului.

— Bună dimineaţa, Arthur, spuse Stella cu dulceaţă în glas. Am primit biletul tău.

El se înroşi foarte tare.

— Poate binevoieşti să discuţi asta cu Vetch, îi replică înţepat şi porni hotărât să dea prima lovitură mingii.

— Oh, Flora! murmură fata cu voce joasă, dar nu într-atât, încât domnul Arthur Wilmot să n-o fi auzit.

Tânărul jucă prost tot restul zilei.

Capitolul XXV.

O DIMINEAŢĂ LA SEA BEACH20

În drum spre bungalow-ul său, domnul Downer trecea pe lângă clădirea poliţiei din Sea Beach, când privirea îi fu atrasă de un anunţ lipit pe panoul de afişaj din faţă.

Ocupa un loc central printre celelalte anunţuri referitoare la cadavre găsite, persoane acuzate de evaziune fiscală şi semnalmente ale unor bărbaţi căutaţi de poliţie; nici nu citi două cuvinte şi realiză că mai văzuse afişul în oraş.

„SE SOLICITĂ INFORMAŢII PRIVIND PE ABRAHAM SELIM (alias WENTWORTH)

Căutat în legătură cu asasinarea lui Darius Merrivan şi a lui John Albert Sweeny, din noaptea de 24 iunie.

Selim este un cămătar, şi se presupune a fi un om de cincizeci şi cinci de ani. Are cocoaşă, poartă ochelari cu rame aurite şi este mereu bine ras. Ar putea încerca să schimbe cecuri semnate „Jos. Wentworth", dar probabil că este în posesia unor mari sume de bani. Orice informaţie care va conduce la prinderea lui va fi recompensată şi va trebui prezentată dr. A. Macleod de la Departamentul Poliţiei sau inspectorului local."

Domnul Downer citea şi se enerva tot mai tare. Tot ceea ce-i amintea de crima de la Beverley Green îl enerva. Crezuse cu toată fiinţa sa că găsise cheia problemei atunci când Arthur Wilmot îi povestise strict confidenţial („Puteţi avea încredere în mine, dragă domnule", îi spusese virtuosul Downer) că Stella vizitase casa în chiar noaptea crimei.

Dacă lucrurile ar fi urmat cursul sperat, domnul Downer ar fi fost într-atât de fericit, pe cât îi sta lui în putinţă. Nu-i displăcea Stella. Într-un mod nedefinit, confuz, chiar o admira. Ştia ce să admire la femei, aşa cum ştia ce să admire în arhitectură. Şi apoi, n-ar fi avut nici o satisfacţie personală dacă l-ar fi ruinat pe Andrew Macleod. Îl plăcea sincer pe Andy. Numai că în orele de muncă nu avea prieteni. Dacă logodnica lui Downer (presupunând că ar fi avut un asemenea accesoriu) ar fi fost omorâtă de cel mai bun prieten al lui, primul impuls ar fi fost să estimeze ştirea în funcţie de importanţa evenimentului. S-ar fi simţit profund nefericit, dar ar fi descris funerariile victimei şi execuţia criminalului cu profesionalism şi rafinament. Era

un reporter ideal, un model pentru viitorime şi merita respectul pe care şi-l câştigase.

Bungalow-ul său se afla pe malul mării. Consta dintr-un living, un dormitor, baie şi bucătărie. Mai exista o verandă lungă de lemn, cu cârlige pentru hamac, şi o grădină de 10 x 20 inchi, unde toamna creşteau crizanteme sălbatice. Aşa i se spusese. Niciodată nu ocupase bungalow-ul decât vara, şi el nu le văzuse.

Deschise ferestrele, trase spre trepte un fotoliu din răchită şi aprinse un ochi de aragaz sub un ceainic. Camerele erau mobilate simplu, dar confortabil, şi, de două ori pe săptămână (aşa era prevăzut în contract), văduva unui pescar venea să facă ordine şi să şteargă praful.

Domnul Downer scoase din geantă un ghemotoc de hârtie copiativă şi câteva şpalturi. În această perioadă îşi finisa cea mai mare operă a sa: Câteva soluţii teoretice privind crimele nedescoperite – după cum o denumise, în maniera unui savant. Editorul lui, având o familie numeroasă de întreţinut şi fiind bineînţeles nerăbdător să obţină bani cu capodopera respectivă, o rebotezase Lumină în crimele misterioase.

Printre foile manuscrisului era o scrisoare de la editor, pe care domnul Downer o primise în acea dimineaţă.

„Dacă ai putea include şi crima de la Beverley, vânzarea ar fi imensă. Publicul ar digera o teorie bună privind crima respectivă.”

Vulgaritatea la un editor e un lucru rar, dar s-au întâlnit şi astfel de cazuri.

— Oh, blestemat fie asasinul de la Beverley! explodă domnul Downer, iritat.

Ar fi putut să condamne acest fapt, dar plicticoasa întrerupere nu constituia o evadare din gândurile sale. Când stătea în scaunul de răchită şi examina nepărtinitor marea – aşa cum făcea acum —, sau când se plimba cu paşi mari pe nisipul tare al plajei – vârful umbrelei lui lăsând o săgeată miniaturală la fiecare doi paşi —, sau când sta

întins în pat şi se uita fix la textul de pe uşă – moştenire de la fostul posesor, pe care domnul Downer nu se ostenea să îl dea jos —, conta foarte puţin ce subiect preocupa mintea sa – chiar dacă era necesitatea cumpărării unui nou costum de vară sau chemarea indiferentă a partenerilor lui de bridge —, căci în şirul meditaţiilor sale se ivea brusc şi se răsucea ca un vârtej crima de la Beverley Green.

Doi oameni fuseseră omorâţi. Probabil asasinul era un anume Abraham Selim, ale cărui obiceiuri şi înfăţişare erau necunoscute. Abraham sau X – nu putea fi luat în considerare decât ca o impersonalitate – nu va fi găsit, pentru că, din motive practice, nu a existat. Domnul Downer respinsese total ideea vinovăţiei Stellei. Ca un tip inteligent ce era, vedea că cea mai suspectă trăsătură în ceea ce o privea pe fată, era dorinţa lui Andy de a o acoperi.

— Şi iată-mă obsedat de acel caz infernal", îşi spuse iritat, răsucindu-se în pat şi încercând să mai prindă o oră de somn, deşi soarele era pe cer şi aurea peretele cu paralele de aur care expandau sau se contractau după cum briza mării mişca jaluzelele.

Dar nu mai putea dormi. Se sculă şi, luându-şi papucii, se duse în bucătărie unde începu să prepare micul dejun. În timpul duşului ceainicul fluiera ascuţit, iar şunca de pe grătarul lăsat la temperatură joasă, se arcuise şi se rumenise.

Numai atunci veni în camera de zi şi ridică jaluzelele.

— Doamne Sfinte! îi scăpă domnului Downer.

Stând pe scaunul de răchită din verandă, cu spatele la el, se afla un om. Era bine îmbrăcat; pantoful lustruit pe care ziaristul îl putu vedea, era acoperit de o ghetră albă, iar mâna dinspre el – înmănuşată şi sprijinită pe măciulia din aur a unui baston de malahit. Domnul Downer se aplecă să descuie uşa şi ieşi. Avea principii drastice în privinţa spiritului sacru de proprietate şi a caracterului condamnabil al violării acesteia.

— Scuzaţi-mă, spuse el pe un ton din care reieşea că, dacă cineva trebuia să ceară scuze, nu era el acela. Aţi făcut o greşeală. Ah, domnul Boyd Salter!

Domnul Salter se ridică cu un zâmbet binevoitor, dar şiret, şi îi întinse o mână înmănuşată.

— Mă puteţi ierta pentru că mi-am luat această libertate, domnule Downer? De neiertat, sunt convins. Îmi amintesc că, atunci când aţi venit să mă vedeţi la conac – mi-e teamă că v-am făcut să aşteptaţi prea mult, dar era una din zilele mele rele – spuneaţi că aveţi un bungalow la Sea Beach şi v-am dezvăluit că… ăă… Sea Beach aparţine familiei mele – mai mult de jumătate din el.

Îl urmă în casă pe amfitrion.

— Nici nu ştiţi cât de bucuros sunt să vă văd, zise domnul Downer cu toată sinceritatea. Trebuie să-mi cer scuze pentru îmbrăcămintea mea sumară, dar de-abia m-am sculat.

— Vă rog, să nu mai vorbim despre asta!

Domnul Salter ridică mâna în semn de protest.

— Eu sunt dator să-mi cer scuze. Este o dimineaţă călduroasă şi pijamaua verde se armonizează perfect cu această mică şi încântătoare cameră. Mi-era teamă că am venit prea devreme, dar… hm… este ora unsprezece, şi Sea Beach e la distanţă de numai o oră de Beverley.

În timp ce domnul Downer căuta câteva articole de îmbrăcăminte, vizitatorul său inspecta liniştit camera.

— Chiar îmi spuneam ieri, zise domnul Downer prin uşa pe jumătate deschisă a dormitorului, ce păcat că nu pot avea un pretext pentru a-l vedea pe domnul Boyd Salter. Întâlnesc o groază de oameni datorită profesiunii mele, dar foarte puţini mă impresionează. Sună ca şi cum aş încerca să vă flatez. Nu aş fi atât de naiv încât să linguşesc un om cu experienţa şi, dacă nu vă deranjează s-o spun, de vârstă dumneavoastră. Dar probabil că şi dumneavoastră aţi simţit, nu, domnule Salter?

— Da, într-adevăr, spuse domnul Salter onest, şi vă asigur că nu aş fi intrat nepoftit în cocheta dumneavoastră căsuţă…

— O simplă cuşcă pentru iepuri, zise domnul Downer peiorativ, dar sunt un om simplu, cu gusturi simple.

— O micuţă şi încântătoare pied-à-terre21, replică celălalt condescendent, dar n-aş fi venit, dacă nu descopeream în dumneavoastră calităţi fermecătoare, domnule Downer.

Domnul Downer fusese flatat de puţine ori în viaţa lui. Era o experienţă de roman pentru cineva a cărui principală calitate consta în utilizarea cu iscusinţă a cuvântului ce flatează, ca să fie el însuşi uns cu puţin din propriul său unguent onctuos. Şi era mai mult decât interesat, întrucât această vizită însemna o afacere. Domnul Boyd Salter, în ciuda bunăvoinţei sale faţă de el, nu ar fi făcut o vizită dis-de-dimineaţă doar din plăcerea de a vedea trăsăturile dure ale domnului Downer sau de a asculta drăgălăşeniile acestuia.

— Presupun că vă întrebaţi de ce am venit?

Într-adevăr, domnul Downer se întreba.

— Într-un fel, da, recunoscu el. Pot spera doar că doriţi ca eu să vă fac un serviciu mărunt. Dacă este aşa, atunci sunteţi, fără îndoială, binevenit.

— Nu un serviciu mărunt. Salter scutură gingaş din cap.

— Din contră, un serviciu mare. Singurul lucru care mă îngrijorează este să nu vă ofensez.

Ziaristul arboră un zâmbet atât de larg, încât trebui să-şi aranjeze ochelarii.

— Sunt un tip greu de ofensat, declară el sincer.

Domnul Boyd Salter îşi ţuguie buzele şi îşi răsuci mustaţa căruntă tunsă scurt.

— Ei, bine, iată despre ce este vorba, zise el în sfârşit. Am de gând să-mi iau îngăduinţa, de neiertat, de a vă ruga să acceptaţi o misiune care ar trebui, de fapt, încredinţata unei agenţii de detectivi. Acum v-am ofensat?

— Nu, deloc. Nu uitaţi că munca mea este aproape similară cu cea a unui detectiv particular. El raportează patronului său; eu raportez, poate într-o engleză mai corectă şi mai în extenso, cititorilor.

— Şi cu mai mare acurateţe, precizează domnul Salter. Iată de ce v-am preferat pe dumneavoastră unuia dintre tipii de la o asemenea agenţie. Sigur nu vă simţiţi jignit?

Domnul Downer era foarte sigur.

— Dacă mi-aţi fi spus că vă rog să faceţi ceva ce, ca membru al măreţei profesiuni a literelor, consideraţi nedemn de prestigiul şi chemarea dumneavoastră, aş fi priceput. Dar, lăsând la o parte amabilitatea dumneavoastră, înţeleg că nu m-aţi respins.

El zâmbi, şi domnul Downer îl imită.

— Iată ce vreau să faceţi! V-aţi implicat în cercetarea primelor de la Beverley Green. Presupun că, din motive pur profesionale, aţi renunţat la caz. Bănuiesc că nu mai era o activitate care să aducă profit. Iertaţi-mă că justific prin cel mai înjositor motiv retragerea dumneavoastră. Sunteţi un profesionist care trăieşte din propria-i pană; îmi imaginez că mişcările şi preocupările vă sunt dictate de dorinţa arbitrară a patronilor, editorilor şi proprietarilor de ziare, sau orice ar fi ei.

Domnul Downer dădu afirmativ din cap. Îşi aminti scrisoarea poruncitoare care îl rechema şi micimea dureroasă a cecului primit.

— Să presupunem că vă rog să reveniţi la Beverley Green şi să redeschideţi ancheta?… Vreau să aflu mai multe amănunte. În special – sublinie el intenţionat – doresc să dezleg enigma jafului de la conac. Cine a stat în spatele lui? Prietenul nostru Macleod a fost părtaş la acea… ăă… crimă? Deţine informaţii privitoare la Abraham Selim pe care nu le-a comunicat superiorilor săi? Unde este domnişoara Nelson?

— Aa! exclamă domnul Downer. Cred că pot începe chiar acum să vă furnizez informaţii.

Îi istorisi povestea cu casa din Castle Street şi vizitele misterioase ale Stellei.

— Cine este suferindul? întrebă Boyd Salter, dar în această direcţie noul său angajat nu aprofundase investigaţiile.

— Cred că vei afla că este omul care mi-a spart casa, spuse Salter, şi celălalt îl privi fix prin ochelari.

— Dar bineînţeles! Oare de ce nu mi-a venit mie această idee?

— Află-mi exact! S-ar putea să greşesc, dar, atunci când trag o concluzie, de regulă este justă, domnule Downer. Ştiu cu siguranţă că ea şi omul acela – Scottie cred că se numeşte – au părăsit satul în aceeaşi zi. Probabil că Scottie este spărgătorul. Dacă el e tâlharul, atunci trebuie să fie rănit. Dar nu uita – vreau ca doctorul Macleod să nu afle că dumneata continui cercetările. Nu ştiu cum vei proceda şi nu voi avea impertinenţa să-ţi dau indicaţii.

— Vă puteţi bizui pe mine, domnule Boyd Salter, spuse Downer.

Stăpânul lui scoase din buzunarul jiletcii o hârtie împăturită şi o puse pe masă.

— Vor trebui făcute unele cheltuieli. Primeşte asta în contul lor, te rog.

Domnul Downer se duse la capătul verandei să-l privească pe vizitatorul său urcând în maşina care îl aştepta pe Beach Road22. Apoi se întoarse în cameră şi despături hârtia. Era un bilet bancar de o valoare considerabilă, şi domnul Downer zâmbi.

— Cred că mă voi întoarce în oraş, murmură el printre dinţi şi puse fierul de călcat pe ochiul de la aragaz, întotdeauna îşi călca singur pantalonii.

Capitolul XXVI.
ÎNTÂLNIND-O PE DOAMNA BONSOR

— Piei de-aici, Satană! exclamă Scottie neînduplecat.

— Nu ai devenit prea evlavios, nu-i aşa, domnule Scottie? îl întrebă Big23 Martin cu oarecare nervozitate.

Scottie stătea în patul său din micuţa casă de pe Castle Street, şi companionul era acelaşi tovarăş care o luase la goană pe scări când Andy ciocănise în uşă. De fapt nu avusese intenţia să se retragă, dar, înainte ca Andrew Macleod să-şi anunţe vizita, realizase, în argoul său, „o aruncătură de ochi” la vizitator prin fereastra camerei dinspre faţadă. Şi „aruncătura de ochi” îi produsese o uşoară palpitaţie la inimă.

Era denumit „Big” Martin deoarece înălţimea sa nu depăşea patru picioare şi şase inchi24, şi a fost o vreme, când nu exista nimeni care să-l depăşească pe Big Martin în uşurinţa de a pătrunde într-o casă prin ferestruica de la bucătărie.

Cu timpul, însă, traiul bun îl lăţise de jur-împrejur şi, ca mulţi alţi „specialişti”, a înţeles că acele calităţi speciale care îi creaseră un ascendent asupra tovarăşilor lui se pierduseră şi că era total nepregătit pentru continuarea vocaţiei sale.

Pe Scottie îl servise în multe ocazii. Era un neîntrecut cititor de ziare şi un remarcabil colecţionar de informaţii; putea face o recunoaştere asupra unei case cu mai multă perspicacitate decât toţi cei pe care îi cunoscuse Scottie în decursul lungii şi interesantei sale cariere.

Big Martin era cel ce vindea nasturi la uşile bucătăriilor şi auzea toate bârfele casnice care erau atât de utile diverşilor lui stăpâni.

Scottie era deasupra acestui gen de muncă. Se specializase în afaceri cu pietre preţioase, şi asta cerea un serviciu de informaţii de o mult mai mare eficienţă decât cea pe care o putea furniza Big Martin. Totuşi, acesta îi era util. Întreţinea reşedinţa din Castle Street în lipsa lui Scottie, ducea solii, făcea paturile şi, la o adică, putea găti mâncăruri simple.

— Nu, nu am devenit prea evlavios – admise Scottie, suflând în lentilele ochelarilor şi ştergându-le cu un colţ al

cearceafului – dar sunt precaut. Ai auzit vreodată povestea despre ulcior şi fântână?

— Nu, spuse Big Martin, bănuitor. Există vreo poantă în ea?

— Nu, nu există, zise celălalt încruntat şi adăugă: Am strâns destui bani pentru a trăi liniştit.

Domnul Martin făcu o grimasă.

— Dacă tu nu o faci, nimeni altcineva nu va îndrăzni. Femeia asta ne cere acest lucru, umblând aşa, cu toate diamantele pe ea.

„Destinul!”, gândi Scottie.

— Nu este nevoie să-mi povesteşti nimic despre ea, îl întrerupse serviciul de informaţii. Am întâlnit-o în societate. Doamna Crafton-Bonsor, aproape americancă. Apartamentul 907, Hotel Great Metropolitan.

— O bancă nu i-ar putea cumpăra perlele, îl incită Big Martin. Sunt uite-aşa de mari.

Formă un „o” cu degetul arătător şi cel mare.

— Diamante. Nu ai văzut niciodată aşa ceva, domnule Scottie.

— Ştiu, dar le păstrează în seiful hotelului, presupuse Scottie, şi celălalt scoase un zgomot dezaprobator.

— Ea nu! Verişoara mea lucrează acolo la bucătărie, iată cum am aflat. Curăţă cartofi.

— Cine, doamna Bonsor?

— Nu, verişoara mea!

Scottie era gânditor. Degetele îi băteau ritmul unei melodii pe genunchi şi privirea îi era absentă.

— Nu, nu cred, Martin. Macleod ar şti că eu am fost acela, şi apoi…

Ezită, şi o clipă fu gata să vorbească, dar se răzgândi.

Big Martin nu ar înţelege punctul său de vedere privind relaţia cu domnişoara Stella Nelson. Ar fi un neadevăr dacă s-ar spune că Scottie se corijase moral, sau, dacă se îndreptase, că nutrea vreun regret pentru faptele sale rele din trecut. Principalul factor, în orice îndreptare morală ar

fi suferit, era cel al securităţii personale. Într-adevăr, nu exista nici un motiv ca el să-şi asume riscul. Era destul de înstărit. Prada din Regent Street se vânduse bine – unul din cumpărători fusese un martor care îl ajutase să-şi dovedească alibiul – şi mai avea o altă sumă de bani ca rezervă care i-ar asigura un confort îndestulător până la sfârşitul vieţii.

— Mă voi duce să arunc încă o privire acestei doamne Bonsor, spuse el, şi Martin îşi frecă mâinile voios. Nu că aş crede-o prostia întruchipată, cum o creionezi tu. De unde vine?

— De la Sfânta Barbara, răspunse celălalt.

— De la Santa Barbara, îl corectă Scottie. Aşa e, şi mie mi-a spus-o. Poate cunoaşte nişte prieteni de-ai mei de pe coasta Pacificului. Şi, vorbind de prieteni, Mare Om, noaptea trecută te-am văzut ieşind de la Finnagin cu un gentleman adevărat.

Big Martin păru stânjenit.

— Este reporter…

— Ce veste nemaipomenită! exclamă Scottie sarcastic. Ca şi cum n-aş fi ştiut! Ce dorea?

— Era vorba de o slujbă pe care am avut-o acum patru ani, explică Big Martin. Am luat optsprezece luni pentru ea – serviciul de la Harry Weston.

— Ştiu asta la fel de bine ca el, şi, dacă nu şi-ar fi amintit, ar fi căutat să afle altfel. Orice poliţist i-ar fi dat amănuntele şi l-ar fi scutit de bătaie de cap. Deci…?

— A fost foarte prietenos; m-a întrebat ce s-a ales de Harry. Pur şi simplu am pălăvrăgit.

Buzele lui Scottie se strâmbară a dispreţ.

— Ca şi cum nu cunoştea că Harry execută şapte ani în Parkhurst. Ei bine, bârfitorule, despre ce aţi pălăvrăgit?

Big Martin era acum serios alarmat – ce spusese?

— Să mor în acest minut dacă i-am zis ceva despre tine. Aflase că eşti aici şi m-a întrebat ce-ţi mai face mâna.

Scottie gemu.

— Dar nu i-am spus. Este un bun prieten al tău, Scottie; a zis că, dacă eşti vreodată în încurcătură, să trimiţi după el. Acestea au fost chiar cuvintele lui.

— Ia-i, leagă-i şi dă-i Lui", zise Scottie. Nu i-ai spus că Macleod ştie totul despre asta, nu?

— Nu a vrut să-i spun, zise celălalt cu satisfacţie.

— Niciodată nu vei putea ţine nimic în capul tău, conchise Scottie resemnat şi începu să se schimbe.

Se îmbrăcă cu grijă, găsi pe fundul unei cutii o casetă mică plină cu cărţi de vizită şi alese una. Îl prezenta ca profesorul Bellingham, iar adresa era Pantagalla, Alberta. Nu exista pe hartă vreun oraş numit Pantagalla, dar odată locuise într-o pensiune cu acest nume ce părea suficient de canadian.

Recepţionerul de la Great Metropolitan descoperi că doamna Crafton-Bonsor era în cameră şi groom-ul îi duse cartea de vizită a lui Scottie în timp ce el şedea într-un fotoliu, părând absorbit de gânduri, dar în realitate studiind toţi bărbaţii care intrau sau ieşeau din vestibul. Îl localiză imediat pe detectivul hotelului. Avea expresia aceea încordată pe care o adoptă toţi detectivii de hotel, şi nu este niciodată total absentă de pe faţa nici unui detectiv.

Groom-ul se întoarse îndată şi îl conduse la etajul al treilea, introducându-l într-un apartament luxos (Scottie ştia exact cât costa per diem acel apartament).

Doamna stătea în picioare lângă fereastră privind peste umăr uşa pe care tocmai intra Scottie.

— Bună dimineaţa, spuse ea sprinţară, domnule…

— Profesor Bellingham, zise Scottie aferat. Ne-am mai întâlnit, vă amintiţi?

— Bineînţeles că da. Nu v-am putut citi cartea de vizită fără ochelari. Luaţi loc, profesore. Dar, ce frumos din partea dumneavoastră să mă vizitaţi, nu?

Scottie ştia din experienţă că nimeni nu era aşa cum părea când îl întâlnea prima dată, astfel că nu fusese pregătit pentru invariabilitatea surprinzătoare a doamnei Crafton-

Bonsor. Nu-şi dădu seama dacă acum era ceva mai luxos garnisită decât atunci când o văzuse tolănindu-se în maşina ei cea lată. Bijuteriile îi erau magnifice. Când îşi ridică mâna, aceasta strălucea precum vitrina unei giuvaergerii. Trebuie să fi avut câte un inel pe fiecare deget, şi, cu siguranţă, pe una din mâini – trei brăţări care, probabil, valorau o avere.

Toate vechile instincte prădalnice ale lui Scottie se treziră. Era un sacrilegiu şi o ruşine ca femeia din faţa lui să aibă toate aceste lucruri minunate, în timp ce el ducea o existenţă precară.

— M-am gândit să trec pentru câteva minute să vă văd, doamnă Crafton-Bonsor, rosti el tărăgănat. Sunt din Pantagalla şi, aflând că veniţi din Santa Barbara, ei bine, m-am gândit să intru pentru a vă spune „Bună ziua”, aşa, ca între doi buni vecini. Cunosc Santa Barbara foarte bine – o ştiu dinainte ca voi oamenii bogaţi să puteţi pune mâna pe ea şi s-o stricaţi. Ha, ha! O mică glumă, doamnă Bonsor!

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, profesore…

— Bellingham, îi propuse el.

— Profesore Bellingham! Este atât de neplăcut, servitoarea mea mi-a pierdut ochelarii şi, fără ei, sunt oarbă cu desăvârşire. Acesta este un oraş singuratic. Am mai fost aici cu ani în urmă, dar acum totul e nou şi ciudat pentru mine, şi voi fi bucuroasă să mă întorc acasă.

— Sunteţi de mult aici?

— De două săptămâni, spuse femeia, şi nu am întâlnit o singură persoană drăguţă până acum. Sunt o adunătură de îngâmfaţi. Îmi închipui că nu au o centimă pe numele lor. Ei bine, am vizitat o femeie pe care am întâlnit-o în San Francisco şi cu care Senatorul s-a purtat foarte frumos, şi ai ei nici măcar nu m-au rugat să stau la ceai – nu că aş bea eu ceai, adăugă ea.

Scottie putea înţelege foarte bine că doamna Crafton-Bonsor nu era considerată o achiziţie socială, în ciuda bogăţiei sale.

Sporovăiră despre Santa Barbara, despre oameni din San Francisco (ale căror nume Scottie, din fericire, le cunoştea), şi doamna Crafton-Bonsor reveni la subiectul ei favorit – caracterul neospitalier al oamenilor din ţările străine şi decăderea servitorimii.

— Vai, dar acestă cameră se presupune că a fost dereticată azi-dimineaţă, spuse ea, îndepărtând cu un bobârnac o bucăţică de scamă de pe scaunul pe care stătea. Priviţi, nici măcar cu peria n-a fost atins!

Scottie tăcea.

Doamna Crafton-Bonsor nu putuse citi cartea lui de vizită datorită vederii slabe, dar culegea scame minuscule, fără nici un efort vizibil. „Curioasă boală de ochi!” – decise el şi nu-i mai acordă nici un gând.

Se făcu agreat în aşa măsură, încât a fost invitat la cină în aceeaşi seară.

— Cinez în apartamentul meu, spuse ea. Calicimea pe care o găseşti în restaurantele hotelurilor mă scoate din pepeni.

În timp ce cobora scările hotelului, jubilând datorită succesului vizitei sale preliminare, cineva îl bătu pe umăr, şi, uitându-se în jur, întâlni o figură familiară.

— Andy vrea să te vadă, glăsui detectivul. Mi-a zis să te rog să treci pe la departament.

Scottie îşi plescăi buzele impacientat, dar nu spuse nimic.

— Salve, Scottie. Mai bine? Nu vrei să te aşezi? Unul din oamenii mei te-a văzut vizitând-o pe doamna Crafton-Bonsor, bogata americancă de la Great Metropolitan. Ce ţi-a mai trecut prin cap?

— Nu mai are voie omul să se recreeze social? spuse Scottie, supărat.

— Tot ce-ţi doreşti tu, şi chiar mai mult, replică Andy radios, dar te voi băga la răcoare un timp şi asta numai spre binele tău. Femeia este o mână ambulantă de diamante Kimberley, şi îmi repugnă ideea de a te vedea căzând pradă tentaţiilor. À propos, tocmai m-am întors de la Beverley

Green, adăugă cu nepăsare. Domnişoara Nelson, binevoitoare, se interesa de tine.

Scottie îşi umezi buzele.

— Foarte amabil din partea domnişoarei Nelson, zise el încet. Cât despre această femeie diamantină, Macleod – intenţiile mele sunt foarte onorabile. Nu ştii ce confortabil este să stai aproape de atâţia bani, altfel nu te-ai opune acestor emoţii.

— Nu mă opun la nimic, Scottie, spuse Andy liniştit, dar am ţinut-o sub observaţie de când a venit în oraş. Deja am invitat să părăsească scena doi vechi prieteni de-ai tăi, Harry Murton şi John Olandezul, şi n-ar fi corect faţă de tine dacă te-aş lăsa să crezi că poţi lucra liber, fără a fi observat de îngerii păzitori.

Scottie tăcea.

— Asta înseamnă că nu mă pot duce să o revăd?

— Poţi să mergi la ea s-o vezi cât de des doreşti, dar dacă vine aici să miorlăie după diadema de diamante pe care o admirai doar cu câteva minute înainte de a pleca, şi care ar dispare în chip misterios, ei bine, Scottie, te pun în lanţuri.

Un zâmbet fugar trecu peste faţa lui Scottie.

— Nu ţi-a spus nimeni că m-am îndreptat? întrebă el inocent.

— Am mai auzit asta, replică Andy cu un hohot de râs. Scottie, vorbesc serios. Nu vreau să te văd intrând iar în bucluc, şi cred că, în împrejurările date, doamna Bonsor este o cunoştinţă periculoasă. Moralitatea ta e primul considerent, spuse el pios. Bineînţeles că o poţi vizita de câte ori doreşti, dar e puţin cam periculos, nu-i aşa? Să presupunem că un alt pungaş se ocupă de asta şi apare un hiat în caseta de bijuterii…

— Ce este acela „hiat”? întrebă Scottie cu interes.

Andy îi explică.

— Deci înţelegi…

— Mulţumesc, Macleod.

Scottie îşi culese pălăria şi se ridică.

— Totuşi cred că o voi vedea. Este fascinantă. Şi asta fără a mai lua în considerare bijuteriile ei. Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu, nu am întâlnit-o. Nu este în sectorul meu, explică Andy. Dar Steel25 e în concediu, şi eu îi ţin locul, din fericire pentru tine, întrucât Steel nu ţi-ar fi acordat nici o şansă.

— Mulţumesc, spuse Scottie din nou, şi, à propos, Macleod, reporterul acela, Downer, este viu şi foarte activ.

Nu era o veste nouă pentru Andy.

— Ştiu deja. S-a întors la Beverley, sau, mai degrabă, într-un sat la o milă şi ceva distanţă. Te-a căutat?

Scottie confirmă.

— Îi tot pune întrebări cicălitoare unui prieten de-al meu. Ştii că a aflat de vizitele domnişoarei Nelson în Castle Street? Deci ştii?! Ce copoi eşti, Macleod!… Salut.

În aceeaşi seară se duse curajos la Great Metropolitan, deşi ştia că era urmărit, şi a fost o seară plăcută. Doamna Bonsor îl agrea şi se întrecu pe sine în a-i face profesorului şederea cât mai reconfortanta. Află accidental că „Senatorul „, soţul ei, nu fusese deloc senator. Ghici că era un nume conferit ironic de câţiva cetăţeni din California. Informaţia îi netezi calea spre o mai profundă cunoaştere. Scottie nu reuşea să-şi explice cum un om educat se căsătorise cu o femeie de asemenea factură. Vorbea despre casa cât un palat, din Santa Barbara, despre maşinile ei, servitorii şi petrecerile ei şi, de fiecare dată când se mişca, sclipea.

— Scottie a fost s-o vadă pe femeia aceea, Bonsor, de trei ori, raportă un filor. Cinează cu ea în fiecare seară şi au făcut o călătorie de plăcere cu maşina în această după-amiază.

Andy dădu din cap.

— Pune un om să-l urmărească pe Big Martin şi vezi ce progrese a făcut.

Îi plăcea Scottie ca individ, dar, oficial, acesta era o posibilă ameninţare pentru siguranţa oamenilor. Într-o după-amiază, un ofiţer de poliţie o vizită pe doamna Bonsor

şi, când Scottie veni la cină, o găsi splendidă în rochia-i de seară, dar stilul ei era rece şi atitudinea vădit distantă.

— Aproape că nu am vrut să-ţi îngădui să urci, domnule, spuse ea. (Era de rău augur faptul că i se adresa cu „domnule”). Dar m-am gândit că ar trebui să stăm puţin de vorbă. Sticleţii sunt pe urmele dumitale.

— Ale mele? se miră Scottie.

Era supărat, dar nu jignit. Poliţia avea datoria s-o avertizeze pe această femeie, şi el chiar se întrebase cât timp îl va lăsa Andy să continue aşa, înainte de a-şi face meseria.

— Ei susţin că eşti un escroc numit Scottie.

Îşi clătină capul, dezaprobator.

— Îţi pot spune doar că mă simt foarte afectată.

— De ce? o întrebă Scottie calm. Nu v-am furat nimic, şi nu m-aş atinge vreodată de un ac din frumosul dumneavoastră păr.

Da, Scottie însuşi spusese asta şi, într-un fel, chiar aşa era.

— Admit că sunt denumit Scottie. Nu este numele meu, dar e destul de bun spre a mă identifica în două sau trei ţări. Admit că sunt un pungaş, dar înţelegeţi ce înseamnă asta, doamnă Crafton-Bonsor – spuse cu un tremur în voce – pentru un om ca mine, să vă întâlnesc pe dumneavoastră, o femeie de lume, tânără, adică în floarea vârstei, care acordă interes unui a… a… aventurier? Nu este vorba de banii sau de bijuteriile dumneavoastră, care nu înseamnă nimic pentru mine. Aş fi putut pune mâna pe ele din prima zi când v-am întâlnit, doamnă, continuă el îndrăzneţ. Am venit să vă admir pietrele preţioase. Toată lumea vorbea despre ele, şi cum de profesie sunt geolog… Recunosc că asta m-a atras. Dar când v-am văzut şi am vorbit cu dumneavoastră… a fost ca un vis. Un om de profesiunea mea, cu bun-gust şi rafinament, nu întâlneşte prea des o doamnă ca dumneavoastră.

— Nu sunt chiar aşa, vă asigur, spuse doamna CraftonBonsor, nedorind să întrerupă scurgerea lină a

reconfortantei elocinţe a lui Scottie, şi simţind totuşi că modestia cerea o asemenea întrerupere.

— Am ştiut că nu sunteţi americancă din primul moment când mi-aţi vorbit. Oameni ca dumneavoastră nu se nasc pe Coasta Pacificului (ceea ce era adevărat) şi, atunci când v-am cunoscut, mi-am dat seama că trebuie să vă revăd. Am luptat cu nesăbuinţa mea, dar de fiecare dată farmecul dumneavoastră m-a învins.

— Nu am intenţionat asta, murmură doamna Crafton-Bonsor.

— Credeţi că nu ştiu? spuse Scottie cu un aer resemnat, ridicându-se şi întinzându-i mâna. La revedere, doamnă Bonsor. A fost ca şi cum aş fi trăit într-o altă lume.

Ea îi luă mâna cu părere de rău că se sfârşea o întrevedere care nu-i fusese dezagreabilă.

— La revedere, domnule Scottie. Mi-ar place să ne reîntâlnim, dar…

— Înţeleg, zise Scottie cu amărăciune. E mai important ce ar crede lumea despre dumneavoastră, ce ar spune toţi aceşti fandosiţi din hotel.

Doamna Crafton-Bonsor se îmbătoşă.

— Dacă crezi că dau doi bani pe opinia lor, spuse ea pe un ton ascuţit, ei bine, greşeşti! Vino la cină mâine seară!

Invitaţia ei era un ordin, iar înfăţişarea – maiestuoasă. Scottie nu rosti un cuvânt. Se înclină şi plecă repede. Dacă n-ar fi procedat aşa, poate că ea şi-ar fi schimbat hotărârea.

Ajuns la jumătatea scării, încercă să-şi amintească întreaga conversaţie.

Existau câteva cărţi bune care circulau printre condamnaţi, destinate să-i facă să aprecieze o viaţă virtuoasă. Odată îi vorbise Stellei Nelson despre asta. În cărţile respective era nelipsit discursul adresat special de ocnaşul corijat nobilei femei care, prin gingaşa-i influenţă, contribuise la îndreptarea sa morală.

În principiu, hoţul idealizat exprima aceleaşi sentimente ca şi Scottie. Dar el uitase ceva… Apoi îşi aminti, exclamând

înciudat.

— Ei drace! nu i-am spus nimic despre mama!

Mai târziu, luând în considerare această omisiune, decise că, per ansamblu, era bine că uitase. Era chiar înţelept să aibă o rezervă pentru a doua întrevedere. Aşadar, nu trebuie să rişte – şi, intrând în gara cea mai apropiată, se îndreptă către un chioşc de ziare.

— Aveţi cartea Salvat de un copil, sau Doar un ocnaş?

— Nu, răspunse tânărul vânzător, nu vindem cărţi pentru copii.

— Pungaş26 este cuvântul potrivit, fiule, spuse Scottie.

Capitolul XXVII.

FANTOMA UNUI NUME

„Dragul meu Macleod (scria un ataşat al ambasadei americane), nu o cunosc personal pe doamna Crafton-Bonsor, dar am auzit foarte multe despre dânsa. După cum ai presupus, Crafton-Bonsor nu a fost senator al S. U. A. În această ţară avem ceea ce voi numiţi „titluri de complezenţă”; în cazul nostru „Senatorul” desemnează o noţiune exact opusă. Numele adevărat al lui Crafton-Bonsor este dificil de aflat. Vechii săi asociaţi îl gratulau cu nume variind de la „Mike”27 la „Murphy28, dar el era „Bonsor”29-Murphy şi „Grafter”30-Bonsor, de la aceste două apelative ajungându-se, probabil, la Crafton-Bonsor. A avut o anumită influenţă politică şi, în ultima perioadă a vieţii, a fost unanim cunoscut sub denumirea de „Senatorul”. Când a murit a lăsat o avere imensă, iar văduva lui a moştenit absolut totul.”

Cu prima ocazie când rămaseră singuri, Andy îi citi Stellei Nelson scrisoarea.

El îşi făcuse datoria, şi acum doamna Crafton-Bonsor nu mai putea avea nici un dubiu asupra caracterului prietenului ei. Dar această prevenire nu numai că nu a împiedicat asocierea celor doi oameni ciudaţi, ci dimpotrivă, se pare că a avut efect contrar.

— S-ar putea ca ea să încerce să-l corijeze, sugeră Stella cu ochi strălucitori. Oamenii răi exercită o fascinaţie irezistibilă asupra doamnelor impresionabile. Nu că Scottie este rău sau doamna Bonsor, deosebit de impresionabilă. A venit la Beverley Green – acum mi-o amintesc; a culcat la pământ liliacul nostru superb… Ceva mai târziu, Scottie mi-a spus numele ei.

— Prânzul, ceaiul de la ora cinci şi cina! protestă Andy. După câte sunt informat, micul dejun îl serveşte tot acolo! Nu mă interesează distracţiile lui Scottie şi, presupun că, avertizând-o pe doamnă, mi-am declinat responsabilitatea, dar totuşi…

— Poate că o iubeşte, presupuse fata, şi te rog, Andy, nu mai zâmbi sarcastic. Întotdeauna am avut impresia că Scottie are o predispoziţie romantică.

— Nu neg acest fapt. Acel alibi al lui…

— Andy! Nu fi nesuferit! Şi apoi, trebuie să te întâlneşti cu ea.

— Trebuie să mă întâlnesc cu ea? repetă Andy, vădit surprins.

Stella dădu solemn din cap.

— Scottie mi-a scris întrebându-mă dacă o poate aduce la cină, şi bineînţeles că am spus da. I-am prezentat tatei o scurtă descriere a ei şi de atunci se înfioară într-una. Cred că va avea o întâlnire la club diseară, deci prezenţa ta este imperios necesară.

— Încerci să-mi spui – zise Andy, nevenindu-i să creadă – că Scottie a avut impertinenţa de a se invita, împreună cu prietena sa muiată în bijuterii, să cineze cu tine?

În aparenţă Scottie o avusese, şi în acea seară Andrew Macleod a făcut cunoştinţă cu o doamnă căreia se străduise să-i fie de folos.

Doamna Crafton-Bonsor se îmbrăcase într-o rochie de seară foarte strânsă pe corp, din catifea de culoarea brumei, cu o tăietură periculos de adâncă şi, văzând-o, Andy rămase amuţit.

Pe nici o fiinţă umană nu văzuse o asemenea etalare de pietre preţioase. De la bareta cu diamante ce-i ţinea părul roşu, până la cataramele cu diamante de la pantofi, era copleşitoare. Pe lângă ea, un rajah în ţinută de gală purtând toate giuvaerele de paradă ar fi părut meschin şi neornamental.

Scottie jubila. Mândria sa era atât de sinceră, încât Andy se uita la el cu gura căscată.

— Faceţi cunoştinţă cu prietena mea, doamna Crafton-Bonsor. Acesta este doctorul Macleod, Mirabel. („Mirabel!” repetă Andy în minte şi aproape că se sufocă.) Dr. Macleod şi cu mine am avut multe dispute – le-aş putea numi chiar lupte – dar nu-i port pică. El a fost gentleman-ul care te-a prevenit în privinţa mea – şi nu a fost justificat gestul său?

Luă mâna lui Andy şi i-o scutură cu putere.

Doamna Bonsor, din contră, îl onoră pe acesta cu o privire de gheaţă din ochii ei albaştri.

— Dânsa este domnişoara Nelson, Mirabel, spuse Scottie.

Ceva îi luci pe deget în timp ce gesticula făcând prezentările.

— Îmi pare bine să vă cunosc, cu adevărat, declară doamna Bonsor fără entuziasm. Toţi prietenii profesorului, profesorul Bellingham – şi aruncă o privire în direcţia lui Andy – sunt şi prietenii mei.

Era un început stânjenitor pentru ceea ce Stella sperase a fi o seară foarte plăcută şi amuzantă. Îndreptându-se spre masa pregătită pentru cină, începu să înţeleagă (şi gândul o făcu să se simtă neajutorată) că doamna Crafton-Bonsor era geloasă pe ea! Dar între timp strălucitoarea doamnă alungase ostilitatea şi suspiciunile iniţiale şi acum flecărea jovială cu Andy.

Otrava pătrundea în venele lui Scottie. Acel om sobru, în a cărui lipsă de ostentaţie consta marele său farmec, etala două mari inele cu solitar. Andy nu se uită la ele de aproape; nici nu era necesar, decise el, întrucât Scottie nu

ar expune bijuterii care fuseseră complet descrise în Hue and Cry31.

— Da, plec săptămână viitoare, spuse doamna Crafton-Bonsor, trăgând cu ochiul spre Scottie. M-am distrat mai bine decât mă aşteptam, dar fireşte că doresc să mă întorc în frumoasa mea casă din Santa Barbara. Peluza este tot atât de mare cât satul acesta – i-am arătat profesorului o fotografie, şi el a declarat că este minunată. Natural că, având o casa atât de luxoasă, prefer să locuiesc acolo.

Îi aruncă o privire lui Scottie, în timp ce gentleman-ul nostru îşi pleca ochii spre faţa de masă. Era o modestie atât de obscenă la Scottie în acel moment, încât lui Andy tare i-ar fi făcut plăcere să-l pocnească.

— Sper că nu veţi găsi călătoria prea monotonă, doamnă Crafton-Bonsor, spuse Andy. Vă va lipsi prietenul nostru, profesorul.

— Daa, zise doamna Bonsor şi tuşi uşor.

Scottie îşi ridică privirea.

— Mă gândeam să merg în California să văd ce mai e pe-acolo, rosti el, şi de această dată doamna Bonsor era cea care zâmbea afectat.

— Adevărul este, domnule… spuse ea, că Stanhope şi cu mine…

— Stanhope?! Cine este Stanhope? întrebă Andy deconcertat, dar imediat înţelese, căci ochii rugători ai lui Scottie îi întâlniră pe ai săi.

— Stanhope şi cu mine suntem foarte buni prieteni. Credeam că aţi observat inelul.

Femeia ridică o mână grăsuţă.

De fapt, Andy remarcase vreo douăzeci de inele. Dar se reculese repede.

— Permiteţi-mi să vă adresez urările mele de bine, spuse el mărinimos. Într-adevăr, este o veste neaşteptată, doamnă Crafton-Bonsor.

— Nimeni nu a fost mai surprins decât mine, replică doamna cu vioiciune, dar veţi înţelege, domnule – mereu vă

uit numele; câteodată îl uitam şi pe al Senatorului – deci, înţelegeţi cât de singură poate fi o femeie cu poziţia mea. Pe lângă aceasta, vreau ca Stanhope să înceapă o nouă viaţă. Foarte aproape de casa mea se află o mândreţe de munte unde ar putea să… cum se spune, Stan?

— Să fac studii geologice, murmură Scottie.

— Exact! exclamă doamna Bonsor, şi dacă nu corespunde, există nişte munţi a-ntâia la câteva ore de mers cu maşina.

— Deci ai de gând să ne părăseşti? zâmbi Andy. Şi presupun că, în nici o lună, vei fi uitat Beverley Green-ul şi pe Wilmot, şi pe Abraham Selim criminalul, şi…

Se auzi o izbitură.

Doamna Crafton-Bonsor căzuse pe pardoseală, pierzându-şi total cunoştinţa.

— A fost datorită căldurii din cameră, explică ea respirând cu greutate – o femeie cu hainele în dezordine, cu părul răvăşit şi bijuteriile atârnându-i strâmb. Eu… eu cred că mă voi întoarce la hotel. Stanhope – era înduioşător să vezi cât de mult se baza pe el – vrei să chemi maşina?

Faţa ei devenise deodată bătrână şi cenuşie, iar contrastul cu buzele sângerii apărea cadaveric. Andy se aştepta ca din clipă în clipă s-o vadă leşinând din nou. Probabil că ar fi o criză şi mai puternică decât prima. Avea o constituţie fragilă, şi răsuflă uşurat când o văzu dând semne de întremare. El şi alarmatul Scottie o ajutară să meargă la maşină.

— Faptul că voi conduce îmi va face bine, spuse ea cu un mic râs nervos, uitându-se în jur. Îmi pare rău că-ţi dau atâta bătaie de cap, domnişoară „Cum te numeşti”, dar vreau să aud şi povestea acelei crime. Cine a fost ucis? Abraham Selim?

— Nu, un tip numit Merrivan. A fost o prostie din partea mea să menţionez numele acela îngrozitor, spuse Andy.

— Oh, asta nu m-a deranjat. La revedere, domnule.

Andy se întoarse cu faţa la masa cu mâncărurile abia atinse.

— Abraham Selim, murmură el.

Stella îşi încreţi fruntea.

— Crezi că menţionarea acelui nume i-a cauzat leşinul?

Andy aprobă.

— Nu există nici un dubiu în această privinţă, spuse el, dar de ce numele asasinului lui Merrivan a avut un asemenea efect?

Studie timp îndelungat modelele de pe faţa de masă, iar fata nu-l întrerupse din meditaţie.

— Cred că trebuie s-o audiez pe doamna Crafton-Bonsor, zise el încet, pentru că, dacă nu greşesc prea tare, această doamnă ne poate spune mai multe despre crimă şi mobilul ei, decât însuşi ucigaşul.

Capitolul XXVIII.

OMUL ÎN HALAT DE CASĂ.

Andy a stat cu Stella până la întoarcerea domnului Nelson, apoi a plecat, traversând pajiştea cu paşi mari spre casa de oaspeţi unde rezervase vechea lui cameră.

Era singurul vizitator din casă, şi Johnston salută sosirea sa cu plăcere nedisimulată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că aţi venit, spuse el. Mi-era teamă că nu veţi sosi până într-o oră.

Andy îi aruncă omului o privire profesională; faţa acestuia era trasă şi dinţii îi clănţăneau.

— Ce problemă ai, Johnston? îl întrebă. Pari cam indispus.

— Nervii m-au lăsat de tot de când cu crima asta. Am devenit atât de nervos, încât cu greu pot sta locului şi nu mă pot culca niciodată până la trei dimineaţa.

— De ce nu? întrebă Andy.

Omul râse isteric.

— Dacă vă spun, veţi crede probabil că sunt nebun şi am momente când chiar aşa mă simt, doctore. În general nu sunt un om nervos, niciodată nu am fost. Nu mă deranjează să vă spun confidenţial că în tinereţe am braconat pe toate domeniile din acest ţinut. Dar…

— Dar ce? întrebă Andy după un interval de tăcere.

— Se poate spune că, într-un fel, sunt un om credincios, continuă Johnston. Nu lipsesc niciodată de la slujba de seară, dar nu cred în nimic supranatural – spiritism şi tot felul de prostii. Întotdeauna am spus că fantomele pe care le văd oamenii sunt, de fapt, spiritele pe care le au înlăuntrul lor.

— Şi deci ai văzut fantome, ei? întrebă Andy, curios. Ceea ce înseamnă, Johnston, că eşti serios zdruncinat. Mă întâlnesc mâine cu domnul Nelson şi îl voi ruga să recomande comitetului să-ţi acorde o vacanţă.

Johnston clătină din cap.

— Poate că aveţi dreptate, domnule, dar – sunt un prost, presupun – dar am văzut lucruri în Beverley Green care v-ar îngheţa sângele în vene, deşi sunteţi doctor. Este o vale a fantomelor. Întotdeauna am spus asta, şi aşa este.

— Ai zărit până acum pe vreunul din fantomaticii locuitori?

Omul îşi linse buzele.

— Pe domnul Merrivan.

Andy care, cu un hohot de râs, se pregătea să urce scările, se răsuci din nou spre el.

— L-ai văzut pe domnul Merrivan? Unde?

— Da, aşa cum l-am văzut de zeci de ori până acum, stând în faţa porţii, îmbrăcat în halatul său de casă. Pe timpuri obişnuia să iasă dimineaţa devreme, purtând doar halatul cel lung, galben – înainte ca toţi ceilalţi să iasă din casă, mă înţelegeţi – la cinci sau şase dimineaţa, şi l-am văzut tot acolo în nopţile calde de vară, stând cu mâinile în buzunare şi luând aer.

— Oh, l-ai văzut, nu-i aşa? întrebă Andy încetişor. Chiar şi de când a murit?

Omul dădu afirmativ din cap.

— Da, acum două nopţi, spuse el. Nu am vorbit cu nimeni despre asta, dar adorm greu şi, de regulă, fac o plimbare în jurul pajiştii înainte de a merge la culcare. Cred că am ocolit pajiştea de cel puţin douăzeci de ori în cursul nopţii. La început obişnuiam să merg atât de aproape de casa

domnului Merrivan pe cât îmi permiteau nervii, şi după două sau trei nopţi mi-am dat seama că nu mă mai puteam apropia nici la douăzeci de iarzi de ea. Cu două nopţi în urma mă plimbam în sus şi în jos cu paşi mari, întrebându-mă cine ar cumpăra casa. Domnul Wilmot a vândut tot mobilierul, singurele lucruri rămase fiind draperiile de la ferestre. Hoinăream, gândindu-mă ce pustiu părea acum acel loc, când, deodată, am văzut o lumină, şi… vocea lui tremură.

— Era în camera unde a fost găsit cadavrul.

— Ce fel de lumină?

— Părea a fi de la o lumânare, domnule. Nu era strălucitoare, ca atunci când provine de la o sursă electrică. De fapt, domnul Wilmot a întrerupt curentul electric.

— Şi după aceea ce s-a întâmplat? întrebă Andy.

— După aceea, domnule – Johnston se cutremură – ei bine, am observat doar o dungă de lumină între jaluzele şi perete, şi mă gândeam că am avut vedenii, când jaluzeaua a fost ridicată încet…

Andy aşteptă ca omul să-şi învingă emoţiile.

— Nu l-am putut vedea clar, dar era într-un halat de casă şi privea afară în grădină. Am paralizat de spaimă; am rămas inert ca un buştean, nu m-am mai putut mişca. Apoi a coborât din nou jaluzeaua şi s-a aprins lumina. Asta a fost după câteva minute, în hall. Deasupra uşii este o fereastră în formă de evantai. Nu ştiu cât timp am stat acolo, poate zece minute, poate zece secunde – nu mi-am dat seama – şi apoi, venindu-mi în fire, am observat că uşa s-a deschis. Era doar o lumină slabă pe coridor când el a ieşit.

— Merrivan?

Omul dădu afirmativ din cap.

— Sau, în orice caz, cineva într-un halat de casă, nu? spuse Andy.

— Da, domnule.

— Şi de atunci l-ai mai văzut?

— Da – noaptea trecută, când m-am plimbat foarte aproape de casa lui. El se afla deja la poarta principală, cu mâinile în buzunare.

— I-ai zărit faţa?

— Nu, domnule, nu am aşteptat să-i văd faţa. Am luat-o la fugă.

— I-ai spus domnului Wilmot?

— Nu, domnule, n-aş vrea să-i povestesc – domnul Merrivan este unchiul său.

Andy medită îndelung la cele auzite.

— Probabil suferi de halucinaţii datorită unui puternic şoc nervos. Te voi examina mâine, Johnston.

Era ora unsprezece când Andy a stins lumina şi s-a strecurat în pat. Dintr-un anume motiv nu putea dormi. Avusese o zi foarte grea şi era absurd să presupună că nervii lui fuseseră afectaţi în vreun fel de istorisirea lui Johnston. Omul era cu siguranţă nevrotic. Văzuse reflectarea luminii dintr-o altă casă şi îşi imaginase tot restul. Şi totuşi, nu ar fi putut exista lumini în celelalte case la acea oră a dimineţii. Întorcând problema pe toate feţele, Andy căzu într-un somn adânc.

S-a trezit datorită unui ţipăt, un răcnet răguşit de spaimă. Sări din pat şi aprinse lumina, iar după o secundă auzi paşi grăbiţi de-a lungul coridorului.

Deschise uşa şi dădu cu ochii de Johnston. Faţa administratorului era albă ca varul şi, în groaza lui, deschidea gura şi scotea sunete nedesluşite, arătând cu mâna spre fereastră. Andy alergă într-acolo. O deschise, dar nu putu vedea nimic.

— Stinge lumina, Johnston, spuse el tăios.

Într-o secundă camera se cufundă în întuneric. Străpungea cu privirea întunericul, dar nu observă nimic.

— L-am văzut, l-am văzut! gâfii Johnston. Era acolo pe pajişte, sub fereastra mea, umblând în sus şi în jos în halatul său de casă. Am deschis fereastra spre a mă asigura. Şi mi-a vorbit. O, Doamne!

— Ce-a spus? întrebă Andy, scuturându-l de umeri pe omul ce se bâlbâia. Vorbeşte clar, omule; ce ţi-a zis?

— M-a întrebat de cheie, gemu Johnston. M-a strigat pe nume. „Dă-mi cheia!”, a spus.

Andy aruncă pe el un pardesiu, alergă pe scări în jos şi ieşi la aer. Nu văzu pe nimeni şi, trântindu-se în iarba spre a nu fi observat, matură cu privirea întreaga zonă, dar în zadar.

Reîntorcându-se în camera lui Johnston, îl găsi pe acesta în pragul colapsului şi îi administră fortifiantele pe care le găsi la îndemână. Reuşi să-l readucă la o înfăţişare umană, dar omul continua să-şi susţină povestea.

— De ce te-a întrebat de cheie?

— Pentru că eu o am, spuse Johnston. Iat-o, domnule.

Luă o cheie din bufet.

— Domnul Wilmot mi-a dat-o. Eu trebuie să arăt oamenilor casa – celor care doresc s-o cumpere.

— Dă-mi-o mie, ceru Andy şi o băgă în buzunar.

Pentru Andy în acea noapte nu mai putea fi vorba de somn. Se îmbrăcă şi plecă să facă verificări. Nu întâlni nici fiinţe, nici năluci în drumul său pe pajişte. O senzaţie lugubră îl cuprinse în timp ce intra pe poartă şi apoi când, la lumina lanternei, răsucea cheia în uşă. Paşii săi aveau un ecou straniu în hall-ul rămas gol.

Ezită o secundă înainte de a apuca clanţa şi a deschide uşa ce ducea la „biroul” domnului Merrivan. Toate piesele de mobilier fuseseră luate, chiar şi carpeta de pe podea, şi doar câteva capete de sârmă indicau locul unde au atârnat odată gravurile domnului Merrivan.

Se opri o altă secundă pentru a examina pata întunecată de pe pardoseala unde stăpânul casei îşi găsise sfârşitul, şi atunci întâmplarea făcu să îndrepte lanterna spre fereastră. Pentru o secundă zări ceva, şi un fior îi coborî pe şira spinării. Era datorită imaginii fugare a unei făpturi din grădină, o figură slab luminată de strălucirea lanternei sale. O altă secundă – şi aceasta dispăru.

Se repezi la fereastră încercând să o forţeze, dar şuruburile laterale erau puse, astfel că se scurse ceva timp până când ieşi el în grădină şi urmă poteca de zgură spre livadă. Nu exista nici urmă de om sau stafie.

— Phuu! făcu Andy, ştergându-şi fruntea transpirată.

Întorcându-se în cameră, blocă fereastra în urma sa şi încuie uşa de la stradă înainte de a se întoarce la casa de oaspeţi, şi atunci…

— Ei, fir-aş…

Andy înlemni în mijlocul pajiştii cu ochii ţintă la fereastra Stellei. Încă o dată, într-un moment critic, la ea lumina era aprinsă.

Capitolul XXIX.

CINE ESTE DOAMNA BONSOR?

De această dată, Andy hotărî că nu mai putea aştepta până dimineaţă pentru a primi o explicaţie. Probabil va fi una foarte simplă, şi – o lumină apăruse în hall. Bătuse foarte încet la uşă, dar Stella îi răspunse.

— Cine-i acolo?

Simţi o notă de nervozitate în vocea fetei.

— Eu sunt, Andy!

— Andy!

Auzi degetele ei bâjbâind tremurânde după lanţ.

— O, Andy!

Fata îi căzu în braţe, plângând cu suspine.

— Sunt atât de speriată. Sunt o proastă!

— Toată lumea pare speriată şi proastă în noaptea asta, spuse Andy în timp ce netezea capul brun rezemat de umărul lui. Ce-ai văzut?

— Tu ai văzut ceva? întrebă ea, ridicându-şi privirea spre el.

Vocea domnului Nelson o chemă de pe scări.

— Este Andy, tată. Vrei să cobori, te rog?

— S-a întâmplat ceva rău?

Nelson îşi încheia halatul în timp ce cobora scările.

— Încerc doar să aflu, spuse Andy. Beverley Green-ul pare a fi în criză de nervi în seara asta.

Domnul Nelson avea halat purpuriu, observă el, şi aparenţa unui om care abia atunci s-a trezit din somn.

— Ai ciocănit şi mai devreme? îl întrebă. Aş fi putut jura că am auzit pe cineva.

— Nu, tată, nu era Andy.

Fata se înfioră.

— A ciocănit cineva? întrebă Andy.

Răspunsul a fost pozitiv.

— Am un somn foarte uşor, spuse ea, şi trebuie că am auzit de prima dată ciocănitul. Credeam că eşti tu şi am deschis fereastra să privesc afară. Am văzut pe cineva jos lângă zid, stând pe potecă. Se vedea foarte distinct.

— Cum era îmbrăcat? întrebă Andy repede. Într-un halat de casă?

— L-ai văzut şi tu? Cine era, Andy?

— Continuă, draga mea; ce s-a întâmplat?

— Am strigat: „Cine este acolo?”, şi la început nu a răspuns, după care, cu o voce gravă, a spus: „- Ţi-ai obţinut eşarfa?”. N-am înţeles imediat ce voia să zică, apoi mi-am amintit de eşarfa care a fost găsită în livadă. „Da”, am spus. „Cine eşti?” Dar el nu a răspuns, şi l-am văzut cum se îndepărta. Am stat mult timp în întuneric bătându-mi capul cine ar putea fi. Nu era vocea ta; nu era vocea nimănui cunoscut, doar dacă – dar asta ar fi absurd!

— Doar dacă era a lui Merrivan? completă Andy, cu voce joasă, ideea.

— Bineînţeles că nu putea fi a lui, dar era gravă şi blajină – aşa, ca a lui – şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă speriam mai tare. Da, cred că era a lui Merrivan, dar m-am împotrivit din răsputeri acestei idei. După „ceea mi-am aprins lumina şi am coborât la parter, intenţionând să-l chem pe tata şi să-mi iau un pahar cu lapte. Şi atunci ai ciocănit tu, Andy.

— Este extraordinar! exclamă Andy, şi le povesti ce văzuse şi auzise în acea noapte. Johnston e o epavă care tremură într-una. Va trebui să-l lăsaţi să plece, domnule Nelson.

— Dar cine ar putea fi? Credeţi că cineva a încercat să ne sperie?

— Dacă asta a intenţionat, atunci a reuşit chiar prea bine, spuse Andy.

— Am o teorie – anunţă domnul Nelson care nu ducea niciodată lipsă de aşa ceva – şi anume, că eraţi cu toţii indispuşi de leşinul femeii aceleia respingătoare. Am ştiut că sunteţi indispuşi de îndată ce-am intrat.

— Johnston nu era indispus – zise Andy – şi cred că nervii mei sunt într-o stare destul de bună.

Scoase cheia din buzunar.

— Duceţi-vă şi aruncaţi o privire în casa lui Merrivan, zâmbi el.

— Nici pentru o mie de lire, spuse domnul Nelson înfocat. Şi acum, du-te la culcare, Stella. Dimineaţă vei fi o epavă.

— Deja e dimineaţă, zise fata dând la o parte obloanele. Mă întreb dacă Arthur Wilmot este treaz?!

Aceeaşi întrebare îl frământa şi pe Andy şi, obţinând de la Stella promisiunea solemnă că se va duce direct la culcare, o părăsi şi se îndreptă spre cocheta reşedinţă a domnului Wilmot.

Trecu foarte mult timp până reuşi să-l trezească pe cel ce făcea pălării de damă, şi Arthur Wilmot primi veştile cu un calm ciudat.

— Este curios, spuse el. Am fost ieri în casă. De fapt, eu am fixat zăvoarele la fereastra din spate. Nu au mai fost puse de când cu crima.

— Nu ai văzut nimic deosebit? îl întrebă Andy.

— Absolut nimic, răspunse tânărul. Dacă aşteptaţi un moment până mă îmbrac, merg cu dumneavoastră acolo. Până atunci se va lumina îndeajuns spre a vedea dacă există urme de paşi în grădină.

— Nu-ţi mai bate capul în privinţa urmelor de paşi, replică Andy iritat. O alee de zgură şi o curte asfaltată nu sunt cel mai bun material pentru păstrarea acestor mărturii.

Totuşi îl acompanie pe Arthur, şi făcură o inspecţie amănunţită a încăperilor, începând cu hall-ul.

— Aici este ceva.

Wilmot arătă cu degetul spre podea.

— Ceară de lumânări, spuse Andy cu interes. Ai intrat aici cu cineva având lumânări?

Arthur Wilmot clătină din cap.

Au găsit o altă picătură de ceară în camera lui Merrivan şi apoi au descoperit o lumânare pe jumătate arsă. Fusese pusă în spatele adâncului şemineu.

— Nici nu mai era necesară asta ca să înţeleg că pe aici a trecut ceva mai substanţial decât o stafie, spuse Andy. Fără a pretinde că sunt o autoritate în materie de stafii, am înţeles dintotdeauna că îşi poartă cu ele propria lor iluminare.

Împachetă cu grijă lumânarea într-o hârtie.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu ea? întrebă Wilmot mirat, şi Andy zâmbi.

— Realmente, ca om care-mi propune să caut urme de paşi pe asfalt, cred că eşti neobişnuit de greu de cap, Wilmot. Lumânarea este acoperită de amprente.

„Criminalul, sănătos la minte sau nebun, este atras de locul crimei, şi probabil că vizitele lui sunt frecvente”, gândi Andy.

Nu spuse nimic despre planurile sale lui Wilmot sau Nelson-ilor. Prima chestiune ce trebuia lămurită o viza pe doamna Crafton-Bonsor, dar acea doamnă nu putea fi văzută. Mai mult decât atât, atunci când Andy insista asupra necesităţii imperioase a unei întrevederi, ea refuză direct şi categoric să-l primească. Iar Scottie îi era mesager.

— Capricii de femeie, murmură Scottie. Nu are nici un rost, Macleod, este tare ca o fosilă neolitică. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar nu vrea să te vadă.

— Ei bine, Scottie, spuse Andy, am fost fair-play cu tine şi trebuie să mă ajuţi. Ce a fost Abraham Selim pentru ea?

Scottie înălţă din umeri cu subînţeles.

— Nu întreba niciodată despre trecutul unei femei, Macleod. „Trecutul este mort, deci lasă-l să moară”, după cum spune cântecul, „şi viitorul este al fericirii”.

— Nu sunt îngrijorat de viitorul, ci de trecutul doamnei Crafton-Bonsor, spuse Andy pe un ton arţăgos, şi am de gând să o văd pe această doamnă, sau va ieşi un adevărat scandal.

Scottie dispăru şi se întoarse după aproape o jumătate de oră.

— Este bolnavă, Macleod, fără nici un dubiu. Dumneata, ca medic, vei vedea asta din prima clipă. Dar îţi acordă două minute.

Doamna Bonsor era întinsă pe o canapea, şi Scottie nu exagerase efectul tragic pe care îl produsese asupra femeii referirea întâmplătoare din noaptea trecută. Obrajii ei rotunjori păreau să fi devenit slabi, palizi; insolenţa îi dispăruse din ochii albaştri.

— Nu am nimic de declarat, domnule, spuse ea tăioasă, aproape în acelaşi moment în care Andy intră în cameră. Nu-l cunosc pe Abraham Selim şi nu doresc să discut despre el. Dacă este un prieten de-al dumneavoastră, ei bine, nu vă pot admira gusturile.

— Nu v-a spus Scottie… începu el.

— Scottie nu mi-a spus nimic, ţipă ea ascuţit, şi nu înţeleg de ce aţi venit în salonul meu privat – Dumnezeu mi-e martor că plătesc destul pentru el – şi încercaţi să mă trageţi de limbă.

— L-aţi cunoscut vreodată pe Abraham Selim?

Ea ezită.

— Ei bine, da, spuse nepăsătoare. Asta a fost cu mulţi ani în urmă. Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre asta, domnule. Afacerile mele private sunt numai ale mele.

Nu-mi pasă ce sunteţi, poliţist sau nu. Reputaţia mea suportă orice investigaţii, credeţi-mă!

Andy aşteptă până ce ea încheie fraza, apoi rosti:

— Numele dumitale a fost Hilda Masters şi te-ai căsătorit cu John Severn în biserica St. Paul din Marylebone.

Ea rămase cu gura căscată şi se uită fix la el. Apoi începu să plângă, şi din lacrimi dădu într-un râs cu hohote.

În acele momente de disperare ale femeii, Andrew Macleod a avut în faţa sa un Scottie minunat – pe rând tandru şi autoritar, liniştitor şi sarcastic. Andy, în discreţia sa, i-a lăsat singuri pentru o jumătate de oră, la capătul căreia Scottie a venit la el.

— Macleod, zise el paşnic, ea are de gând să-ţi spună tot adevărul şi, cum stenografia este hobby-ul meu, aş vrea să-l consemnez eu pentru dumneata. Mirabel, ezită el, nu a avut ceea ce aş putea numi „flair”-ul meu pentru limbajul elevat, şi cred că va suna mai bine dacă transpun eu în termeni poliţieneşti, decât dacă ai apela la stenograful hotelului. Este o femeie cu pistrui pe nas şi dinţi de aur în gură. Prima dată când am văzut-o, mi-a displăcut. Mirarea dumitale relativ la versatilitatea mea face cinste inteligenţei ce o ai, dar când eram tânăr obişnuiam să fac 180 pe minut, şi puţini manipulatori de taste m-au întrecut vreodată într-un concurs corect de dactilografiere. Sunt mort după această fată. Pentru dumneata nu este o femeie tânără, dar, cu cât înaintezi în vârstă, devii mai elastic în idei. Vrei să mă laşi s-o fac? Pune întrebările; eu voi tria răspunsurile şi le voi aranja într-o formă mai potrivită.

Andy îşi dădu acordul, şi din această asociere ciudată s-a născut o poveste şi mai ciudată.

Capitolul XXX.

MĂRTURISIREA DOAMNEI CRAFTON-BONSOR

„Numele meu este Mirabel Hilda Crafton-Bonsor. Nu sunt sigură dacă acesta a fost adevăratul nume al ultimului meu soţ. Cred că se numea Michael Murphy32. Avea origine

irlandeză şi, când l-am întâlnit prima dată, era antreprenor în oraşul Sacramento din statul California.

M-am născut în satul Uckfield, Sussex, dar am venit la Londra când aveam şapte ani. Murind părinţii mei, am locuit cu o mătuşă, doamna Pawl, din Bayham Street, oraşul Camden, şi am intrat în serviciu la vârsta de şaisprezece ani, lucrând ca fată în casă la domnişoara Janet Severn, din Manchester Square nr. 104. Domnişoara Severn era o fată bătrână şi foarte excentrică. Avea păreri drastice privind căsătoria, în special în privinţa mariajelor cu cei din păturile inferioare ale societăţii.

Singura persoană din casă, în afara domnişoarei Janet şi a servitorilor, era domnul John Severn, nepotul domnişoarei, ce stătea acasă numai în timpul vacanţelor. Era student la universitatea din Cambridge. Nu cunosc la ce colegiu, dar ştiu că era Cambridge, pentru că am pus la poştă o mulţime de scrisori de la domnişoara Janet adresate lui şi întotdeauna citea adresa cu voce tare înainte de a mi-o da. Îmi amintesc că colegiul purta un nume religios. Din nefericire, nu pot scrie sau citi şi, deşi de atunci am învăţat să-mi scriu numele pe un cec, asta-i tot ce ştiu să fac. Aşa se explică de ce niciodată nu am citit despre crimă, nici nu am ştiut numele persoanelor implicate. Mă întâlneam foarte des cu domnul John atunci când era acasă. Avea o slăbiciune pentru mine, căci în vremea aceea eram o fată foarte arătoasă, dar niciodată nu a făcut dragoste cu mine.

În timp ce eram în Manchester Square am întâlnit un bărbat căruia i se spunea „domnul Selim” – Abraham Selim. Obişnuia să vină o dată pe săptămână la intrarea servitorilor, şi am crezut că era unul din acei oameni care le dădeau pe credit. Mai târziu am aflat că era un cămătar ce avea o mare afacere cu servitorii din West End. Bucătăreasa îi era foarte îndatorată, şi o slujnică numită Rachel avea de asemenea datorii faţă de el.

Era un tip care nu arăta rău şi, când a aflat că nu am vrut să împrumut bani de la el, ci, din contră, aveam ceva

economii la bancă (eu fiind econoamă de felul meu – întotdeauna am fost aşa), se pare că l-am impresionat, şi m-a întrebat dacă aş merge să mă plimb cu el în prima duminică liberă. Am acceptat, întrucât niciodată nu avusesem un iubit şi, după cum am spus, nu arăta rău deloc. Ne-am întâlnit duminica următoare. Am mers la Hampton într-o birjă. Mărturisesc că a fost o experienţă măreaţă pentru mine. Mi-a oferit tot ce era mai bun şi s-a purtat ca un gentleman, în toate privinţele.

Ca să scurtez povestea – ne-am întâlnit de multe ori şi, la un moment dat, mi-a propus să ne căsătorim. Mi-a explicat că va trebui să o facem în secret şi că urma să mai stau în slujbă încă o lună sau două, întrucât avea anumite planuri. Nu m-a deranjat ideea, deoarece duceam o viaţă plăcută la domnişoara Janet. Aşa că, într-o luni, mi-am luat zi liberă şi ne-am căsătorit în faţa ofiţerului stării civile de la Brixton, unde locuia el, iar noaptea m-am întors la domnişoara Janet.

Apoi, într-o zi, a venit într-o stare de maximă surescitare şi m-a întrebat dacă am auzit vreodată de un gentleman, al cărui nume l-am uitat. I-am spus că o auzisem pe domnişoara Janet vorbind de el. Era cumnatul ei – cu care nu vorbea, fiindcă se purtase foarte urât cu soţia lui (sora ei). Era teribil de înstărit, dar, din câte auzisem, nici domnişoara Janet şi nici domnul John nu s-au aşteptat vreodată la un penny din partea bătrânului. I-am relatat soţului meu tot ce ştiam, şi a părut foarte mulţumit. M-a întrebat dacă domnul John s-a culcat vreodată cu mine, ceea ce m-a mâhnit foarte tare, pentru că eram o fată respectabilă şi asemenea lucruri nu-mi stăteau în fire. M-a liniştit şi a zis că ar putea să facă avere, dacă îl voi ajuta. Mi-a mai spus că atunci când s-a căsătorit cu mine nu şi-a închipuit că nu ştiu să scriu şi să citesc, până când nu am pus un „X” în loc de semnătură în registrul stării civile, iar asta va fi un handicap pentru el.

Dar l-aş fi ajutat foarte mult dacă aş fi aflat unde se ducea în fiecare seară domnul John. Mai târziu am descoperit că dorea această informaţie pentru a-şi fixa o întâlnire cu domnul John pe care nu-l cunoştea personal. Dar ştiam că domnul John era dator. Îmi spusese că costul vieţii la Cambridge era foarte ridicat şi că împrumutase bani, dar mă rugase să nu spun un cuvânt mătuşii sale.

Fireşte, mi-am închipuit că Abraham aflase despre acest fapt şi dorea să-i propună o mică afacere domnului John. Dacă ştiam la ce va duce întâlnirea lor, aş fi preferat să-mi tai limba decât să-i spun lui Abraham locul unde-şi petrecea serile domnul John – care era la un club din Soho unde tinerii de viţă nobilă mergeau să-şi joace averea.

După vreo săptămână, Selim m-a informat că-l întâlnise pe domnul John şi îl ajutase.

«Orice s-ar întâmpla, sub nici o formă să nu-i spui că mă cunoşti!», mi-a cerut el.

I-am promis, şi chiar nu aveam de gând s-o fac. Domnişoara Janet era foarte severă, şi aş fi avut necazuri dacă ar fi ştiut că eram căsătorită, dar mă dădeam drept fată singură. Severn-ii sunt o familie foarte veche, şi au o deviză care spune că oamenii de familie bună nu trebuie să facă niciodată ceva meschin. Era în latină. Pe blazon exista şi un cap de pasăre ţinând un şarpe în cioc. Dânsa mi-a explicat ce înseamnă, dar am uitat. Nu ştiu ce afaceri a avut cu domnul John, dar Abraham părea foarte satisfăcut atunci când ne-am întâlnit. Renunţase să mai treacă pe la mine şi a trimis un funcţionar.

Este ciudat că funcţionarul nu-l văzuse niciodată pe Abraham, şi, după aceea, am aflat că, deşi Selim afirmase că-l întâlnise pe domnul John, niciodată nu au stat faţă în faţă. Mi-am dat seama de asta când domnul John mi-a povestit că încheiase o afacere foarte bună cu un tip care îi scrisese.

«Crede că voi moşteni un domeniu», mi-a zis el. «I-am declarat că nu există nici o speranţă, dar a insistat să-mi

împrumute toţi banii de care aveam nevoie.»

I-am povestit asta lui Abe când l-am văzut, dar el doar a râs. Îmi amintesc foarte bine seara când i-am spus-o. Era într-o duminică, şi ne întâlnisem la un restaurant lângă King's Cross. Vreau să zic că, deşi eram măritată cu el de peste o lună, nu ne întâlnisem niciodată decât – ca să mă exprim aşa – în public. Niciodată nu m-a sărutat.

Plouase din abundenţă şi, când am ieşit din restaurant, m-a urcat într-o birjă, poruncindu-i vizitiului să mă lase în Portman Square. Era în jurul orei zece seara când l-am plătit pe birjar – Abraham întotdeauna îmi dădea o mulţime de bani – şi am avut primul şoc din viaţă când, îndepărtându-mă în fugă de trăsură, am nimerit drept în braţele domnişoarei Janet. Pe moment nu a zis nimic, dar, când am ajuns acasă, a trimis după mine.

A spus că nu înţelegea cum o fată respectabilă putea călători într-o trăsură de piaţă, şi de unde am obţinut banii? I-am povestit că aveam bani economisiţi şi că un prieten plătise birja. Nu i-a plăcut deloc, am observat, şi ştiam că a doua zi s-ar putea să mă dea afară.

«Te rog să-l aştepţi pe domnul John», a zis. «Cinează cu nişte prieteni, dar nu se va întoarce mai târziu de ora unsprezece.»

Am fost bucuroasă să-i văd spatele când a urcat scările să se culce. Domnul John nu a venit decât după douăsprezece, şi am putut vedea dintr-o privire că băuse. I-am pregătit o gustare în sala de mic dejun şi l-am aşteptat.

Era ceea ce numim noi în America «bine-făcut»; m-a alintat cu «draga mea fetiţă» şi a spus că are de gând să-mi cumpere o broşă cu perle.

Înainte de a realiza ce se întâmplă, m-a luat în braţe şi m-a sărutat. M-am luptat cu el, dar era foarte puternic; şi îşi lipise buzele de ale mele, când uşa s-a deschis – domnişoara Janet apăruse în cadrul ei!

Mi-a arătat uşa dintr-o privire, iar eu am ieşit, şi eram fericită că ies. Mă aşteptam ca în dimineaţa următoare să

fiu făcută pachet şi expediată, mai ales că domnişoara Janet îmi trimisese vorbă să anunţ că, pentru un timp, nu mă simţeam în stare să fac nici o muncă. În jurul orei zece m-a chemat în cabinetul de desen.

Nu voi uita niciodată figura ei, stând acolo, îmbrăcată într-o rochie neagră de alpaca, cu o tocă din dantelă albă ne cap şi cu minunatele-i mâini aşezate în poală. Avea mâini frumoase, toţi servitorii i le admiram.

«Hilda», a spus ea, «nepotul meu ţi-a făcut un mare rău, nu l-am întrebat cât de mare. Acum înţeleg de unde ai atâţia bani – chiar şi săptămâna trecută i-ai arătat bucătarului cinci monede din aur. Dar asta este colateral discuţiei noastre. Eşti fată tânără, în casa mea şi sub protecţia mea. Am o mare responsabilitate, atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de prieteni, şi am aranjat ca nepotul meu să facă aşa cum îi cere onoarea şi să se căsătorească cu tine.»

Pur şi simplu nu puteam vorbi. Am început să plâng când ea mi-a adresat primele cuvinte, şi apoi am vrut să-i spun că eram deja căsătorită şi aveam certificatul doveditor. Adică nu eu, ci Abraham. Cred că acest gând m-a determinat să nu deschid gura.

«I-am vorbit nepotului meu şi am trimis o notă avocatului dându-i instrucţiunile necesare pentru a putea obţine o autorizaţie de la episcop. Te vei căsători în biserica St. Paul din Marylebone, joia următoare.»

Şi cu aceasta, printr-un semn, mi-a făcut vânt afară din încăpere. Dacă domnişoara Janet îşi mişca mâna într-un anumit mod, nici o fiinţă cuvântătoare nu ar fi avut curajul să discute în contradictoriu cu ea. Când mi-am venit în fire, am vrut să mă întorc la ea să-i spun adevărul, şi am întrebat dacă o pot vedea. Dar cealaltă jupânească s-a întors cu răspuns că domnişoara Janet se simţea rău şi că îmi pot lua ziua liberă.

M-am dus drept la Abraham. Avea un mic birou deasupra lui Ashlar, tutungiul. Mai târziu, Ashlar a devenit un om

bogat şi cred că are o clădire care-i poartă numele. Printr-o minune, Abe era acolo, dar a trecut mult timp până a descuiat uşa şi m-a lăsat să intru. Mi-a spus că niciodată nu vorbea personal cu clienţii şi a părut cam supărat de venirea mea. Dar când i-am povestit la ce strâmtoare eram, într-un fel şi-a schimbat tonul. I-am spus că va trebui să mărturisesc totul domnişoarei Janet, dar nici nu a vrut să audă.

«Întotdeauna am prevăzut că se va întâmpla ceva de genul ăsta», a zis el. «Acum, Hilda, trebuie să fii fată bună şi să faci un lucru pentru mine. M-am purtat foarte bine cu tine şi este rândul tău să mă ajuţi.»

Când am aflat ce anume dorea să fac, nu mi-am putut crede urechilor. Urma să mă mărit cu domnul John!

«Dar cum aş putea, când sunt deja măritată?» l-am întrebat. «Voi ajunge la închisoare.» «Nimeni nu va şti vreodată», a spus el. «Te-ai căsătorit cu mine în cealaltă parte a oraşului. Îţi promit că-l vei părăsi la biserică şi nu-l vei mai vedea niciodată. Fă asta pentru mine, Hilda, şi îţi voi da o sută de lire.»

Mi-a zis că, dacă mă mărit cu domnul John, amândoi vom fi bogaţi pentru toată viaţa, dar nu mi-a explicat de ce. Întotdeauna a fost un minunat orator; şi aşa m-a zăpăcit, încât nu ştiam unde-mi era capul şi unde picioarele. Făcea ca negrul să pară alb, cum spune zicala, şi, în concluzie, am acceptat. Presupun că am fost o proastă lipsită de voinţă, dar îi admiram atât de mult inteligenţa şi educaţia, încât, pur şi simplu, nu m-am gândit deloc la interesul meu.

De multe ori m-am întrebat dacă a procedat aşa pentru a scăpa de mine, dar nu cred, pentru că atunci nu înţeleg de ce m-a luat de soţie. Acum cred că, de fapt, a dorit o servitoare drăguţă din casa domnului John, care să fie atât de legată de el, încât să facă tot ce-i va cere. Presupun că nu s-a aşteptat vreodată ca domnul John să mă ceară în căsătorie, dar poate că a prevăzut ceva şi mai rău decât

atât. Nu a existat pe lume un ticălos cu sânge mai rece şi mai meschin decât Abraham Selim.

Cu o zi înaintea cununiei m-am dus să o văd pe domnişoara Janet.

«Hilda», a zis ea, «mâine te vei căsători cu nepotul meu. Nu trebuie să-ţi spun că nu mă pot lăuda cu acest mariaj, şi te sfătuiesc să-ţi păstrezi părerile pentru tine. Cât despre viitor, nu e înţelept să te aştepţi ca domnul John, care este un gentleman, să dorească să te prezinte prietenilor săi. Eşti total needucată şi, dacă manierele-ţi sunt acceptabile, teribilul tău accent Cockney33 este imposibil.»

Este ciudat cum îmi amintesc cuvânt cu cuvânt tot ceea ce mi-a spus domnişoara Janet, deşi au trecut mai mult de treizeci de ani. M-am simţit deprimată şi strivită de vorbele sale, dar am avut destul curaj spre a o întreba ce intenţiona să facă cu mine.

«Am de gând să te trimit la o instituţie de primă mână unde educaţia neglijată este îmbunătăţită. Vei sta acolo până vei împlini douăzeci şi doi de ani, interval în care vei deveni aptă să-ţi iei locul lângă bărbatul tău fără a umili, pe el sau pe tine.»

Într-un fel, aceasta se potrivea cu ceea ce îmi promisese Abraham. De fapt, am crezut că el aranjase aşa, dar acum înţeleg că, dacă a avut un plan, acesta nu a coincis cu al domnişoarei Janet.

Până în momentul în care am intrat în biserica St. Paul în joia respectivă; nu l-am mai văzut pe domnul John. Nici acum nu ştiu ce s-a petrecut între el şi mătuşă. Dar îmi amintesc precis că era foarte palid şi foarte distant, deşi politicos. Eram doar vreo patru persoane în biserică, şi ceremonia s-a terminat mai repede decât mă aşteptasem, învăţasem să-mi scriu propriul nume, aşa că nu l-am făcut de râs punându-mi amprenta degetului. De ce s-a căsătorit cu mine, nu ştiu. Sunt gata să jur pe Biblie că nu s-a petrecut nimic între noi, cu excepţia acelui sărut, iar atunci nu prea era conştient. Dar de căsătorit, s-a căsătorit. Poate

că deviza latinească a familiei şi capul păsării au avut o legătură cu asta. Chiar şi acum mi se pare o faptă ilogică. Înainte de a mă duce la biserică, domnişoara Janet mi-a dat 50 £ şi adresa unde urma să mă duc. Era undeva pe Victoria Drive, în Eastbourne. De asemenea, mi-a scris şi orele trenurilor.

Am spus doar «la revedere» domnului John şi am ieşit din biserică, lăsându-l acolo pe el şi pe prietenul său – domnişoara Janet nu a venit – şi nu l-am mai văzut niciodată.

Abraham aranjase să ne întâlnim şi să mă invite la masa de prânz (sau dejun, după cum i se spune; pentru mine, în acele zile, era mai degrabă cină).

Bineînţeles că era acolo, aşteptându-mă în faţa restaurantului „King's Cross" şi, când am intrat înăuntru, i-am povestit tot ceea ce se întâmplase.

«Dă-mi mie să păstrez certificatul», a spus el, şi i-am dat noul meu certificat de căsătorie. Nu am mai discutat prea multe despre asta, deşi eram puţin nervoasă. Şi nu voiam să merg la Eastbourne, niciodată nu am intenţionat s-o fac. Dar totul depindea de Abraham. Ştiam că avea un plan cu mine. Şi a avut. Dar nu a fost aşa cum sperasem şi mă rugasem eu să fie – că vom merge undeva la ţară (ceea ce îmi promisese atunci când am fost de acord să mă mărit cu domnul John) şi vom începe, în sfârşit, viaţa noastră de tineri căsătoriţi.

Când aproape terminasem masa, Abe a scos din buzunar un plic mare, zicându-mi: «Ţi-am obţinut o cuşetă bună la clasa a I-a. Dacă îţi ţii gura, nimeni nu va şti că eşti servitoare. Aici sunt 500 £ în bancnote, şi ai la dispoziţie două zile ca să-ţi cumperi nişte haine.»

Eram uluită. Nu mai înţelegeam ce vorbea.

«Vei pleca în America», a continuat el. «Ţi-am făcut rost de câteva scrisori de recomandare de la prietenul meu, domnul Merry…» – nu ştiu cum. Se poate să fi fost Merrivan. Cred că el a fost… De la Abe am înţeles că acel

domn Merrivan era un client. «Ei îţi vor face rost de o slujbă, şi apoi, ai toţi aceşti bani.» «Dar nu vreau să plec, şi nu voi pleca», aproape că am ţipat la el. Mi-am dat seama că am vorbit atât de tare, pentru ca oamenii din restaurant s-au întors spre noi şi ne-au privit curioşi.

Asta l-a făcut să turbeze. Niciodată nu am văzut un om cu o înfăţişare atât de diabolică, ca a lui. M-a înspăimântat.

«Sau pleci, sau voi chema un poliţist şi te voi preda sub acuzaţia de a fi comis bigamie».

Pur şi simplu nu am avut puterea de a mă lupta cu el. Am părăsit ţara pe un vas numit Lucania, cu destinaţia New York. Din New York m-am îndreptat spre un loc denumit Denver City, unde locuia cineva căruia îi era adresată una din scrisorile mele. Am stat acolo în serviciu timp de un an. Ei nu te numesc «servitoare», ci «ajutor». Treisprezece luni am fost «ajutor», şi apoi am primit o ofertă de a merge ca menajeră la domnul Bonsor care era văduv, cu un copil ce a murit mai apoi. Când domnul Bonsor m-a rugat să mă mărit cu el, am fost obligată să-i spun adevărul, şi mi-a zis că o căsătorie mai mult sau mai puţin nu prezenta nici o importanţă pentru el. Avea vederi largi cu privire la religie.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Abraham, dar ştiu că a scris acolo unde lucrasem în Denver, întrebând ce se alesese de mine. Însă oamenii-mi pierduseră urma. Asta se întâmpla la şapte ani după sosirea mea în State. N-am mai auzit nimic de domnul John, dar ştiu că domnişoara Janet a murit de pneumonie la o lună după plecarea mea. Am aflat asta dintr-o notiţă pe care domnul Bonsor a văzut-o într-un ziar englezesc mai vechi.”

Capitolul XXXI.

PREDAREA FANTOMELOR.

Exista o persoană căreia ar trebui să-i fie arătată declaraţia Hildei Masters, gândea Andy. De câtăva vreme avea o bănuială cum că domnul Boyd Salter ar fi putut arunca ceva mai multă lumină asupra vieţii şi nesăbuinţelor prietenului său Severn, decât a făcut-o până acum.

Trimise o telegramă seniorului de la conacul Beverley, rugându-l să accepte o întrevedere, şi, la întoarcerea sa în Green, îl aştepta o notiţă, invitându-l să se ducă acolo imediat.

— Merg cu tine, i-a spus Stella. Poţi să mă laşi afară, în maşină.

Tilling, omul acela nervos, părea şi mai nervos decât de obicei.

— Vă rog să fiţi prudent cu seniorul, doctore, da? Nu a dormit deloc bine în ultimul timp, şi medicul acela adus de domnul Francis – aşa se numeşte tânărul nostru stăpân – a spus că nervii îl pot lăsa în orice moment.

— Mulţumesc, Tilling, a zis Andy. Voi fi foarte atent.

Avea să afle că Tilling nu exagerase deloc în privinţa stării domnului Salter. Faţa sa era cenuşie şi scofâlcită, dar îl întâmpină cu un zâmbet pe detectiv.

— Aţi venit să-mi comunicaţi că l-aţi găsit pe spărgătorul meu, a spus el bine dispus. Puteţi să nu vă mai deranjaţi. A fost hoţul dumneavoastră de bijuterii.

Andy nu era pregătit pentru o asemenea informaţie.

— Mi-e teamă că el a fost, replică, dar cred sincer că a venit aici fără intenţii mârşave. De fapt, îl urmărea pe spărgătorul meu.

— Şi l-a găsit, ei? întrebă Salter cu şiretenie. Un paznic de vânătoare misterios.

— Cum dracu aţi aflat?

Salter râse şi, în timp ce râdea, se crispa.

Andy văzu şi se îngrijoră. Omul avea probleme cu inima.

— Nu încerc să te induc în eroare, a răspuns Boyd Salter, bucurându-se de reacţia lui Andy. Scottie – ăsta este numele ticălosului, nu? – a dispărut a doua zi. Domnişoara Nelson a plecat din sat în aceeaşi zi cu el. S-a dus într-un loc, undeva pe Castle Street, şi a îngrijit pe cineva. Pe cine altul dacă nu pe „reputatul” dumitale prieten?

O lumină a pogorât asupra lui Andy.

— Asta-i opera lui Downer, bineînţeles, a spus el, şi celălalt dădu din cap, zâmbitor. Dar… paznicul de vânătoare – cum aţi aflat de el?

— Din nou Downer, plus celălalt ticălos – parcă Martin se numeşte, nu?

Andy era prea mărinimos ca să nu-şi exprime admiraţia pe care o merita inteligentul domn Downer.

— Îi strâng mâna lui Downer. Este, cu siguranţă, cel mai bun dintre ziarişti.

— A venit să mă vadă, explică Salter, şi, pentru a-l ajuta, mi-am chemat toţi servitorii şi i-am interogat. Unul dintre ei a declarat că a fost în bucătărie în noaptea respectivă – ţinem acolo cacao fierbinte pentru ei atunci când sunt de serviciu noaptea – şi el crede că a părăsit casa în jurul orei când Scottie a văzut un om ieşind. Atât am obţinut de la el. Şi acum care-ţi este vestea cea importantă?

— Am găsit-o pe Hilda Masters.

Domnul Salter îşi ridică privirea.

— Hilda Masters? Cine e?

— Vă amintiţi, domnule Salter, că într-un sertar secret din camera lui Merrivan a fost găsit un certificat de căsătorie?

— Îmi aduc aminte. S-a publicat în ziar. Era al unei bătrâne servitoare. Şi după aceea v-a fost furat de o fantomă numită Selim. Aşa se numea femeia căreia îi aparţinuse? Şi spuneţi că aţi găsit-o?

Andy luă o copie după declaraţia din buzunarul său şi o puse pe birou în faţa judecătorului de pace; domnul Salter o fixă vreme îndelungată înainte de a-şi potrivi pe nas o pereche de ochelari cu rame de baga şi a începe să citească.

Citea încet, foarte încet. Lui Andy i se părea că fiecare cuvânt era cântărit cu atenţie. Odată se întoarse şi reciti o pagină întreagă. Cinci-zece-cincisprezece minute s-au scurs într-o tăcere punctată doar de foşnetul paginilor întoarse. Şi Andy se impacienta tot mai mult, gândindu-se la fata ce-l aştepta în maşină.

— Ah! spuse domnul Salter punând jos manuscrisul, fantoma văii s-a predat – cea mai mare dintre toate aceste forme perfide care ne obsedează, doctore Macleod.

Andy nu-l putea urmări fără efort, iar celălalt văzu că era nedumerit şi îi veni în ajutor:

— Selim, spuse el, şi-a dezvăluit nuda sa hidoşenie – vânzătorul de suflete, cel ce frânge inimi, cel ce joaca vieţile altora la ruletă. Acesta este el…!

Ciocăni cu degetul în manuscris, şi Andy observă că ochii îi erau nefiresc de strălucitori. Dar dintre toate miracolele, cel mai surprinzător părea faptul că faţa i se împlinise şi ridurile adânc săpate îi dispăruseră.

Trebuie să fi atins un clopoţel ascuns, pentru că Tilling intră în cameră.

— Adu-mi o sticlă de Porto cu sigiliu verde, Tilling, spuse el, şi după ieşirea servitorului continuă:

— Ai obţinut un triumf – unul mai mare chiar decât dacă ai fi pus mâna pe umărul lui Abraham Selim. Trebuie să sărbătorim succesul dumitale, doctore.

— Regret, dar nu mai pot întârzia. Ştiţi, domnişoara Nelson mă aşteaptă afară, în maşină…

Salter sări în sus pălind şi se reaşeză.

— Îmi pare rău, spuse el, respirând cu greutate. Este, fără îndoială, de neiertat din partea mea să o las acolo, şi din a dumitale – să nu-mi spui. Te rog să o aduci înăuntru.

— Şi aproape că l-ai omorât, spuse Andy. Sau, mai bine zis, vestea că aşteptai afară. Nu-mi place cum arată, Stella.

Domnul Salter îşi revenise înainte de întoarcerea lor şi îl supraveghea pe Tilling în timp ce acesta turna în pahare minunata licoare.

— Iertaţi-mă că nu mă ridic, zâmbi Salter. Aşa deci, dumneavoastră l-aţi ajutat pe tâlharul meu?!

— V-a spus Andy? întrebă ea alarmată.

— Nu, nu Andy mi-a spus. Beţi un pahar de Porto, domnişoară Nelson? Nu? Este un vin vechi, de când tatăl dumneavoastră era copil.

Închină paharul spre ea şi bău.

— Şi domnişoara Masters, sau doamna Bonsor – ce se va întâmpla cu ea? întrebă Salter.

— Cred mai degrabă că nu va aştepta în Londra. A recunoscut un delict pasibil de urmărire penală; dar este atât de vechi, încât mă îndoiesc că am mai putea lua vreo măsură în această privinţă, chiar dacă am vrea. Am indicii că această doamnă, căsătorită de multe ori, va face şi o a patra scufundare în agitata mare a căsătoriei.

Salter dădu din cap aprobator.

— Biet suflet! spuse el blajin. Sărman suflet naiv!

Andy nu se aşteptase să întâlnească simpatie pentru doamna Crafton-Bonsor la magistrat.

— Nu este deloc sărmană, spuse el pe un ton sec. Scottie, care într-un fel este expert, estimează bijuteriile ei la o sută de mii, şi are destule proprietăţi în State. Eu doream să vă văd îndeosebi în legătură cu Severn. Aveţi vreo idee unde se află? Presimt că Selim a folosit mariajul în propriul său interes!

— Aşa este, confirmă Salter. Selim i-a servit domnului Severn o poveste din care reieşea că femeia murise, iar Severn s-a recăsătorit, şi cred că a avut copii. Cunoscând noua situaţie, Selim a ţinut bigamia şi ilegimitatea asupra capului copiilor lui şi a stors enorme sume de bani de la el. Contractul pe care l-ai găsit la bancă este o mistificare. Selim nu i-a plătit niciodată vreun penny prietenului meu. Aproape că a anulat o veche obligaţie – cea la care se referă femeia în declaraţia ei – şi a înlocuit-o cu una şi mai oneroasă. Şi, cu scurgerea anilor, cupiditatea sa a găsit noi metode de şantaj. Vezi, doctore, sunt sincer cu dumneata. Am ştiut într-adevăr mai mult despre problemele lui Severn decât am declarat.

— Nu m-am îndoit niciodată, zâmbi Andy.

— Şi dumneavoastră, tânără doamnă – sunteţi, de asemenea, aproape de capătul unei lungi curse. N-aţi scăpat de această ultimă lună fără a pierde ceva.

— Şi a găsi ceva, domnule Salter, completă fata.

Seniorul se uită lung la Andy, şi de la el îşi mută privirea la Stella Nelson.

— Sper că este adevărat, spuse liniştit. Mica dumitale fantomă… s-a predat?

Ea confirmă.

— Şi a dumitale… Andy? Presupun că a adoptat toate fantomele noastre; le-a luat pe umerii săi laţi? Poate că în curând o vei încolţi şi o vei distruge pe ultima!

Acompaniaţi de această bună urare, în curând îl părăsiră.

Andy a dormit după-amiază, şi, îndată ce s-a înserat, a început veghea în încăperea lungă şi goală. Noaptea a trecut fără vreun intermezzo al tăcerii sale. Curând după ce s-a crăpat de ziuă, cum se uita pe fereastra de pe faţada principală, a văzut-o pe Stella ieşind din casă, purtând ceva în mână şi încercând să mascheze asta. S-a îndreptat direct către casa lui Merrivan şi, spre stupoarea lui Andy, a ciocănit. Acesta i-a deschis uşa.

— Ţi-am adus nişte cafea şi sandwich-uri, spuse ea. Bietul meu drag, trebuie să fii foarte obosit.

— Cum de ai ştiut că sunt aici?

— Oh, am ghicit. Când nu ai venit aseară, am fost aproape sigură că eşti la datorie – după fantomă.

— Ce fată ciudată! Iar eu dinadins nu ţi-am spus.

— Şi văzându-mă venind spre casă dimineaţa devreme, ai presupus tot ce e mai rău?

Îl ciupi de ureche.

— Nu ai auzit şi nu ai văzut nimic, aşa e?

— Nimic, confirmă Andy.

Fata aruncă o privire către vestibulul întunecos şi scutură din cap.

— Nu cred că mi-ar place să fiu detectiv, spuse ea. Andy, ţie nu-ţi este niciodată frică?

— Deseori. Când mă gândesc ce fel de cămin îţi voi oferi…

— Hai să vorbim despre asta, îl întrerupse Stella, şi au stat în camera bântuită de fantome, până când soarele a venit la

ferestre, vorbind despre case şi apartamente şi de preţurile ridicate ale mobilierului.

La ora unsprezece, Andy, nepurtând nici un semn al nopţii nedormite, se prezentă la Great Metropolitan. Mai existau un punct sau două pe care dorea să le lămurească.

— Doamna Crafton-Bonsor a plecat, domnule, îl informă funcţionarul.

— A plecat?!

Andy era surprins.

— Când a plecat?

— Ieri dimineaţă, domnule. Dânsa şi profesorul Bellingham – au plecat împreună.

— Şi-a luat şi bagajul?

— Totul, domnule.

— Ştii unde au plecat?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Dânsa a spus că intenţiona să meargă la mare pentru câteva zile.

Era un şoc pentru Andy.

Trecu prin Castle Street nr. 73, sperând să-l găsească pe Scottie. În locul lui găsi un domn Martin vădit jenat.

— Nu, doctore, Scottie nu a trecut pe aici de trei zile.

— Şi nu ţi-a dat nici un fel de instrucţiuni cum să conduci acest cuib de hoţi? întrebă Andy.

— Nu, domnule, răspunse Martin.

Exista în vocea sa o satisfacţie care îi spunea lui Andy că tipul minţea.

Nu servea nici unui scop util să-l expună unui interogatoriu încrucişat pe unul al cărui respect pentru adevăr era întotdeauna într-un minus vizibil, şi Andy se întoarse la Beverley şi la patul său.

La ora nouă pătrunse iarăşi în casa lui Merrivan. În timpul zilei, Johnston dusese un fotoliu în cameră. Era un fotoliu confortabil, cu braţe, şi Andy se regăsi dând din cap aprobator.

— Nu e de mine, îşi spuse şi, îndreptându-se spre fereastra de la stradă, o deschise lăsând aerul rece să intre.

La biserica din Beverley bătu ora unu şi încă nu se vedea nici urmă de vizitator. Trase zăvorul de la fereastra dinspre livadă, fiind convins că pe aici intrase străinul, când Johnston îl zărise la fereastră.

Două noaptea, şi lui Andy i se rezemă bărbia în piept, iar mintea îi era plină de gânduri confuze dedicate Stellei şi doamnei Crafton-Bonsor.

Apoi auzi un zgomot şi în acelaşi moment se trezi pe deplin. Privind spre fereastra din spate, văzu o figură întunecată profilându-se în lumina slabă a lunii. La cererea lui, curentul electric fusese restabilit în timpul zilei, aşa că se mişcă tiptil spre întrerupător. Omul de afară ridica încet zăvorul din partea de jos a ferestrei, din ce în ce mai sus, apoi Andy percepu un zgomot surd de paşi lovind podeaua. Nu aprinsese încă lumina, când, deodată, auzi:

— Ridică-te şi priveşte-mă în faţă, Abraham Selim, câine ce eşti!

Vocea sună ca un tunet în camera goală.

— Ridică-te! ceru el din nou, şi Andy răsuci comutatorul.

Stând în picioare, cu spatele spre fereastra deschisă, era un bărbat într-un halat de casă galben, şi în mâna lui întinsă drept spre inamicul său invizibil avea un revolver cu ţeavă lungă.

Salter! Boyd Salter!

Andy căscă gura de uimire. Deci Boyd Salter era, acel om calm şi apatic care se apărase cu atâta îndemânare, cu atâta siguranţă!

Ochii lui erau larg deschişi, ficşi, inexpresivi.

Era adormit. Andy ştiuse asta din momentul în care auzise vocea aceea răguşită, nedesluşită.

— Ţine, ticălos blestemat!

Făptura sâsâise cuvântul, şi se auzi un declic. Apoi văzu capul lui Salter înclinându-se către podea. Privea spre locul unde fusese găsit Merrivan şi se lăsă încet în genunchi, iar palmele sale pipăiră corpul pe care îl vedea. Şi tot timpul

monologa; sunete scurte, suspine de ură satisfăcută îi scăpau din piept.

Reconstituia crima – şi nu pentru prima dată. Noapte de noapte, Salter îşi părăsea patul şi retrăia fiecare moment din noaptea crimei. Era straniu să-l vezi perchiziţionând un birou care nu era acolo şi descuind un seif ce fusese mutat, dar Andrew îl urmărea fascinat, în timp ce aprindea un chibrit şi dădea foc, după cum credea el, unei grămezi de hârtii pe care le aşezase în cămin. Apoi se opri. Se afla pe locul unde fusese găsită scrisoarea.

— Nu vei mai trimite asemenea scrisori, Merrivan, dracu să te ia! S-a terminat cu scrisorile puse sub uşi. Asta era pentru mine, aşa e?

Se răsuci spre locul unde credea că se află întins cadavrul.

— Pentru mine?!

Privirea i se mută deodată în altă direcţie. Părea să culeagă ceva de pe jos.

— Trebuie să iau eşarfa fetei, mormăi el. Biata Stella! Acest demon nu te va mai teroriza. O voi lua eu.

Băgă mâna în buzunar ca şi cum ar fi pus ceva acolo.

— Dacă o vor găsi, vor crede ca erai aici când l-am împuşcat.

Andrew se sufocă.

Acum totul era clar ca lumina zilei. Abraham Selim şi Merrivan era una şi aceeaşi persoană, iar scrisoarea ameninţătoare pe care crezuse că o primise Merrivan, în realitate fusese scrisă de el. Deci asta era! În acea noapte, Merrivan urma să iasă şi să lase scrisoarea la conac; o scrisese, o împăturise, dar nu avusese timp să scrie adresa pe plic înainte ca moartea să-i iasă în cale.

Salter se mişca în cerc prin cameră, fără grabă. Câteva secunde mai târziu ieşi din nou prin fereastră. O închise în urma lui, dar, într-o clipă, Andrew era afară în grădină, urmărindu-l pe somnambul în timp ce acesta se îndrepta cu paşi mari şi furişaţi spre livadă, apoi se auzi;

— Dă-te la o parte din calea mea, lua-te-ar dracu!

Era vocea lui Salter, şi din nou se auzi declicul cocoşului.

Deci aşa murâse Sweeny?! Sweeny se aflase acolo. Probabil că descoperise identitatea lui Selim, şi în acea noapte supraveghea casa. Totul era foarte simplu acum. Merrivan îl şantajase pe Salter. Dar cine era Severn? Severn, soţul Hildei Masters.

Îl urmări pe plimbăreţ pe sub copacii livezii şi apoi, afară pe poarta, printre tufişuri. De acum Salter se afla pe propriul său domeniu şi se mişca cu acei paşi ciudaţi, studiaţi, care erau proprii unui somnambul. Încă avându-l în raza vizuală, Andrew îl urmărea. Omul ţinea cărarea ce trecea pe lângă pavilionul de vânătoare, apoi o cotea brusc la stânga, traversând fâşia de pământ înierbat ce ducea direct către conacul de la Beverley Hall.

De-abia făcuse câţiva paşi, când din iarbă ţâşni o flacără, se auzi o explozie asurzitoare, iar Salter se clătină şi căzu. Într-o secundă Andy fu lângă el, dar corpul acestuia era inert.

Îşi agită lanterna strigând după ajutor, şi, aproape imediat, îi răspunse o voce. Se dovedi a fi Madding, paznicul de vânătoare pe care îl mai întâlnise.

— Care-i necazul, domnule? spuse Madding când îl recunoscu pe Andy. Trebuie să fi dat peste unul din simulatoarele de mine. Am pus câteva în parc pentru a-i prinde pe braconieri. Dumnezeule! exclamă el uimit.

— Dar este domnul Boyd Salter!

Întoarseră cu faţa în sus pe omul rănit; Andy îi deschise pijamaua şi îşi lipi urechea de pieptul lui Salter, stând aşa un minut.

— Mi-e teamă că e mort, spuse el.

— Mort? repetă celălalt cu o teamă respectuoasă. Dar nu exista încărcătură în dispozitiv.

— L-a trezit, şi presupun că şocul i-a fost fatal, şi, de fapt, Madding, cred că e foarte bine că a murit aşa.

— Ultima fantomă s-a predat.

Andy intră în salonul Nelson-ilor şi se afundă obosit într-un fotoliu.

— Ce este ultima, dragă?

Stella se aşezase pe braţul fotoliului şi îi puse mâna pe frunte.

— Asta este ultima.

Andy scoase din buzunar un petec dintr-un ziar vechi şi i-l dădu fetei.

— L-am găsit în seiful lui Salter. Oh, da, fiul lui a suportat foarte bine. Se aşteptau la un asemenea sfârşit. Ştiau că umbla în somn datorită noroiului pe care l-au găsit pe manşetele pijamalei; şi postaseră un paznic în faţa uşii lui. Dar bătrânul conac are o jumătate de duzină de scări secrete, şi el i-a păcălit de fiecare dată. Ce zici de asta?

Stella reciti bucata de ziar. Era dintr-un The Times apărut în 1889: „În conformitate cu condiţiile testamentului defunctului domn Philip Boyd Salter, domnul John Severn, nepotul său, care este singurul moştenitor, îşi va modifica numele şi modul de viaţă, devenind John Boyd Salter. În acest sens, va apare o declaraţie oficială în coloanele cu anunţuri din pagina juridică a zilei.”

— Asta este povestea, spuse Andy. Severn a fost tot timpul Boyd Salter, dacă aş fi avut intuiţia de a mă uita pe testamentul unchiului său, aş fi ştiut acest lucru de acum o lună. A murit fericit. Ani de zile a trăit sub povara vinovăţiei sale, şi cu conştiinţa că, dacă Merrivan ar fi vorbit, fiul lui nu ar fi avut nici un drept asupra domeniului, care nu poate fi lăsat decât moştenitorilor legali. Şi când i-am adus declaraţia Hildei Masters – à propos, s-a măritat cu Scottie în preziua plecării lor —, o declaraţie ce dovedea legalitatea căsătoriei cu mama fiului său, îţi aminteşti că ţi-am relatat cum deodată a părut să întinerească cu douăzeci de ani?

M-a intrigat atunci când a spus că cea mai mare fantomă se predase, dar spunea adevărul. Asta a fost cea mai puternică teroare. Pentru a-şi salva fiul de dizgraţie, l-a ucis pe Merrivan – alias Selim. Pentru a se salva pe sine, a pătruns în casa lui Wilmot travestit în paznic de vânătoare, furând certificatul de căsătorie şi arzându-l.

— Cum de-a ştiut că era acolo?

— Downer a dezvăluit acest lucru în articolul pe care l-a scris despre noi.

— Şi cu bogăţiile lui Selim ce se întâmplă – îi revin lui Arthur Wilmot?

Andy clătină din cap.

— Merg să umfle averea doamnei profesor Bellingham. Este aproape tragic, nu-i aşa?

Ea râse şi îşi petrecu braţul în jurul gâtului lui.

— Andy, nu sunt şi eu o fantomă? Nu pleci de aici până nu-mi capturezi stafia neliniştită, aşa e?

— Eşti o fiinţă neobrăzată, spuse Andy. Întotdeauna ai fost aşa.

A urmat un scurt şi fericit răstimp de tăcere.

— Scottie este deştept, zise ea deodată.

— Deştept? Ei bine, presupun că este. Dar de ce spui asta?

— Uite ce repede a obţinut Scottie… autorizaţia de căsătorie…

O săptămână mai târziu, domnul Downer a auzit vestea. Nici nu s-a mâhnit, nici n-a jubilat. Era un om de afaceri, şi nunţile sau crimele aveau o anume importanţă. Obţinând un fir telegrafic cu Megaphone-ul, el a transmis editorului său: „Vezi Macleod – căsătorit cu fata Nelson. Pot da coloană material foarte bun, din miezul lucrurilor, despre logodnă. Sigur pot obţine poza ei. Ar face orice pentru mine. Două coloane? Perfect!”

SFÂRŞIT

1 Unitate de măsură englezească, egală cu 2,54 cm.

2 Unitate de măsură englezească, egală cu 0,9144 m.

3 Stil de construcţie cu structura lăsată aparentă, caracteristic arhitecturii germanice a Evului Mediu.

4 Arhitect englez clasicist (1573-1652), socotit „Shakespeare” al arhitecturii britanice, arhitect-şef al regelui Iacob I.

5 (în engleză) clădire din piatră de talie (piatră cu forme geometrice regulate, cu toate feţele bine tăiate şi cu muchii perfect drepte, care serveşte la executarea sau la căptuşirea unei zidării –n.mikisor).

6 Rothschild (Meyer Amschel) – bancher israelian, strămoşul unei influente familii de oameni de afaceri, născut la Frankfurt-pe-Main (1743-1812).

7 Monedă englezească, egală cu a douăzecea parte dintr-o liră sterlină; = l2 penny.

8 Unul din spitalele Londrei, în care studenţii medicinişti îşi efectuează practica. Denumirea completă este Guy's Hospital.

9 Doctor în medicină la Edinburgh.

10 Unitate de măsură englezească pentru lungime, egală cu 30,479 cm(aproximativ 12 inchi).

11 (în franceză şi besigue) – joc de cărţi de origine necunoscută la care participă 2, 3 sau patru persoane; denumirea vine de la combinaţia dintre dama de pică şi valetul de caro.

12 Cel mai luxos şi mai costisitor hotel din centrul Londrei, în primele decenii ale secolului XX. (n.t.)

13 Celebru roman al scriitoarei engleze Harriet Beacher-Stowe, în care autoarea face o fină analiză a vieţii sclavilor negri de pe plantaţii, din prima parte a secolului al XIX-lea.

14 Covert = (engl.) adăpost de vînătoare; în text, Spring Covert este pavilionul de vînătoare pe lîngă care curge pîrîiaşul denumit Spring.

15 Drive = (engl.) drum de maşini.

16 Hare and hounds = (engl.) ariciul şi copoii – joc în care un jucător, plecat înaintea altora, împrăştie hîrtiuţe pe care trebuie să le adune urmăritorii lui. Jucătorul respectiv se numeşte hare, urmăritorii – hounds.

17 Renumite închisori din Anglia.

18 În Anglia – şcoală pregătitoare pentru Public School, în S. U. A – pentru un colegiu.

19 Principală arteră comercială a Londrei, cu magazine de lux.

20 Sea Beach = staţiune al cărei nume se traduce prin „Ţărmul Mării”.

21 Denumire franţuzească desemnînd o locuinţă cu utilizare temporară.

22 Drumul Ţărmului (trad. din engl.)

23 Big = (în engl.) mare.

24 Echivalent cu 137,156 cm.
25 (în engl.) Oţel.
26 în engleză, joc de cuvinte: kid înseamnă copil, băiat, dar şi pungaş, hoţ de vîrstă fragedă.
27 Apelativ pentru persoane de origine irlandeză.
28 În engleză, slang pentru cartof, de unde porecla comună pentru irlandezi, determinată de slăbiciunea lor pentru această legumă.
29 Derivat din cuvîntul „bouncer” = termen american din argoul hoţilor, desemnînd un escroc arătos, chipeş.
30 (amer.) Escroc, şperţar.
31 Gazeta poliţiei britanice.
32 A se vedea explicaţiile din subsolul paginii 178(194 în cartea tipărită).
33 Accentul londonezilor, mai ales al celor din partea de est a oraşului.